

Zodiak a svastika

JAK PROVÁZELA ASTROLOGIE HITLEROVSKÉ NĚMECKO¹

Wilhelm Wulff

Robin Salomon

Ostrava – 2024

ŘADA: MODERNÍ ASTROLOGIE (II.)

¹ Wulff, Wilhelm: Zodiac and Swastika: How Astrology Guided Hitler's Germany. Coward. 1973.

Řada Klasická astrologie:

*Úvod do studia helénské astrologie - Daimon a Štěstí (I.)*²

*Definice a základy helénské astrologie: Antiochos Athénský spolu s Porfyriem z Tyru, Rhetoriem Egyptským, Serapiónem Alexandrijským, Thrasylllem, Antigonem Nikájským, Héfaistiómem Thébským a dalšími (II.)*³

*Abú Ma'sar a al- Qabīsi: Uvedení do tradiční astrologie (III.)*⁴

*Ptolemaios a Geminus - fáze fixních hvězd (IV.)*⁵

*Starověké nauky o fixních hvězdách: Anonymovo (379) Pojednání o jasných fixních hvězdách - Hermes Trismegistus o fixních hvězdách (V.)*⁶

*Liber Hermetis - Kniha Hermova o astrologii (VI.)*⁷

*Antiochos Athénský: Tezaurus. Vysvětlení a přehled celého astronomického umění podle Pokladnice Antiocha Athénského (VII.)*⁸

*Dorotheus, Orfeus, Anubio a Pseudo-Valens: Učení o tranzitech (VIII.)*⁹

*Porfyrios Filozof - Úvod k Tetrabiblos. Serapión Alexandrijský - Astrologické definice. (IX.)*¹⁰

*Julius Firmicus Maternus - Mathesis. Starověká výkladová astrologie. (X.)*¹¹

*Starověká astrologie v teorii a praxi: Příručka tradičních technik (XI.)*¹²

*Orfický astrolog Kritodémos (XII.)*¹³

² <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=103>

³ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=115>

⁴ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=116>

⁵ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=120>

⁶ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=121>

⁷ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=125>

⁸ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=134>

⁹ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=135>

¹⁰ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=136>

¹¹ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=137>

¹² <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=165>

¹³ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=180>

Mimořádné překlady řady *Klasická astrologie*:

*Abū Ma'shar Ġa'far ibn Muḥammad ibn 'Umar al-Balḫī - Velký úvod do astrologie (I.)*¹⁴

*William Lilly a jeho způsob primárních direkcí (II.)*¹⁵

*Gauricus a Jindřich II. Francouzský: Středověká astrologická prognóza (III.)*¹⁶

*Primární direkce I. Primární direkce k MC, IC, ASC a DSC. (IV.)*¹⁷

*Primární direkce II. Placidovy klasické meziplanetární direkce (V.)*¹⁸

*Omar z Tiberiady: Tři knihy o nativitách (VI.)*¹⁹

*Diplomový kurz středověké astrologie (VII.)*²⁰

Řada *Astrologická magie*:

*Gájat al-hakīm - Picatrix - Cíl mudrce: uvedení do středověké astrologické magie (I.)*²¹

Řada *Babylonská astrologie*:

*Rady hvězd - Mikro-zodiak v seleukovské Babylónii (I.)*²²

*Babylonský Astroláb - Kalendář stvoření (II.)*²³

Řada *Astrologické aforismy*:

*Cardanovy astrologické aforismy (I.)*²⁴

Řada *Moderní astrologie*:

*Liz Greene: Astrologie osudu (I.)*²⁵

Zodiak a svastika (II.)

¹⁴ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=122>

¹⁵ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=123>

¹⁶ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=128>

¹⁷ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=129>

¹⁸ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=130>

¹⁹ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=131>

²⁰ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=172>

²¹ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=109>

²² <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=107>

²³ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=124>

²⁴ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=110>

²⁵ <http://fragmenty.johannes.cz/getfile.php?id=163>

Obsah

Předmluva Waltera Laqueura.....	6
Úvod: Proč jsem napsal tuto knihu	9
I. kapitola: Stávám se astrologem.....	12
II. kapitola: Herbert Volck: Zahořklý veterán	25
III. kapitola: Kapitán Lohmann.....	41
IV. kapitola: V rukou gestapa.....	52
V. kapitola: Felix Kersten.....	58
VI. kapitola: Najděte Mussoliniho!	62
VII. kapitola: Mé první setkání s Walterem Schellenbergem	66
VIII. kapitola: Oběd s Heinrichem Himmlerem	72
IX. kapitola: Ústředí kontrašpionáže, Berlín	87
X. kapitola: Himmler a 20. červenec 1944	91
XI. kapitola: Mise hraběte Bernadotta.....	97
XII. kapitola: Himmler na konci svých sil	102
XIII. kapitola: Norbert Masur	118
XIV. kapitola: Poslední rozkazy Heinricha Himmlera	126

Zodiac a svastika líčí neobyčejný život astrologa v neklidném a hysterickém období nacistické nadvlády v Německu. Když se nacisté poprvé dostali k moci, Wilhelm Wulff, malíř, sochař a astrolog, se ocitl pod hledáčkem gestapa. V květnu 1941, během čistky, která následovala po Hessově²⁶ útěku do Skotska, byl Wulff umístěn do koncentračního tábora, ale o několik měsíců později byl propuštěn pod podmínkou, že po zbytek války bude pracovat jako astrolog pro vůdce SS. Poté mu bylo dovoleno žít na statku Felixe Kerstena,²⁷ Himmlerova lékaře, a v posledních dvou letech před porážkou Německa vytvářel horoskopy pro Kerstena, Waltera Schellenberga,²⁸ Arthura Nebeho²⁹ a nakonec pro samotného Himmlera.³⁰ Jak se německá vojenská pozice zhoršovala, Himmler a jeho štáb se zoufale začali stále více spoléhat na Wulffovy astrologické předpovědi.

Podle internetových zdrojů Wulff zemřel 8. června 1984 ve věku 91 let.³¹

²⁶ Rudolf Walter Richard Heß, psáno také Hess (26. dubna 1894 Alexandrie – 17. srpna 1987 Západní Berlín), byl německý nacistický politik. V NSDAP působil jako Stellvertreter des Führers. Byl také Hitlerovým druhým nástupcem. RS

²⁷ Eduard Alexander Felix Kersten (30. září 1898, Tartu – 16. dubna 1960, Hamm) byl osobním lékařem Heinricha Himmlera. RS

²⁸ Walther Friedrich Schellenberg (16. ledna 1910, Saarbrücken, Německé císařství – 31. března 1952, Turín, Itálie) byl německý politik, SS-Brigadeführer a šéf špionážní služby a vojenské rozvědky v Hlavním říšském bezpečnostním úřadu. RS

²⁹ Arthur Nebe (13. listopadu 1894, Berlín, Německé císařství – 21. března 1945, Berlín, Třetí Říše) byl gruppenführer SS, berlínský policejní komisař, vedoucí říšské kriminální policie (Kripo) v letech 1936 až 1944, velitel Einsatzgruppe B v roce 1941 a prezident Interpolu v letech 1942 až 1943. RS

³⁰ Heinrich Luitpold Himmler (7. října 1900, Mnichov – 23. května 1945, Lüneburg) byl říšský vůdce SS, šéf gestapa, velitel Allgemeine SS, na konci války z pověření Hitlera velel Waffen SS na severozápadní straně Německa, říšský ministr vnitra a organizátor hromadného vyvražďování Židů. RS

³¹ Wilhelm Theodor H. Wulff (27. března 1892 – 9. června 1979) byl německo - rakouský astrolog a spisovatel. RS

Předmluva Waltera Laqueura

„*Jsou to hvězdy nad námi, které řídí naše okolnosti*“ – od Chaldejů po Jungiány, a naposledy v americké kontrakultuře 60. let minulého století, má astrologie své praktikanty, věrné věřící a spolucestovatele, kteří považovali za přinejmenším užitečné prozkoumat fenomén, jehož si povšiml král Lear.³² Mezi závislími byli především politici a stratégové, i když jim to zpravidla moc neprospělo. Podle Josepha Flavia nastala vzpoura proti římské nadvládě v Judeji v nesprávnou dobu v důsledku astrologických porad. Snad nejznámějším horoskopem ze všech byl Valdštejnův; trval na tom, navzdory Keplerovu varování, že je zcela zbytečné hledat příčiny a vysvětlení jakékoli pozemské události ve hvězdách. Jak mohl vědět, zda Valdštejn zemře na mozkovou mrtvici a zda se tak stane v zahraničí? Pokud se někdo nakazil pohlavní nemocí (psal Kepler), byla skutečně zodpovědná planeta Venuše? Valdštejn ale chtěl jeho horoskop a Kepler potřeboval peníze a tak k transakci stejně došlo. Kromě obecných prohlášení chtěl Valdštejn každodenní navedení hvězd, a přizval Battistu Senna,³³ Itala, jako svého soukromého astrologa, který měl být k dispozici v kteroukoli denní i noční dobu. Senno se zúčastnil spiknutí proti Valdštejnovi, které vyústilo v jeho vraždu. Ani Sukarnovi³⁴ nebo některým barmským vládcům v naší době astrologové zjevně nepomohli.

Úspěšná nebo ne, astrologie byla praktikována po mnoho staletí; její rozkvět nastal ve středověku, kdy se vyučovala na mnoha italských univerzitách. V osmnáctém století však utrpěla úplné zatmění a oživení nastalo až kolem přelomu století. Tak jako evropští humanisté znovuobjevili Řeky v patnáctém století, tak evropští astrologové odhalili Nostradama, Kabalu (nebo to, co si mysleli, že ji reprezentuje) a rosenkruciánskou tradici. Ve Francii a Anglii došlo k oživení astrologie, ale nikde nebyl tento dopad pociťován silněji než v Německu dvacátého století. V Německu připadlo více astrologů na čtvereční míli, nežli v kterékoli jiné evropské zemi, abychom citovali průkopnickou studii Ellica Howea *Urania's Children* (Londýn, 1967). Jedním z jejích adeptů byl Wilhelm Wulff,

³² Král Lear je tragédie anglického dramatika Williama Shakespeara napsaná mezi lety 1603–1606. Jedná se o příběh krále, který propadne šílenství poté, co pošetile rozdělí království mezi dvě ze svých tří dcer na základě jejich lichotek, což má pro všechny tragické následky. RS

³³ Giovanni Battista Seni (též Seno, Zenno, či Zemo; cca 1600 v Padově – 1656 v Padově) byl italský astrolog a lékař. RS

³⁴ Sukarno, starým pravopisem Soekarno, rodným jménem Kusno Sosrodihardjo (6. června 1901, Surabaya, Jáva – 21. června 1970, Jakarta) byl zakladatelem a prvním prezidentem Indonésie. Úřad hlavy státu zastával v letech 1945–1966. Sehrál důležitou roli v osvobození indonéského národa z nizozemské koloniální nadvlády. Indonésané ho často nazývají Bung Karno. RS

který jako mladý student umění před první světovou válkou objevil astrologickou literaturu v Itálii, když bádál nad Leonardovými kresbami. Pracoval jako sochař a astrolog v Hamburku a prostřednictvím některých svých klientů poznal Kerstena, který byl Himmlerovým masérem a přítelem. Kersten, který se v této knize objevuje v poněkud méně pikantním světle než ve svých vlastních memoárech, ho zkontaktoval s vysokými hodnostáři SS, jako jsou Nebe, Schellenberg a nakonec Himmler. Nacisté neměli jasný pohled na astrologii, která byla podezřelá jak pro svůj orientální původ, tak pro svůj univerzalistický charakter; horoskopy, které nerozlišovaly mezi Árijci a „neárijci“, mezi vyššími a podřadnými rasami, nemohly být akceptovány. Ani Hitler, ani Goebbels,³⁵ na rozdíl od rozšířeného přesvědčení, nebrali astrologii vážně a její jediné oficiální použití bylo v německé psychologické válce. Vhodně upravená verze Nostradamových³⁶ proroctví, která se původně objevila v roce 1568) byla zveřejněna, což dokazuje, že Německo mělo válku vyhrát. Němcům neznámý „kapitán“ Louis de Wohl³⁷ současně ve svém bytě v Park Lane připravoval materiál pro spojeneckou edici Nostradama, který by dokazoval přesný opak. Zdá se, že ani jedna z publikací neměla rozhodující vliv na průběh války.

Mnoho německých astrologů vstoupilo do nacistické strany v roce 1933, to jim však nepomohlo; ve Třetí říši nebyl prostor pro soupeřící ideologie a Hitler měl výsostný monopol, jde-li o politické předpovědi. Astrologické spolky byly rozpuštěny, jejich časopisy postupně mizely a většině astrologů nebylo dovoleno vykonávat praxi. Pravda, nacistická politika v tomto nebyla tak důsledná jako v jiných ohledech; v některých oblastech Německa nebyl zákaz astrologie – stejně jako jazzu – přísně dodržován. Pokud jde o nacisty, šlo o okrajovou záležitost a teprve po Hessově dobrovolné misi do Skotska zasáhlo gestapo a zatklo všechny známé aktivní astrology. V Hessově okruhu byli jistí astrologové a věřilo se, že nějak ovlivnili Führerova zástupce. Mezi zatčenými

³⁵ Paul Joseph Goebbels (29. října 1897 Rheydt – 1. května 1945 Berlín) byl jeden z nejvyšších německých nacistických představitelů a válečný zločinec, byl říšským ministrem propagandy (vedl ministerstvo pro lidovou osvětu a propagandu), zmocněnec pro vedení totální války, říšský velitel domobrany a jeden z nejbližších spolupracovníků Adolfa Hitlera. RS

³⁶ Michel de Nostredame zvaný Nostradamus (14. prosince 1503 Saint-Rémy-de-Provence – 2. července 1566) byl francouzský lékař, který proslul jako věštec. Narodil se v rodině Židů, kteří konvertovali ke křesťanství. RS

³⁷ Louis de Wohl (dříve Ludwig von Wohl, narozen jako Lajos Theodor Gaspar Adolf Wohl, 24. ledna 1903 Berlín, Německá říše – 2. června 1961 Lucern, Švýcarsko) byl katolický autor německého původu a sloužil jako astrolog v MI5 v Anglii během druhé světové války. RS

byl i Wulff, který strávil čtyři velmi nepříjemné měsíce v koncentračním táboře. Později byl nucen vstoupit do jednoho z mnoha „výzkumných ústavů“, které byly součástí německého válečného úsilí. Jedním z jeho prvních hlavních úkolů bylo najít Mussoliniho,³⁸ který zmizel po svém sesazení z moci v roce 1943. Wulff tvrdí, že poskytl správnou odpověď – asi padesát mil jihovýchodně od Říma – v době, kdy to nikdo jiný nevěděl.

Jak se vlna války obrátila proti Německu, 58 vůdců se postupně začalo více zajímat o horoskopy a jejich požadavky byly čím dál trapnější. Himmler chtěl vědět, zda Führer bude žít mnohem déle a jak zemře. Nejpozději v té době si Wulff musel uvědomit, že skutečně bruslí na velmi tenkém ledě. Ale čím horší byla situace na frontě, tím více byl poptáván; během posledních měsíců války musel být neustále přítomen. Jeho líčení schůzek s vůdcem SS nenabízí žádná nová senzační odhalení a lze jej doporučit jako zcela spolehlivé. Ukazuje, že šílenství ve vyšších řadách SS se projevovalo mnoha způsoby, některé z nich zcela nečekaně.

Většinu čtenářů Wulffa jeho teorie neuchvátí. „Seriózním“ astrologům (kategorie, do které patří) nebudou projevovat o nic více soucitu než šarlatánům, kteří tomuto řemeslu způsobili špatnou pověst a které on odsuzuje. Zdá se totiž, že ani znamení zvěrokruhu, ani planety, ani dvanáct domů mu v soukromém životě nedaly mnoho vodítek. Určitě se musel někdy podívat na svůj vlastní horoskop; pokud ano, je těžké pochopit, jak mohl přehlédnout nebezpečnou konfiguraci a proč se po roce 1933 neodstěhoval tak rychle a co nejdál od vlastní profese – a především od vedení SS. Ušetřilo by mu to spoustu nebezpečí a nepříjemností. Pokud jde o historickou hodnotu tohoto vymezení, jsou takové úvahy samozřejmě zcela irelevantní. Tato kniha nebyla napsána proto, aby přiměla konvertity, a v krajním případě nezáleží ani v nejmenším na tom, zda byly horoskopy připravené Wulffem a jeho kolegy správné, ale spíše na tom, zda jim příjemci věřili a jednali podle nich.

³⁸ Benito Amilcare Andrea Mussolini (29. července 1883 Dovia – 28. dubna 1945 Giulino) byl italský premiér, politik, novinář a diktátor, spoluvůdce a zakladatel fašismu. RS

Úvod: Proč jsem napsal tuto knihu

Jedním z nejpodivnějších rysů nacionálně socialistického režimu bylo, že sice pronásledoval astrology a některé z nich zavraždil v koncentračních táborech, ale zároveň neviděl žádnou škodu v jejich zaměstnání pro vlastní účely. Tragickým příkladem je osud Karla Ernsta Kraffta,³⁹ švýcarského astrologa. Byl to zvláštní a nadaný muž, průkopník v aplikaci statistiky při astrologických výzkumech, a něco jako mystik. Víceméně emigroval z Curychu do Schwarzwaldu v jižním Německu v roce 1937, především proto, že měl pocit, že jeho schopnosti nejsou ve Švýcarsku doceněny. Nekriticky obdivoval nacisty a doufal, že v Německu udělá kariéru. Když v září 1939 začala válka, chystal se vrátit do Švýcarska, ale pak si to rozmyslel a zůstal v Německu. Znal se již s mladším členem Himmlerova štábu, který pracoval v sekci VII, která dohlížela na skupiny, které byly obecně podezřelé, pokud jde o nacisty: „okrajové“ náboženské sekty, astrologové, okultisté, bývalí svobodní zednáři a tak dále. Tato jej naverbovala na volné noze na podzim roku 1939, a poté během prvního týdne roku 1940 ho na žádost Goebbelse získalo ministerstvo propagandy, aby začal pracovat na proroctvích Michaela Nostradama, slavného francouzského věštce ze šestnáctého století.

Krafft však brzy litoval svého spojení se sekci VII a ministerstvem propagandy, přičemž na jaře 1940 našel práci překladatele v Deutsche Nachrichtenbüro, oficiální vládní tiskové agentuře. Počátkem roku 1940 se Britové dozvěděli, že Krafft je v Berlíně, a okamžitě dospěli ke zcela falešnému závěru, že musí pracovat pro Hitlera. Krafft se nikdy nesetkal s Hitlerem – ačkoli by si nepřál nic menšího –, ale dosáhl velmi krátkých kontaktů se dvěma významnými nacistickými pohlaváry, jmenovitě Dr. Hansem Frankem,⁴⁰ generálním guvernérem Polska, a Dr. Robertem Leyem,⁴¹ vůdcem tzv. Pracovní fronty.

³⁹ Karl Ernst Krafft (10. května 1900 – 8. ledna 1945) byl švýcarský astrolog, narozený v Basileji. Pracoval v oborech astrologie a grafologie. Krafft byl zatčen 12. června 1941 jako součást zátahu proti astrologům, léčitelům a okultistům po útěku Rudolfa Hesse do Skotska. V roce 1943 byl propuštěn a vrátil se k propagandistické práci, ale integrita jeho předpovědí se brzy obrátila proti němu. Krafftovy hořké stížnosti na ponižující práci, kterou měl vykonávat, vedly k jeho zatčení v roce 1944. Byl držen ve špatných podmínkách, chytil tyfus a nakonec zemřel 8. ledna 1945 na cestě do koncentračního tábora Buchenwald. RS

⁴⁰ Hans Michael Frank (23. května 1900 Karlsruhe – 16. října 1946 Norimberk) byl německý politik, válečný zločinec a právník, od roku 1939 hlava Generálního gouvernementu (okupovaného Polska). RS

⁴¹ Robert Ley (15. února 1890 Niederbreidenbach – 25. října 1945 Norimberk) byl německý politik, zastával úřad říšského vůdce nacistické strany v Německu NSDAP a vedoucího sdružení Deutsche Arbeitsfront (Německá pracovní fronta). RS

V červnu 1941, měsíc po dramatickém letu Rudolfa Hesse do Skotska, byl Krafft a stovky německých astrologů zatčeni. Předpokládalo se, že Hess dostal před odjezdem astrologická doporučení. Gestapo bylo instruováno, aby našlo astrologa, se kterým se Hess údajně radil, ale tato záhadná osoba nebyla nikdy identifikována, pravděpodobně proto, že nikdy neexistovala.⁴² Téměř všichni zatčení astrologové byli po několika týdnech nebo měsících propuštěni, ale Krafft nebyl nikdy osvobozen; zemřel v Buchenwaldu v lednu 1945. Věděl jsem o Krafftově uvěznění, ale moje snaha pomoci mu byla marná. Ani Himmler se neodvážil nařídít jeho propuštění bez Führerova souhlasu.

Jako téměř všichni mí profesionální kolegové jsem byl i já v letech 1933 až 1945 tvrdě pronásledován. Ještě před vypuknutím války jsem zjistil, co to znamená být vyslýchán a uvězněn gestapem, a po nešťastném letu Rudolfa Hesse do Skotska v roce 1941 mě potkal stejný osud jako ostatní německé astrology. Byl jsem zatčen a převezen do nechvalně známé policejní věznice v Hamburku-Fuhlsbüttelu. Jen díky machinacím ambiciózního továrníka a starého člena strany, který pracoval pro SS a chtěl se zavděčit Himmlerovi, jsem byl já, jen další zadržený v koncentračním táboře, zaměstnán Himmlerem a jeho přáteli během závěrečné fáze války, a ačkoli to znamenalo, že jsem byl propuštěn z vězení, byl jsem všechno, jen ne svobodným člověkem. Naopak, nadále jsem žil jako vězeň na statku Himmlerova maséra Kerstena, na usedlosti, která sloužila jako tajný pracovní tábor pro specialisty a jako takový byla spojena s koncentračním táborem Ravensbrück. Už jsem nebyl fyzicky týrán, ale pracoval jsem pod neustálou hrozbou přísných trestů, pokud by se mé výpočty ukázaly jako nepřesné.

To vše se stalo v době, kdy nacistický režim čelil jisté porážce. Dnes se může zdát neslučitelné, že vůdci „panské rasy“, kteří prohlašovali, že věří pouze rase a jejímu historickému poslání, měli náhle vložit své naděje do astrologie, jako by astrologie byla nějakou tajnou zbraní, která by je mohla zachránit před jejich osudem, a přesto tyto události tvoří součást této nejtemnější kapitoly německých dějin.

⁴² 4. června 1941, o něco více než tři týdny po Hessově „Anglickém letu“, začala na pokyn Adolfa Hitlera a Reinharda Heydricha akce proti tajným naukám a tzv. tajným vědám. „Kampaň proti tajným doktrínám a tzv. tajným vědám, také jako Aktion Heß nebo Sonderaktion Heß nebo Heß-Aktion. RS

To, že jsem se nyní rozhodl své zkušenosti sepsat písemně, není způsobeno nabádáními přátel nebo přáním nakladatelů, kteří mě k tomu léta nabádají. Ve skutečnosti, za jakýkoli vhléd, který mohou nyní moji čtenáři získat do mého života astrologa a do některých událostí nedávné německé historie, budou zavázáni především Hughu Trevoru-Roperovi.⁴³

Trevor-Roper vydal svou knihu *Poslední dny Hitlera* v Londýně v roce 1947. Brzy byla přeložena do mnoha jazyků a prodávána po celém světě. V této knize bylo při několika příležitostech zmíněno jak mé jméno, tak i práce, kterou jsem pro Heinricha Himmlera během závěrečné fáze války vykonal. Tvzení Trevora-Ropera o mých aktivitách zahrnovala tolik fantazie, že jsem se nakonec rozhodl promluvit. Uvedu jen jeden příklad. Na straně 93 své knihy Trevor-Roper píše:

V Hamburku [Walter Schellenberg] objevil nadějného astrologa jménem Wulf, studenta jedů, sanskrtu a dalších zajímavých předmětů. Wulfova proroctví, jak je zpětně viděl Schellenberg, se zdála pozoruhodně přesná. Prorokoval, že Hitler 20. července 1944 přežije velké nebezpečí; že bude v listopadu 1944 nemocný; a že zemře záhadnou smrtí před 7. květnem 1945. Jeho proroctví týkající se Himmlera byla stejně pozoruhodná, i když byla diskrétně zahalena diplomatickým mlčením. Schellenberg zjistil, že v politice je Wulf přínosný; představil ho Himmlerovi jako protiváhu Kaltenbrunnera;⁴⁴ a tento úvod byl tak úspěšný, že před koncem Třetí říše podle Schellenberga Himmler málokdy podnikl nějaké kroky bez předchozí konzultace se svým horoskopem.

Každý, kdo čte tuto pasáž, je nucen dospět k závěru, že jsem byl nejen zdravým nacistou, ale že jsem také plnil funkci v nejvyšších kruzích kolem Himmlera, která mi umožnila postavit se muži jako Kaltenbrunner. Je čas uvést prohlášení na pravou míru.

⁴³ Hugh Redwald Trevor-Roper, baron Dacre z Glantonu, FBA (15 ledna 1914 - 26 ledna 2003) byl anglický historik. RS

⁴⁴ Ernst Kaltenbrunner (4. října 1903, Ried im Innkreis – 16. října 1946, Norimberk) byl rakouský advokát a v letech 1942–1945 velitel RSHA. RS

I. kapitola: Stávám se astrologem

Na jaře roku 1912 jsem byl mladým studentem umění v Hamburku, nejistým ve své budoucnosti a zmateným neshodami se svými učiteli. S potěšením jsem uvítal pozvání svého strýce, abych ho doprovázel na jeho každoroční cestě po jižní Evropě, aniž bych předpokládal, že tato cesta změní můj život. Měli jsme projet přes Alpy do Lucernu, Ženevy, Interlaken, Montreux a pak do Itálie.

Naše cesta probíhala bez problémů, dokud jsem ve vlaku poblíž Basileje nenarazil na přítele svého strýce, kněze jménem Monsignor von Berlichingen, který projevil velký zájem o mé umělecké vzdělání a vyzval mě, abych navštívil Palazzo di Brera a knihovnu v Miláně, kde, jak mi vysvětlil, jsem mohl studovat původní kresby Leonarda da Vinciho. Dal jsem na jeho radu, protože už tehdy jsem k Leonardovi cítil obrovský obdiv. Už jsem si byl vědom, že studovat jeho dílo znamená navštěvovat akademii nejen výtvarných umění, ale i matematických a technických oborů, vlastně všech aspektů vědy jeho doby. Následně jsem mnohokrát navštívil Palazzo di Brera, ale i když jsem viděl uměleckou akademii, obrazovou galerii a celou knihovnu unikátních starověkých rukopisů, nejvíce mě zaujala sekce astrologie. Samozřejmě tam byly i jiné poklady, ale sbírka astrologických knih, mnohem rozsáhlejší, než jsem si myslel, že je možné, byla nevyužitá svatyně, kterou pozdější učenci zřejmě opustili.

I když jsem se o astrologii vždy zajímal, měl jsem do té doby jen záblesky odpovědí na své četné otázky o ní a o dalších periferních oblastech lidského poznání. Nyní, v Palazzo di Brera, jsem byl konfrontován s astrologickými spisy největších středověkých a starověkých vědců.

Astrologie neměla vždy špatnou pověst. Ve starověku nebyla dokonce považována za okultní vědu; ve skutečnosti poskytla základ pro rozvoj astronomie. Kvůli jejich společnému původu je obtížné tyto dvě disciplíny rozlišit; od starověku až do počátku novověku najdeme významné astronomy, kteří jsou zároveň astrologové: Ptolemaios,⁴⁵ Pierre d'Ailly,⁴⁶ Johannes Kepler⁴⁷ a

⁴⁵ Klaudios Ptolemaios (řecky Κλαύδιος Πτολεμαῖος), zkráceně jen Ptolemaios, latinsky Claudius Ptolemaeus, (asi 85 – asi 168 Alexandrie) byl antický matematik, astronom, astrolog a geograf, který žil a pracoval v egyptské Alexandrii. RS

⁴⁶ Petr z Ailly či Pierre d'Ailly (latinsky Petrus Aliacensis nebo Petrus de Alliaco (1351 – 9. srpna 1420) byl francouzský teolog, filosof, logik, astrolog a kardinál. RS

Morin de Villefranche.⁴⁸ Mé bádání nebylo snadné, protože studium astrologie předpokládá pracovní znalost více oborů, než kdy jeden člověk může skutečně ovládat, mezi nimi klasické jazyky, němčinu a orientální filologii, historii, umění, náboženství, astronomii a grafologii.

Během studia jsem našel staré knihy a rukopisy obsahující mapy planet a souhvězdí označených dekany – tedy desetistupňovými pododdíly zvěrokruhu. Také tradiční pojetí konstelací mi přišlo dobře ilustrované jak na malých panelech, tak na velkých malbách. Moje mysl byla naplněna tolika otázkami. Byla to jen pověra, která vedla člověka k tomu, aby po stovky, ba tisíce let považoval nebesa posetá hvězdami za lidského rádce? Člověk totiž dokázal z pozice hvězd s velkou přesností vypočítat roční období a příliv a odliv a existují vesmírné události, na kterých je každá živá bytost závislá svou existencí. Není tedy rozumné předpokládat, že pokud jsou tyto elementární události určovány polohou hvězd, jsou stejně určovány i další události, které rovněž přispívají k lidskému osudu? Roger Bacon,⁴⁹ velký františkánský teolog a přírodní filozof třináctého století, odsuzoval středověké lékaře pro jejich neznalost astrologických záležitostí: „*Et ideo negligunt meliorem partem medicinae*“ („A zanedbávají lepší část medicíny“). Byli takoví učenci pomýlení blázni? Tato otázka mi nedala pokoj, a tak jsem se rozhodl daleko intenzivněji pracovat na svých astrologických studiích.

Příležitost k dalšímu výzkumu jsem měl, když jsem na zpáteční cestě z Itálie strávil několik týdnů v Mnichově. Mezi věcmi, které jsem chtěl vidět, byl horoskop, který Kepler sestavil pro Valdštejna,⁵⁰ skvělého německého generála třicetileté války.

Mnichovská Hof- und Staatsbibliothek,⁵¹ jak tomu bylo tehdy, měla několik úplných kopií Keplerova *Prognostikonu*. Byla to z mé strany jen planá zvědavost, protože v té době jsem horoskopům rozuměl jen velmi málo. O to

⁴⁷ Johannes Kepler (27. prosince 1571 Weil der Stadt – 15. listopadu 1630 Řezno) byl německý matematik, astrolog, astronom, optik a evangelický teolog. RS

⁴⁸ Jean-Baptiste Morin (23. února 1583 – 6. listopadu 1656), také známý pod latinským jménem Morinus, byl francouzský matematik, astrolog a astronom. RS

⁴⁹ Roger Bacon (1214, Ilchester – 1294) byl významným anglickým scholastickým filosofem a vědcem. Patří mezi vrcholné představitele pozdní scholastiky. RS

⁵⁰ Albrecht Václav Eusebius z Valdštejna (24. září 1583 nebo 14. září 1583 Heřmanice u Jaroměře – 25. února 1634 Cheb) byl český vojevůdce a politik, vévoda meklenburský, frýdlantský a kníže hlohovský a zaháňský, vedle Jana Tserclaese Tillyho nejvyšší velitel císařsko-ligistických vojsk během třicetileté války. RS

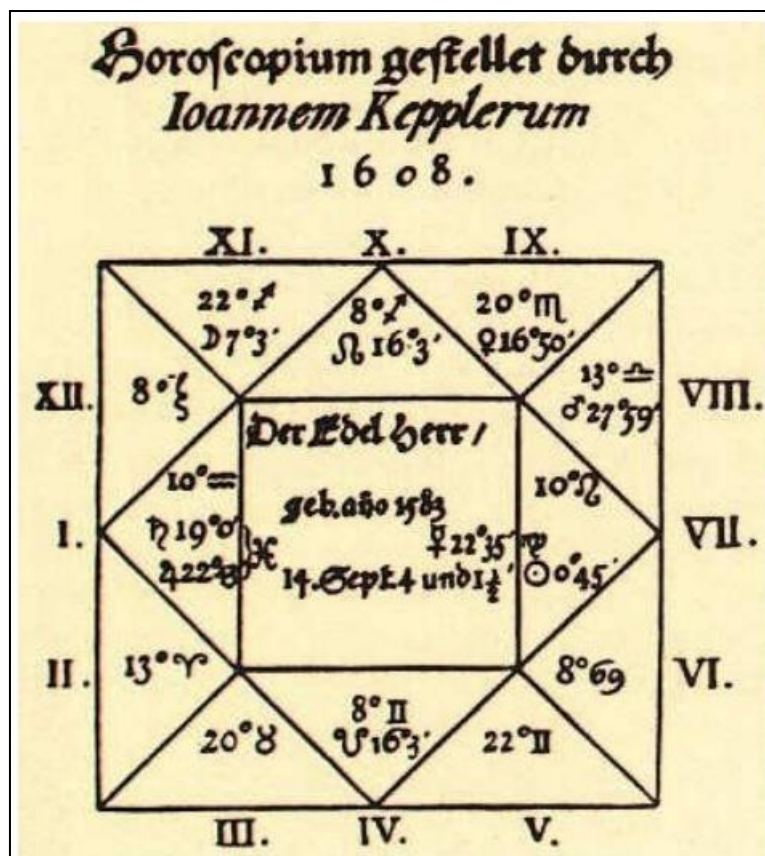
⁵¹ Bavorská státní knihovna. RS

více mě proto překvapilo, když srovnání s historickými událostmi Valdštejnova života ukázalo, že Keplerův horoskop je v podstatě správný. Tento objev mě přivedl k tomu, že jsem si začal sám počítat horoskopy a brzy poté jsem se stal členem Keplerova klubu v Hamburku, kde jsem se setkal s řadou významných lidí. Spřátelil jsem se s jedním z průkopníků moderního německého astrologického hnutí, Albertem Kniepfem.⁵² Vnesl více světla do Valdštejnova horoskopu, neboť přepočítal a opravil Keplerovo dílo. Kniepf mě také upozornil na studii Dr. Ernsta Brausewettera⁵³ o Valdštejnovi a astrologii. Sám Valdštejn se o astrologii aktivně zajímal, což mohlo být podníceno praktickými úvahami, neboť v sedmnáctém století byly obecné astrologické informace náhradou za vojenské zpravodajství. Mohlo trvat dny nebo dokonce týdny, než se k němu zpráva dostala, zatímco pravidelná astronomická pozorování mu alespoň umožnila vyvodit obecné závěry pro každodenní jednání. Brausewetter ve své studii uvádí, že pokud jde o Valdštejnův osobní osud, moudrost astrologů, včetně Keplera, byla k ničemu. Tento názor je stále široce zastáván. Mohlo by tedy být výhodné zabývat se touto otázkou podrobněji.

Kepler sestavil Valdštejnův horoskop při dvou příležitostech, v letech 1608 a 1625, a byl obzvláště úspěšný ve své obecné interpretaci horoskopu. Kepler mimo jiné došel k závěru, že tato nativita byla velmi podobná nativitám zesnulého polského kancléře a anglické královny Alžběty, které také odhalily mnoho planet na nebeském obzoru, vycházejících na Ascendentu nebo zapadajících blízko Descendentu. „V důsledku toho“, řekl, „nemůže být pochyb o tom, že muž narozený v té době [Valdštejn] dosáhne vysoké důstojnosti, bohatství a výtečného manželství, a že jako kapitán a revoluční vůdce přitáhne velké množství vojáků ke své osobě.“ Je třeba připomenout, že když Kepler v roce 1608 sestavoval tento horoskop, měl co do činění s neznámým šlechticem, kterému bylo sotva pětadvacet let. Právě takovému muži předpověděl velkou kariéru ve službách státu. Hovořil také o „mnohých, velkých, škodlivých, veřejných a tajných nepřátelích, nad nimiž obvykle zvítězí“. Jde o pozoruhodné předpovědi, které byly doplněny zvučnými dohady o podmínkách a příhodách Valdštejnova budoucího života.

⁵² Albert Kniepf (23. února 1853 Chotěbuz – 28. srpna 1924 Hamburk) byl novinář, spisovatel, literární kritik a filozof. Zajímal se o astrologii. RS

⁵³ Ernst Brausewetter (2. června 1863 v Königsbergu; †31. října 1904 v Berlíně) byl německý překladatel, editor a autor. RS

První nativní diagram, který Kepler vypočítal pro Valdštejna, nelze skutečně považovat za správný, pokud trváme na přesné znalosti „direkcí“ (zejména primárních direkcí). Valdštejn dal Keplerovi nesprávný údaj o zeměpisné šířce místa jeho narození, totiž 51° severní šířky. To by bylo pro Drážďany přibližně správné, zatímco Valdštejn se narodil na panství v Heřmanicích u Jaroměře v Čechách, které má zeměpisnou šířku 49°56' severní šířky. Navzdory nepřesnosti svých počátečních hodnot v roce 1608 Kepler přesto dospěl k obecně správné interpretaci, což je poměrně vzácný počin a vypovídá mnoho o jeho schopnostech v této oblasti.

V roce 1624 nechal Valdštejn zrektifikovat první horoskop. Napsal hraběti Taxisovi: „... protože některé věci byly stanoveny příliš brzy, jiné příliš pozdě... a protože se různí matematici shodli... že mám žít mimo vlast a také tam zemřít, a většina z nich říká, že zemřu na apoplexii; byl jsem zvědavý, co o tom [Kepler] soudí.“ V roce 1625 vytvořil Kepler Valdštejnovi nový horoskop na základě rektifikace. V něm vyjmenoval konstelace, které byly pro Valdštejna hroživé, a předpověděl, že „kruté a hrozné nepokoje ve státě“ budou na vrcholu v březnu 1634. Valdštejn byl zavražděn 25. února 1634. Kepler byl samozřejmě příliš taktní, než aby generálovu smrt zmínil ve své prognóze na rok 1634. Místo toho

mluvil o strašlivých nepokojích. Ale je příznačné, že série ročních prognóz se tímto pozorováním ukončí!

Valdštejn zaplatil trest za to, že propustil Keplera, nejlepšího astrologa své doby, a nahradil ho průměrnostmi. Profesor J. W. Pfaff z univerzity v Erlangenu ve své knize Astrologie (1816) s jistým odůvodněním poznamenal, že Valdštejn nedocenil skutečný význam astrologie, ale používal ji pouze k realizaci svých politických plánů.

V důsledku mého setkání s Keplerovou prací v roce 1912 jsem si oblíbil astrologii. Dlouho jsem považoval tento nový odchod za jeden z hříchů mého mládí. Ale byl to ten, kterého jsem se nikdy nedokázal vzdát. Pocházel jsem ze středostavovské rodiny hanzovních obchodníků, jejichž smysl poctivého obchodování utvářel přístav, doky a mezinárodní obchod města Hamburk. Povodňové přílivy a vyplutí, námořní návštěvy a výlety lodí po Alsteru a Labi tvořily pozadí mého dětského světa. V tomto světě jsem často slýchal o podivných dobrodružstvích, s nimiž se setkávám ve všech pobřežních a přístavních městech, kde příběhy námořníků a cestovatelů obražejí lidskou představivost k neobvyklému a dokonce nadpřirozenému. Věštci, jasnovidci a média vždy tvořili součást substrátu hamburské společnosti. Takové věci nemají s astrologií samozřejmě nic společného. A přesto se může klidně stát, že jsem byl od raného dětství předurčen přijmout existenci zvláštních zákonů, které mohly ovlivňovat a dokonce řídit naše životy.

Ale tento okultní aspekt mého prostředí nebyl nikdy opravdu rušivý. Dominantní charakteristikou města jako celku i mé vlastní rodiny byl spíše chladný a vždy extrémně konvenční tón hanzovní obchodní třídy. Nebylo proto překvapivé, že můj otec rozhodl, že i já se mám stát obchodníkem. Zařídil mi vstup do známé firmy hamburských dovozců a vývozců poté, co jsem složil závěrečnou školní zkoušku. Nepochybně to myslel dobře a určitě by našel vhodnou firmu pro mé obchodní vyškolení, což by mi umožnilo převzít jeho vlastní firmu, jakmile přijde čas. Avšak můj otec nepočítal s mou hluboce zakořeněnou averzí k obchodu. Místo toho, abych nastoupil na místo neplaceného praktikanta, utekl jsem do izolované venkovské vesnice, která byla tehdy malířskou kolonií, abych se poradil se svým starým učitelem Paulem Lichtwarkem, který mě povzbuzoval k umělecké kariéře. Nakonec moje vytrvalost zvítězila a po měsících hádek můj otec náhle ustoupil. Dovolil mi

navštěvovat novou Hanzovní akademii výtvarných umění a souhlasil, že mi zaplatí studium.

Když jsem v roce 1913 ukázal některé ze svých kreseb, akvarelů, soch a masek řediteli hamburské umělecké školy, navrhl mi, abych nastoupil do jedné ze speciálních tříd této školy. A tak jsem se ocitl ve studiu u Johanna Bossarda,⁵⁴ od něhož jsem se naučil některé opravdu užitečné sochařské techniky. Brzy jsem ale začal mít pocit, že se na těchto hodinách nic nenaučím, a tak jsem to vzdal a místo toho jsem se ponořil do své vlastní práce.

Vypuknutí první světové války mě strhlo zcela nevědomky. Moje povolání bylo naštěstí ze zdravotních důvodů odloženo, a tak jsem na čas mohl pokračovat ve studiu. Většina mých spolužáků se dobrovolně přihlásila v této náladě národního nadšení, byla rychle vycvičena, odešla na frontu a padla u Langemarcku, nebo Yper či v Rusku. Postupně se ateliéry vyprazdňovaly.

Nakonec jsem byl odveden i já. Ani žádosti vlivných přátel, ani zásah mého profesora Johannese Bossarda mě nemohly zachránit před cvičením kasárenského života. Ale začátkem roku 1917 jsem byl zraněn a následně jsem se nakazil tyfem. Byl jsem propuštěn z armády a nasměrován do továrny na optiku.

Ve volném čase jsem se mohl znovu věnovat studiu. To mi velmi usnadnilo, když jsem našel studio poblíž Alsteru, které mi poskytlo pracovní atmosféru a klid, který jsem tak zoufale potřeboval. Nikdy se mi život nezdál tak veselý, jednoduchý a příjemný jako v tom spoře zařízeném studiu.

Přesto jsem toužil po samotě, po ústraní daleko od moderní civilizace. Někdy jsem si dokonce pohrával s myšlenkou vstoupit do řádu v naději, že najdu klášterní útočiště pro umělce a učence. Přesto jsem si neustále kladl otázku, zda by prostá změna prostředí mohla vyléčit můj duchovní stav. Moje minulost se zdála bezcenná, budoucnost děsivá a hrozivá ve své nejistotě. V těchto, stejně jako v pozdějších krizích, jsem byl astrologií posílen i odveden. Z dominantních konstelací v mém narození jsem byl schopen pochopit, proč jsou takové krize nutné a kdy pominou. Ve skutečnosti mě astrologie naučila porozumět životu a utvářet ho ke svým cílům.

⁵⁴ Johann Michael Bossard (1874-1950) byl švýcarský sochař a malíř. RS

Ale až poté, co jsem potkal Heinricha Francka, majitele restaurace a bývalého umělce, jsem se skutečně hluboce zabýval astrologií. Jeho štíhlá postava, jeho dlouhé, sněhobílé vousy a jeho stříbrošedé vlasy po ramena mě okamžitě zasáhly, když jsem ho viděl na astrologickém setkání. V té době počítal efemeridy neboli tabulky pohybů planet a laskavě mi nabídl, že mě naučí tento složitý předmět. Vlastnil také rozsáhlou knihovnu starých astrologických a mystických knih. S jeho pomocí jsem se naučil provádět cenné astronomické a astrologické výpočty a sestavovat horoskopy, a to bez odkazu na anglické efemeridy, které byly v té době již známé a používané v Německu. Každý horoskop mohl být vypracován matematicky bez pomoci tabulek domů. Heinrich Franck měl kromě své vlastní knihovny také seznam starých astrologických děl vlastněných Hamburskou státní knihovnou a Královskou knihovnou v Berlíně, takže pro mě bylo snadné získat knihy, které jsem potřeboval.

Mezitím celé společenské klima ohrožovalo živobytí mého vzácného umělce. Válka končila a inflace začala vrhat první stíny na ekonomiku. Od svého otce jsem nemohl očekávat žádnou skutečnou pomoc. Rozhodl jsem se být nezávislý a jeho firma byla ve finančních potížích. Dokonce i někteří klienti, které se mi podařilo získat, odmítli zaplatit.

V této době byla má astrologická studia úzce spjata s mou uměleckou tvorbou. Když jsem byl unavený z modelování, malování nebo kreslení, moje astrologická studia pomohla oživit můj zájem. Ale ještě jsem si neuvědomil, že si mohu vydělat peníze svými astrologickými znalostmi. A samozřejmě mé schopnosti v této sféře byly stále velmi skromné. Pro své první experimenty s interpretací konstelací jsem použil své příbuzné a své osobní přátele jako pokusné králíky. Brzy jsem s údivem zjistil, že jednotlivé horoskopy pozoruhodně odpovídají povaze, talentu a poměrům dotyčných osob. Cítil jsem se povzbuzen k výpočtu a analýze dalších horoskopů. Získal jsem podrobnosti o narození historických osobností, jejichž životy byly dobře zdokumentovány: Goethe,⁵⁵ císař Wilhelm I.,⁵⁶ princ Otto von Bismarck,⁵⁷ císař Maxmilián

⁵⁵ Johann Wolfgang Goethe, od roku 1782 von Goethe (28. srpna 1749 Frankfurt nad Mohanem – 22. března 1832 Výmar, Sasko-výmarské vévodství), byl německý básník, prozaik, dramatik a politik. RS

⁵⁶ Vilém I. Pruský (plným jménem Wilhelm Friedrich Ludwig von Hohenzollern) (22. března 1797, Berlín – 9. března 1888, Berlín) byl pruský král (1861–1888) a první německý císař (1871–1888). RS

Mexický⁵⁸ a Michelangelo.⁵⁹ Z těchto studií jsem se hodně naučil. Člověk se však může stát zapáleným historikem a astrologem při analýze horoskopů slavných mužů, aniž by kdy cítil osobní účast.

Co je skutečně vzrušující, je sestavovat horoskop živého člověka, kterého astrolog dobře zná, a na základě důkazů o jeho narození vytvářet konkrétní předpovědi, které se později potvrdí. Je samozřejmě jasně děsivé, když člověk předpovídá nemoc nebo smrt. Horoskop mého mladšího bratra předpovídal nebezpečnou ránu a ztrátu končetiny. Vysvětlil jsem mu to začátkem roku 1913. Nikdo si nemyslel, že je to možné. V roce 1915 byl můj bratr zraněn šrapnelem v zákopech ve Francii a měl několik operací. Přišel o pravou nohu.

Během dlouhých hodin a dnů čekání, které jsou tak výrazným rysem armádního života a které většina vojáků tráví hraním karet nebo pitím, jsem měl spoustu času a příležitostí otestovat své astrologické znalosti. Byla to jen zábava, ale stejně mi to pomohlo založit mou astrologickou praxi. Mnoho mých kamarádů na frontě a ve vojenské nemocnici, jejichž horoskopy jsem sestavoval buď pro zábavu, nebo ze zvědavosti, mi po válce psalo, abych se obrátil na další předpovědi. Ve stejné době se začala objevovat velmi zvláštní klientela, která se nachází v astrologických poradenských místnostech po každé válce a každé katastrofě: nešťastné matky, které ztratily své syny na bojištích, matky sestřelených letců, matky, které chtěly vědět, zda jsou synové, kteří byli nahlášeni jako pohřešovaní, ještě naživu, a manželky doufající, že jim bude sděleno, zda a kdy se jejich manželé vrátí ze zajateckých táborů. Byly tam i ženy, které mi prostě přišly říct o svých problémech.

Byl jsem ještě poměrně mladý, a přestože jsem z vlastního horoskopu věděl, že tato důvěra, kterou do mě vkládají úplně cizí lidé, byla jednoduše předvídatelnou součástí mé kariéry, vždy mě pohltil soucit s takovými lidmi.

⁵⁷ Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen, vévoda z Lauenburgu (1. dubna 1815, Schönhausen, Pruské království – 30. července 1898, Friedrichruh, Německé císařství) byl jeden z nejvýznamnějších politiků 19. století a budovatel sjednoceného Německa. RS

⁵⁸ Maxmilián I. Mexický (španělsky Maximiliano I de México, rozený jako Ferdinand Maximilian Joseph von Habsburg-Lothringen (6. července 1832 Vídeň – 19. června 1867 Santiago de Querétaro, Mexiko) byl člen rakouské císařské, habsbursko-lotrinské dynastie. RS

⁵⁹ Michelangelo di Lodovico Buonarroti Simoni, často označovaný jen jako Michelangelo (6. března 1475 Caprese – 18. února 1564 Řím), byl italský sochař, architekt, malíř, básník a přední představitel vrcholné italské renesance a manýrismu. RS

Jejich osobní utrpení bylo ještě horší celkovou politickou situací. Němci prohráli válku, imperiální pompéznost byla minulostí, politicky nevyzrálý národ byl pohlcen listopadovou revolucí roku 1918, inflace postupovala vpřed, zavedené podniky krachovaly a sebevraždy byly na denním pořádku. V tomto období obrovské ekonomické a politické nejistoty vzkvétala hypnóza, mesmerismus, jasnovidectví a všechny formy okultismu.⁶⁰ Takové zájmy prosazují katastrofické situace. V poválečném Německu bylo mnoho hypnotizérů, jasnovidců a čtenářů myšlenek najednou schopno zaplnit obrovské koncertní sály. Sotva existovala jediná velká hudební síň nebo kabaret, kde by se neuskutečnil telepatický akt. Obrovské plakáty a reklamy v novinách pompézně hlásaly: „Nejdůležitější parapsycholog“, „Žena s tisíci očima“ (madame Karoli v cirkusu Busch), „Velká záhada, mimořádný úspěch v oblasti okultní vědy“, „Dáma, která vám poví vše“ atd. Podvod nebo ne, veřejnost i tisk to všechno považovaly za fascinující. Velmi brzy mě tento pouťový okultismus pobouřil, a čím více se o těchto věcech veřejně diskutovalo, tím více jsem se stahoval do ústraní svého ateliéru.

Mezitím měsíce rychle ubíhaly. Během jara a léta 1919 čas od času propukaly revoluční nepokoje. Někdy se bitvy mezi dělníky a pořádkovou policií odehrávaly přímo před mým ateliérem. Věnoval jsem takovým věcem malou pozornost a nikoho jsem neviděl. Ale můj pokus stáhnout se ze světa selhal. Brzy jsem se měl dostat do kontaktu s tehdejšími politickými silami. A bylo mi souzeno mít další jednání s těmi jasnovidci, jejichž tendenční aktivity mi připadaly tak odporné.

Jednoho večera jsem dostal naprosto nečekanou návštěvu mého otce. Bylo to poprvé, co kdy přišel do mého studia; od té doby, co jsem se rozhodl zkusit štěstí jako umělec na volné noze, se o mě moc nestaral. Doprovázeli ho dva mladí muži, mí bývalí kamarádi z mládí, které jsem mnoho let neviděl. Působili velmi utrápeně a chovali se jako pod velkým tlakem. Chtěli se mnou konzultovat astrologickou záležitost. Bylo ironické, že mi je doprovodil můj otec, který vždy tvrdil, že v mé praxi nic není.

Potom mi řekli svůj příběh. Jejich sestra byla nezvěstná osm dní. Na oblíbené pláži na horním Labi bylo nalezeno několik kusů oblečení, které jí

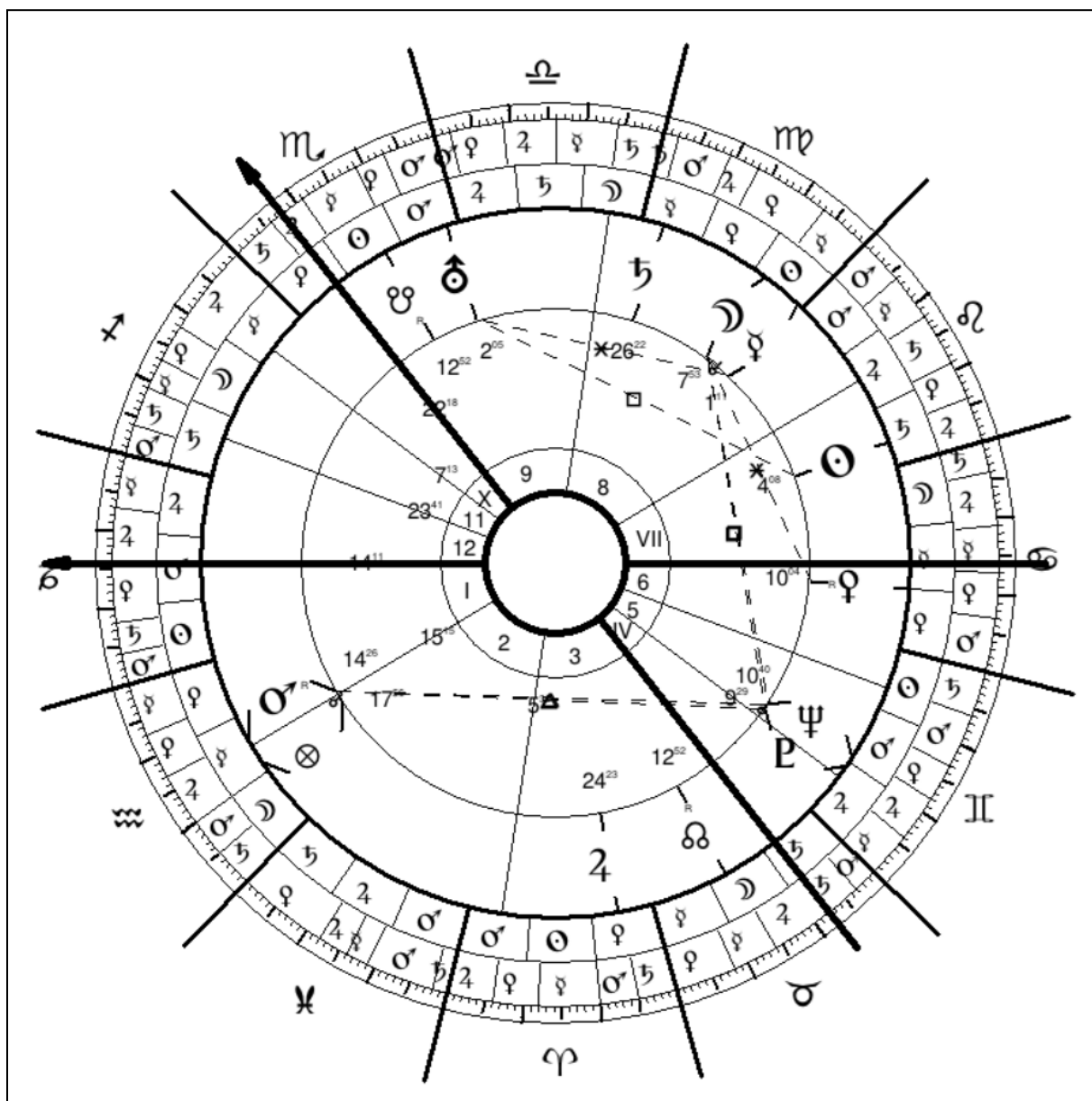
⁶⁰ Zdá se, mimochodem, že části americké společnosti zachvátilo podobné šílenství jak během americké občanské války, tak po ní.

patřilo; to je vedlo k obavám z nejhoršího. Můj otec doufal, že jim pomocí astrologických výpočtů alespoň trochu naznačím, co se stalo. Získat potřebná fakta k sestavení horoskopu by však trvalo celé dny a oba muži by nečekali. Náhodou jsem měl ten večer schůzku s lékařem, který chtěl provést nějaké experimenty s novým médiem, které objevil. A tak jsem navrhl, že by mě tam měli doprovodit moji návštěvníci a že zmizení jejich sestry použijeme jako testovací případ. Krátce nato jsme se vydali rozbouřenými ulicemi města k lékaři, který s mým návrhem souhlasil. Řekl jsem bratrům o potížích, které by mohly na takové seanci nastat, a zdůraznil jsem skutečnost, že médium by pravděpodobně nemělo vůbec žádnou jasnovidnou schopnost. Ale nezdálo se, že by jim to vadilo, a dokonce i můj otec se rozhodl seance zúčastnit. Tvrdil, že moje astrologické výpočty mohou být použity k potvrzení nebo opravě jasnovidcových výroků.

Bratři dychtivě věřili v médium a nebyli zpočátku zklamáni. Brzy poté, co jej lékař uvedl do transu, médium, které nemohlo mít žádnou předtuchu, přesně popsalo dívčin vzhled a zvyky a správně odhalilo, že se koupala s mužem na pláži. Ten muž byl její snoubenec. Po hodinách výslechu médium dále odhalilo, že dvojice zůstala na pláži po posledním člunu, že muž dívku ubodal k smrti, její znetvořené tělo položil na břeh, a když stál uprostřed řeky, zastřelil sám. Naléhali jsme na médium, aby nám sdělilo přesné umístění mrtvol. Zamumlal: „Lavenberg“, což bylo místo, které bylo velmi nepravděpodobné kvůli přílivové nízké hladině Labe. Bratři byli tak zoufalí z jakýchkoli skutečností, že uvěřili médiu a oznámili to policii. Následné dvoudenní pátrání bylo bezvysledné. Na druhou stranu jsme s otcem v médium vůbec nevěřili.

Mezitím jsem měl čas sestavit horoskop zmizelé dívky. Narodila se v Hamburku 26. července 1892 v 19 hodin. Její nativní horoskop ukazoval Měsíc ve velmi nevýhodné pozici a v konjunkci se zlovolnou planetou Saturn. Obě planety byly v osmém domě, v domě smrti, což značilo jak způsob, tak místo smrti. Dále byly poblíž Merkura, který byl v tomto horoskopu vládcem pátého domu, domu emocí a lásky. Neptun, další zlovolná planeta, byl velmi špatně umístěn v pátém domě. Náhodné úmrtí dívky a jejího snoubence bylo vidět z přítomnosti Merkura, Měsíce a Saturna v osmém domě. Saturn vládne v tomto horoskopu Ascendentu. Když je Saturn v osmém domě, znamená to, že člověk bude příčinou své vlastní smrti. Pokud se v tomto horoskopu podíváme na

rozdělení zvěrokruhu, jak je předpokládáno v indické astrologii, najdeme Měsíc, Saturn a Mars ve vodní návamši (tj. jedna devítina nebo čtyřicetistupňový sektor zvěrokruhu) a dodekatemorii (jedna dvanáctina nebo třicetistupňový sektor). A to znamená vodnatý hrob – v tomto případě sebevraždu utopením. Nenašel jsem žádnou konfiguraci, která by naznačovala násilnou smrt navrženou médiem.

26. 7. 1892 18:20 UT Hamburg, Kochův systém domů

Můj výklad se ukázal jako v podstatě správný, i když případ zcela nevyjasnil. O tři týdny později našel rybář mrtvoly dvou pohřešovaných ve značné vzdálenosti po proudu. Těla neukázala žádná zranění kromě malého

škrábnutí na hlavě muže, které bylo způsobeno, když ho rybář vytáhl na břeh pomocí lodního háku. Dopis na rozloučenou objevený krátce poté poskytl přesvědčivý důkaz o sebevražedném paktu. Snoubenci měli velké finanční potíže; muž padělal směnky a zpronevěřil značné finanční částky. Poté, co vyčerpali své úspory, rozhodli se vzít si život.

V důsledku těchto a podobných incidentů se rozšířily zprávy o mém astrologickém umu; lidé se dozvěděli, že jsem začal studovat sanskrt, abych mohl pro svá bádání používat díla indické astrologie. Sám jsem se nikdy nesnažil propagovat svou práci ani v reklamě, ani přednáškami. Nicméně počet lidí, kteří mě navštěvovali – ne kvůli mým sochám, ale kvůli mým astrologickým výkladům – neustále rostl, až se v mém ateliéru rozvinula virtuální profesionální praxe.

V jednom z mých raných případů byla ústřední postavou žena, která vypadala, že byla záhadně zavražděna. Levnější noviny se aféry chopily a vystřelily ji do povětrí v senzační sexuální vraždě; to bylo samozřejmě zvlášť nepříjemné pro rodinu mrtvé ženy. Můj astrologický rozbor ukázal, že se nejednalo o vraždu, ale o náhodnou smrt, i když detektivní inspektor mou interpretaci okamžitě odmítl. Podle jeho názoru byl vrahem známý lékař, který se pokusil zbavit se těla své oběti tím nejhroznějším způsobem. Jediným důkazem pro tuto domněnku byla skutečnost, že lékař uprchl, jakmile na něj padlo podezření. Znovu jsem zkontroloval své výpočty, ale nebyl jsem schopen vyvodit žádný závěr, který by mi umožnil podpořit policejní teorii. Tento případ zůstal nevyřešen. O 23 let později se ukázalo, že smrt byla skutečně náhodná. Z důvodů, které jsem nikdy nezjistil, se Reinhard Heydrich,⁶¹ šéf gestapa, náhle chopil tohoto starého případu a pomocí metod odhalování zločinů, které vlastnilo pouze gestapo, se mu jej podařilo vyřešit. Právník obhajující údajného vraha mi dovolil nahlédnout do spisů, ačkoli k tomu neměl oprávnění. Hluboce na něj zapůsobilo, že astrologická interpretace učiněná před více než dvaceti lety poskytla správné vodítko pro vysvětlení této neobvyklé události.

Nebral jsem honorář za žádné z mých vyšetřování. Vzhledem k tomu, že jsem se považoval za profesionálního sochaře, připadalo by mi trapné a velmi

⁶¹ Reinhard Tristan Eugen Heydrich (7. března 1904 Halle an der Saale – 4. června 1942 Praha) byl prominentní nacist, blízký spolupracovník Heinricha Himmlera, SS-Obergruppenführer a generál policie, šéf Hlavního úřadu říšské bezpečnosti (RSHA) a Bezpečnostní služby (SD), prezident Interpolu v letech 1940–1942, v letech 1941–1942 zastupující říšský protektor Protektorátu Čechy a Morava. RS

nepříjemné, kdybych přijal platbu za své speciální astrologické schopnosti. A přesto byla moje umělecká práce kvůli těmto dovednostem neustále přerušována, stejně jako můj sen zůstat v ústraní před politickými silami doby a módními rozmary společnosti.

II. kapitola: Herbert Volck:⁶² Zahořklý veterán

Nedlouho po skončení války se v mém ateliéru objevil bývalý důstojník, kterého jsem znal z fronty, ale několik let ho neviděl. Byl letcem a později vstoupil do polovojenského svobodného sboru.⁶³ Byl to naprostý žoldák, notorický potížišťa a nacionalista, který si dělal nárok na titul „rebel beze cti“. Jmenoval se Herbert Volck. Pokud podrobně vyprávím okolnosti jeho života, není to jen proto, že po léta hledal mé přátelství nebo proto, že jsem se neustále nějakým způsobem zapojoval do jeho aktivit. Činím tak, protože Volck je dobrým příkladem generace německých vojáků, kteří nebyli schopni přijmout kapitulaci a považovali Výmarskou republiku za národní ostudu. Jeho prostřednictvím jsem se důvěrně seznámil s pravicovými radikály, kteří se stavěli nejen proti komunistům, ale proti všem formám politického rozumu. Po politicky nešikovné Versailleské smlouvě, která měla tak neblahé důsledky jak pro Německo, tak pro zbytek světa, tito lidé pokračovali ve válce uvnitř republiky a používali teroristická opatření, která připravila cestu národním socialistům.

Nepamatuji si přesně, kdy jsem se poprvé setkal s Herbertem Volckem. Muselo to být kolem roku 1915, buď v Pripetských močálech na Ukrajině, kde byl později sestřelen Volck, nebo v Gdaňsku na konvoji. Volck byl vždy veselý, zdravý a sportovní, vtipálek, který jen málo dbal na armádní předpisy. Nechtěl jen být vojákem a nemohl se obtěžovat „intelektuálními nesmysly“.

Asi o čtyři roky později se náhle objevil v mém ateliéru. Někde v Rusku jsem mu jednou řekl něco málo o jeho budoucnosti a o nebezpečných letech, která ho čekají. Ačkoli se tehdy mému pesimismu posmíval, teď ho moje prognózy zaujaly. Především chtěl samozřejmě vědět o své budoucnosti. Zeptal se mě, zda má odhodit uniformu, přejít do civilu a tahat pero v kanceláři. Pro Herberta Volcka válka 11. listopadu 1918 neskončila. Byl v Berlíně, když bylo vyhlášeno příměří, ale krátce nato odešel na žádost svého otce do Luneburg Heath,⁶⁴ aby shromáždil jednotku k boji proti bolševikům v pobaltském venkově. Tato jednotka Svobodného sboru, která si říkala „Železná brigáda“, šla

⁶² Herbert Volck (narozen 4. dubna 1894 v Dorpatu, Estonská gubernie, Ruská říše; † 24. srpna 1944 v koncentračním táboře Buchenwald) byl německý spisovatel a dobrodruh. RS

⁶³ Jako *Freikorps* (svobodné sbory) byly původně označovány dobrovolnické armády, ve 20. století se tak nazývaly pravicové polovojenské organizace v Německu. RS

⁶⁴ Lüneburské vřesoviště je území v Dolním Sasku. Leží 30 kilometrů od Lüneburgu. RS

s Volckem bojovat do jeho pobaltské vlasti. Nechci odsuzovat Svobodný sbor jako takový, ale Volckova brigáda byla jako vojenská síla naprosto k ničemu a celý tento podnik byl jen jedním z mnoha nesmyslných podniků, jichž se během svého života dopustil. Krátce předtím, než měl být jeho oddíl rozpuštěn, se vrátil do Německa zraněný na paži. Později se proslýchalo, že si s sebou vzal fondy pluku do úschovy.

Volck nikdy neměl žádné peníze, a přesto, když přede mnou stál se zdviženou paží, zdálo se, že má přístup k obrovským částkám a mohl si dovolit zotavit se v drahém sanatoriu na pobřeží Baltského moře. Stál přede mnou v neposkvrněné nové uniformě Železné brigády, hrud' pokrytou medailemi, a požádal mě, abych mu řekl jeho budoucnost. Už jsem mu načrtl hlavní body a navrhl, aby se dal do civilu nebo se stal spisovatelem. O svých válečných a poválečných zkušenostech by jistě dokázal napsat zajímavou knihu. Ale Volck chtěl zůstat důstojníkem a dokonce naznačil, že nabídne své služby cizí armádě. Najednou dostal dvě překvapivé myšlenky: jednou bylo přednášet o Kavkaze v Americe; druhou bylo otevření detektivní kanceláře v Německu. Myslel jsem, že tyto projekty jsou pouhé fantazie, ale on překvapivě pokračoval v obou. Slyšel jsem, jak prohlašuje takové fráze, které měly během několika let nakazit celý náš národ. Rád mluvil o svých válečných zážitcích a dělal to velmi obšírně, ale o svém pobaltském dobrovolnickém sboru, „který mi osud vyrval z rukou“, řekl jen velmi málo, pravděpodobně proto, že ukradl fondy pluku.

Než se Volck vydal do Spojených států, vydal knihu. Odmítl však mou radu, aby se vzdal svých vojenských a politických aktivit a odpracoval své fantazie psaním detektivních románů. A žil nebezpečně dál. Jednoho dne mi přinesl data narození muže, který, jak říkal, měl jednu nohu v Londýně a druhou na sovětské ambasádě v Berlíně. Tento muž předstíral, že se jmenuje Pinkelée, ale ukázalo se, že to bylo krycí jméno pro sira Basila Zaharoffa,⁶⁵ levantského krále zbraní a pravděpodobně největšího obchodníka se zbraněmi všech dob. Zaharoff skupoval bývalý německý válečný materiál za inflační měnu. Jeho požadavky byly neukojitelné, protože dodával věci pro každou občanskou válku, revoluci a partyzánský boj, které se ve světě po roce 1918 rozhořely. Volck věděl o tajných skládkách zbraní vytvořených polovojenskými skupinami a

⁶⁵ Basil Zaharoff, GCB, GBE (6. října 1849, Muğla, Turecko – 27. listopadu 1936, Monte Carlo) byl řecký obchodník se zbraněmi a průmyslník. Zaharoff byl jeden z nejbohatších mužů na světě. RS

skupinami Svobodných sborů a pokoušel se dostat do těchto obchodů se zbraněmi, které měly hodnotu milionů.

Republikánská vláda v Berlíně však jeho intriky vždy považovala za podezřelé a různá vládní oddělení jemu i jeho detektivní kanceláři maximálně ztěžovala život. Možná to byl jeden z důvodů, proč nenáviděl demokracii a pohrdal „výmarským systémem“.

Volck se začátkem léta 1922 rozhodl vydat na svou dlouho plánovanou cestu do Ameriky. Kupodivu, ačkoli moje astrologické předpovědi pro tento podnik byly rozhodně chmurné, zjistil jsem, že přeji Herbertu Volckovi hodně štěstí na jeho cestě. Zpočátku měl štěstí, protože jeho loď byla pouhých sedm dní na moři, když byl Walther Rathenau⁶⁶ zavražděn v Berlíně, pět měsíců poté, co se stal německým ministrem zahraničí. Volck byl v kontaktu s vrahy, ale jeho finanční potíže mu zabránily, aby se do této záležitosti zapojil.

Věstec předpověděl Volckovi v Americe velký úspěch, ale byla to moje vlastní negativní astrologická předpověď, která se ukázala jako správná. Jeho cesta do Spojených států skončila fiaskem. Oficiálně cestoval za detektivní agenturou a snažil se vystopovat ukradeného Rembrandta. Ve skutečnosti se živil tím, že přednášel mnoha německým klubům v Americe o svých válečných zkušenostech. Ale nezůstal jen u toho. Vyprávěl fantastické, pobuřující příběhy o intrikách „kosmopolitních mocností“, údajném spiknutí židovských finančníků. Dokonce tvrdil, že objevil telefonní spojení „horké linky“ mezi Bílým domem a bankéřem J. P. Morganem. To téměř vyvolalo skandál a německá i americká vláda se rozhodly jeho demagogii zastavit. Volck byl nucen vrátit se do Německa.

Jeho cesta však nebyla úplnou ztrátou času, protože k identifikaci zloděje Rembrandta použil tip z hamburského podsvětí. To byl pro soukromého diletantského detektiva docela úspěch a přineslo mu určitou slávu, která by byla užitečná pro jeho budoucí praxi. Své jmění ale promrhal tím, že pokračoval v politických projevech a silně zadlužil sebe i svého partnera. Asi rok po jeho návratu z Ameriky, v létě 1923, jsem potkal Volcka a jeho ženu v expresu Lipsko-Hamburk. Vracel jsem se z druhé poválečné konference astrologů a byl

⁶⁶ Walther Rathenau (29. září 1867, Berlín – 24. června 1922, tamt.) byl německý průmyslník, liberální politik, spisovatel a státník, jeden ze zakladatelů Německé demokratické strany. RS

jsem zaujatý vzrušením při pomýšlení na potenciální vývoj v německé astrologii. Ale Volck mě ostře zasáhl, když jsem si uvědomil, že se z něj stal téměř megaloman. Při návštěvě krátce po tomto setkání se nechal uchvátit pro nové politické hnutí – národní socialisty.

Dnes se musím sám sebe ptát, proč jsem toho únavného chvastouna a agitátora jednoduše nevyhodil za ucho. Důvod je opravdu velmi jednoduchý. Pro mě byl Volck zajímavým astrologickým případem, a čím víc jsem ho a jeho svět viděl, tím víc mě fascinoval. Volck mě dokonce oslovil jako sochaře. Měl dobrou hlavu a občas mi sedal jako model.

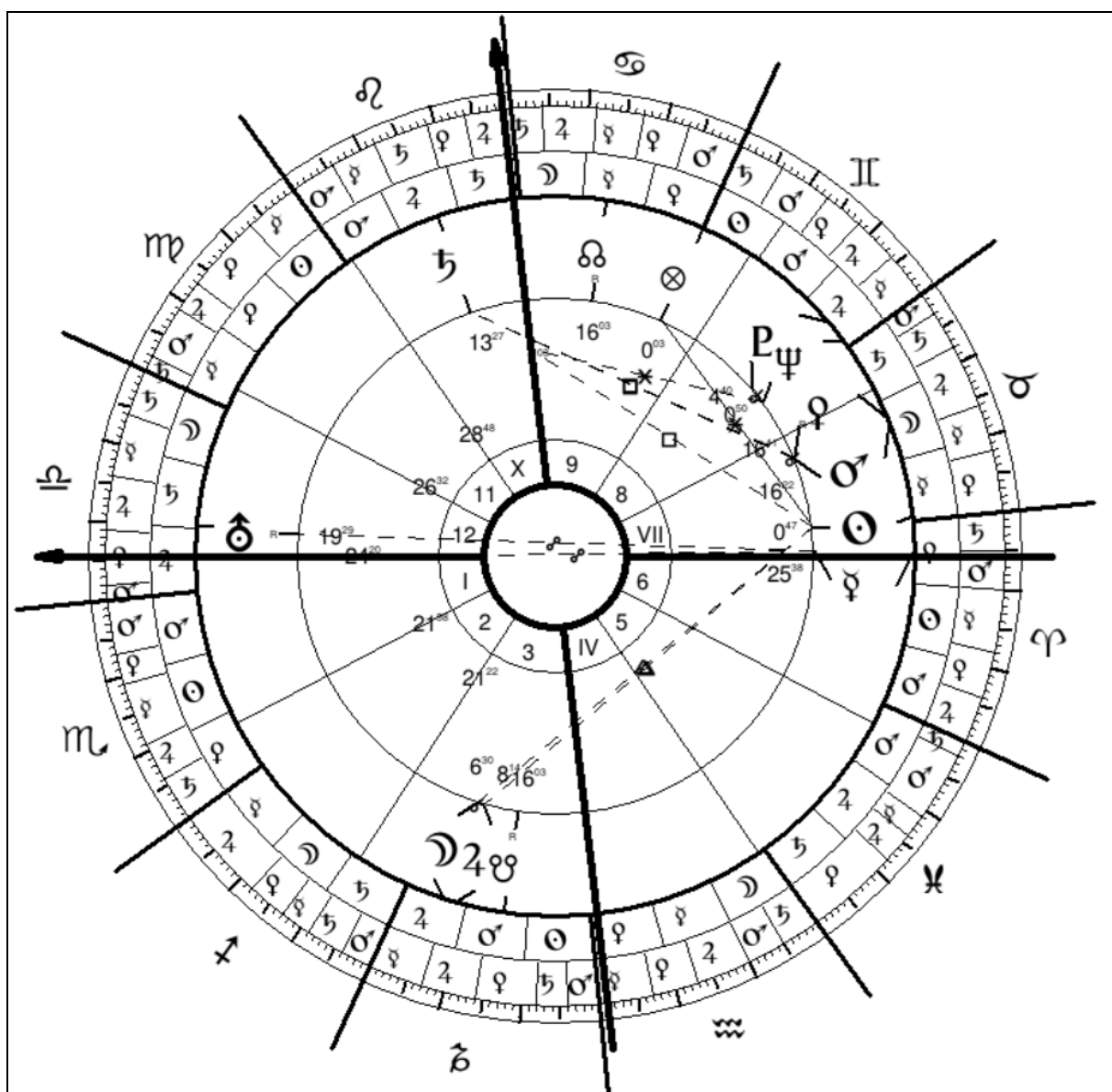
Při jedné takové příležitosti, když jsem tiše pracoval na jeho bustě, strávil hodiny vysvětlováním cílů a ideálů nacionálně socialistického hnutí mně a mladé ženě, která se později stala jeho druhou manželkou. Přivezl s sebou z Mnichova také data narození Hitlera,⁶⁷ Goeringa⁶⁸ a Röhma⁶⁹ a zeptal se mě, zda puč, který plánují, bude mít šanci na úspěch.

Na Volckovu žádost jsem poprvé sestavil Hitlerův horoskop v srpnu 1923. Nalezl jsem v něm zvláště nepříznivé planetární kombinace a na podzim 1923 Hitlerův Ascendent odhalil škodlivou konjunkci Saturnu a Marsu. Asi dvacet čtyři hodin 8. až 9. listopadu nebo přibližně 8. až 9. listopadu byly Mars a Saturn obzvláště nebezpečné. Objevily se indikace násilí s katastrofálním výsledkem. Horoskopy Hitlera a Herberta Volcka byly katastrofálně vůči sobě. Následně jsem Volckovi poradil, aby s těmito novými politickými přáteli již nejednal. Ale jako obvykle mou radu zavrhl.

⁶⁷ Adolf Hitler (20. dubna 1889 Braunau am Inn – 30. dubna 1945 Berlín) byl německý nacistický politik rakouského původu, od roku 1933 do své smrti kancléř a diktátor nacistického Německa. RS

⁶⁸ Hermann Wilhelm Göring (12. ledna 1893 sanatorium Marienbad v Rosenheimu, Bavorsko – 15. října 1946 Norimberk, sebevražda) byl německý nacistický politik a válečný zločinec. RS

⁶⁹ Ernst Julius Günther Röhm (28. listopadu 1887, Mnichov – 1. července 1934, Mnichov) byl německý vojenský důstojník, velitel a spoluzakladatel polovojenských oddílů SA, zvaných též „hnědé košile“, které za pomoci politického teroru dopomohly Hitlerovi k moci. RS

Adolf Hitler, Wulffova korekce, 20. 4. 1889 17:25 UT, Braunau am Inn, Kochův systém domů

Upozornil jsem na to Volcka: „Pokud Saturn zaujímá nejhorší pozici (Lev) v desátém domě, aniž by byl v aspektu s dobrodějnými planetami, dotýčná osoba se stane vůdcem „kuliů.“ Bude vydávat nesmyslné a kruté rozkazy a půjde z něj strach.“⁷⁰ Tento text jsem předal Volckovi spolu s dalšími postřehy o Hitlerově horoskopu a zeptal se ho, zda se opravdu chce stát jedním z Hitlerových kuliů. Připomněl jsem mu, že *kuli*, ve starých sanskrtských textech Šúdry, je příslušníkem nejnižší indické kasty. Volck neřekl nic, ale zdálo se, že to udělalo dojem. Už jsme se o tom tématu nikdy nezmínili a já si myslel, že jsem

⁷⁰ Kuli (také psáno coolie, koelie, kuli, khuli, khulie, cooli, cooly, nebo quli) je termín pro dělníka s nízkou mzdou, typicky jihoasijského nebo východoasijského původu. RS

ho přesvědčil. Mýlil jsem se. Přestože Volck nestrávil několik dalších let v řadách nacistické strany, psal loajální oslovení a prosebné dopisy Röhmovi, Göringovi a Adolfu Hitlerovi, jakmile se nacisté v roce 1933 dostali k moci.

Můj výklad Hitlerova horoskopu byl později objeven a zabaven gestapem, když prohledávali můj dům, a byl jsem zatčen. Tyto nízké představitele gestapa tento nález zvláště popudil. Po letech, asi v roce 1941, se mě Heydrich zeptal, zda bych byl ochoten poskytnout podrobnější výklad tohoto horoskopu. Himmler, který byl v té době přítomen, neřekl nic, jen se široce usmál. Můj výklad už četl s velkým potěšením.

V říjnu 1923 Volck navštívil střední Německo a Stuttgart a vrátil se se zlověstnými zprávami o revolučním spiknutí, a v tomto konkrétním případě Volckova prohlášení, i když zněla fantasticky, nebyla bezdůvodná. Od poloviny října do 9. listopadu 1923 se v celém Německu rozhořely revolty – nejprve v Sasku a Durynsku, kde byly použity jednotky proti socialistickým vládám, a nakonec v Mnichově, kde byl Hitlerův a Ludendorffův ⁷¹ pochod na Feldherrnhalle⁷² navržen tak, aby svrhl bavorskou, ne-li přímo německou vládu. Ani Hamburk nezůstal ušetřen. Komunistické povstání zuřilo ve městě od 22. do 24. října 1923, než ho policie brutálně potlačila. Volckova mysl byla neklidná. Během hamburského povstání vklouzl do mého bytu, aby se mě zeptal, zda by výmarská vláda mohla ještě chvíli vydržet. Náhle shledal nenáviděnou republikánskou vládu příjemnější než vítězství pro lidi, o kterých se dozvěděl, že ho mají na vyhlazovacím seznamu. Astrologická konzultace byla krátká. Řekl jsem mu, že z republikánské vlády nic nedostane. Pak mě opustil a zmizel ve vřavě pouličních bitev.

Později téhož večera se znovu objevil v doprovodu obtloustlého, podsaditého muže ve venkovském oblečení s bystrýma, všímavýma očima. Tento muž neřekl sotva slovo. Stál a prohlížel si můj pokoj, zatímco mi Volck vysvětloval situaci. Boje ve městě vyvrcholily a on se nemohl dostat do svého bytu na Sierichstrasse. Byl by proto vděčný, kdybych jemu a jeho společníkovi na noc poskytl úkryt. Poté, co jsem souhlasil, Volck toho muže představil. Byl to

⁷¹ Erich Friedrich Wilhelm Ludendorff (9. dubna 1865, Kruszewnia – 20. prosince 1937, Tutzing, Bavorsko) byl pruský a německý generál a politik. RS

⁷² Feldherrnhalle je monumentální objekt na Odeonsplatz v Mnichově. Po vzoru Loggia dei Lanzi ve Florencii jej nechal v roce 1841 postavit král Ludvík I. Bavorský k uctění tradice bavorské armády. RS

Martin Bormann,⁷³ jehož Volck potkal na panství v Meklenbursku. Té noci byl Volck velmi nervózní; několikrát telefonoval na policejní velitelská stanoviště, ale jediné, co dokázal zjistit, bylo, že bitva ještě není rozhodnutá. Provedl jsem astrologickou kalkulaci a byl jsem schopen uklidnit jeho mysl. Podle mé předpovědi bude mít policie do druhého dne vše pod kontrolou, aniž by musela volat hamburské občanské milice. A tak to bylo. V poledne, když Herbert Volck a Martin Bormann opustili můj byt, byly pouliční bitvy prakticky u konce. Martin Bormann se mnou sotva promluvil tři slova. Nesměle seděl na konci pohovky s hrozivým výrazem ve tváři, muž, který si nastavil neprostupnou přední stranu a hrál karty těsně u hrudi. Martina Bormanna jsem už nikdy neviděl.

Po tomto bouřlivém létě a podzimu se situace poměrně rychle uklidnila, především proto, že měna byla koncem roku 1923 stabilizována. Bezprostředně poté vedly velké zahraniční investice k hospodářskému oživení, které se sice nakonec ukázalo jako nereálné, nicméně poskytlo zdravou úlevu. Volck nyní obrátil svou pozornost k budování své detektivní kanceláře. Vyjmenovat všechny velké i malé případy, pro které Volck v té době získal mé astrologické služby a za které mi mimochodem ani jednou nenabídl honorář, by trvalo příliš dlouho. Stále mám astrologické výpočty, které jsem tehdy provedl pro Volcka. Jdou do několika svazků. Ale rád bych vylíčil jen jeden případ, kdy jsem použil konkrétní astrologickou techniku, která se osvědčila při pozdější a mnohem důležitější příležitosti a možná mi i zachránila život. Případ se týkal velkého nákladu šperků, které byly ukradeny z hamburské vily světoznámého obchodníka s drahými kameny. Podíval jsem se na svůj hvězdný chronometr a z konstelací, které odhalil, jsem poznal, že celý úlovek byl stále v klenotníkově domě a že ani členové jeho rodiny, ani vnější agenti nebyli do té záležitosti zapojeni.

Konstelace naznačovala, že služebná provedla loupež a šperky ukryla nebo možná zakopala poblíž vodní nádrže ve sklepě domu. Volck vzal tuto informaci na policii, služebná byla vyslechnuta a ukradené šperky byly objeveny ve sklepě. Služebná byla milenkou vůdce místního gangu, kterého se policie už nějakou dobu snažila dopadnout. V důsledku tohoto případu se policii podařilo

⁷³ Martin Bormann (17. června 1900, Halberstadt – 2. května 1945, Berlín) byl vysoký činitel nacistického Německa, mj. vedoucí kanceláře Adolfa Hitlera a vedoucí hlavní kanceláře NSDAP v hodnosti říšského ministra. Byl znám jako „hnědá eminence“ a postupně se propracoval mezi nejmocnější muže Třetí říše. RS

objasnit druhou loupež v hodnotě 300 000 marek, která byla ukradena z trezoru dostihové dráhy v Hamburgu-Farmsenu.

Skutečnost, že moje předpověď se nejen ukázala jako správná, ale byla jediným důkazem, který má policie k dispozici při řešení tohoto konkrétního zločinu, se může čtenáři zdát neuvěřitelná. V nejlepším případě bude pravděpodobně celou záležitost považovat za šťastnou náhodu, která potvrdila mou předpověď. Moje poznání ale nebylo založeno na náhodě nebo na nějakých záhadných okolnostech. Čtenáři znalí jakékoli astrologie si uvědomí, že z interpretace astrologických dat je možné učinit konkrétní tvrzení tohoto druhu. Příslušnou metodu se může naučit každý, kdo je připraven vyvinout potřebné úsilí. Často jsem prováděl experimenty tohoto druhu a téměř vždy byly úspěšné. Nejpozoruhodnější byl případ týkající se Mussoliniho dopadení v létě 1943 a následného hledání místa jeho věznění. Hledáním Mussoliniho se budu zabývat v pozdější kapitole.

V listopadu 1928 ke mně domů zavolal muž. Byl to velikán s obrovskými rukama očividně zvyklým na těžkou práci. Aniž by se představil, začal mi hned klást řadu otázek týkajících se mé „živnosti“. Zakrátko mě znovu navštívil v doprovodu Volcka, kterého popsal jako svého válečného kamaráda a pobočníka. Tentokrát jsem zjistil, že se jmenuje Claus Heim.⁷⁴ Heim mi řekl, že je členem krajně pravicového šlesvicko-holštýnského farmářského hnutí, které bylo vytvořeno, aby bojovalo proti velmi vysokým daním a hypotékám uvaleným na téměř zkrachovalé farmáře v tomto regionu. Volck byl najat jako řečník, aby získal podporu pro odpor mezi těmito farmáři, a on a Heim plánovali jejich útok na místní vykonavatele a venkovská správní centra.

Volck a Heim pravděpodobně uvažovali o použití výbušnin, i když mi o tom nic neřekli. Ale horoskop mi ukázal, co mají v úmyslu, a varoval jsem je před použitím násilí a řekl jsem jim, že jejich konstelace jsou pro takové počínání obzvláště nepříznivé. Řekl jsem, že oba mohou očekávat, že budou souzeni jako zločinci a že Heim by mohl dostat dlouhý trest vězení. Ale Claus Heim i Herbert Volck věřili, že nenásilná akce je zbytečná. V tu chvíli jsem je

⁷⁴ Claus Heim (24. března 1884, Sankt Annen, Dithmarschen – 1. ledna 1968 na jeho farmě v Dithmarschen) byl německý farmář a politický aktivista. Vedle Wilhelma Hamkense byl Heim nejvýznamnějším vůdcem Šlesvicko-Holštýnského venkovského lidového hnutí (Landvolkbewegung). RS

požádal, aby opustili můj dům, protože jsem nechtěl mít nic společného s násilným protestem.

O něco později jsem Volckovi sestavil velmi podrobný, obecný horoskop, ve kterém jsem mu řekl, že jeho štěstí vyprchá v červenci 1929 a že se pravděpodobně ocitne za mřížemi. Řekl jsem mu, že v červenci 1929 se konstelace, která byla přítomná v době, kdy byl zajat v Rusku, znovu objeví a zůstane aktivní až do října. Mezitím, během zimy 1928-29 a následujícího jara a léta, se v rychlém sledu odehrálo velké množství protestních demonstrací a bombových útoků na daňové úřady a úřady venkovské správy. Na podzim roku 1929 policie zahájila energickou jízdu, aby teroristy dopadla, a informace o autě použitém při útocích je přivedla k Heimovi a Volckovi. Volckovi se podařilo dostat se ze země pod záminkou líbánek se svou druhou manželkou, avšak obchodní nabídka ho vylákala zpět do Německa, načež oba muži brzy skončili za mřížemi.

V důsledku Volckova zatčení a řízení proti němu a dalším teroristům se o mě začal zajímat tisk, což mi připadalo krajně nepříjemné. Před Volckovým zatčením jsem byl skutečně na krátkou chvíli zadržen, protože policie našla v domě jeho matky dopisy adresované Volckovi spolu s řadou výkladů horoskopů. Protože našli i mou adresu v Hamburku, byl jsem okamžitě (29. září 1929) zatčen. Policie zabavila můj deník na rok 1929, protože obsahoval výpočty horoskopu pro Volcka; objevili také adresy a telefonní čísla různých členů farmářského hnutí. Můj protest, v němž jsem se domáhal stejného práva na utajení důvěrných informací, jaké má každý lékař, ministr a právník, byl zcela ignorován a nebylo mi ani dovoleno zatelefonovat svému právníkovi. Brzy začal pracovat berlínský bulvární tisk. *Vossischen Zeitung* uvedl: „Není pochyb o tom, že Volck jednal pod Wulffovým vlivem.“ Později, když Volck a Heim stáli před soudem, tisk zahájil další útoky. Například *Echo* uvádělo: „Bylo zjištěno, že v bombovém útoku z 27. listopadu 1928 ve Winsenově daňovém úřadu pocházel nápad na spiknutí od Herberta Volcka, který byl veden k páchání takových násilných činů v důsledku svého zaujetí astrologií a jinými mystickými záležitostmi.“

Noviny plnily titulky, jako TERORISTÉ KONZULTUJÍ S ASTROLOREM, HOROSKOP BOMBOVÝCH ÚTOKŮ a TERORISTÉ SE RADÍ S VĚŠTCEM. *Kieler Volkszeitung* a *Hannoverschen Zeitung* otiskly podobné názory: „Zdá se jasné,

že různé bombové útoky byly založeny na horoskopech a astrologických datech.“ Často jsem si přál, abych nikdy nepotkal Volcka.

31. října 1930 byli Volck a Heim odsouzeni k sedmi letům těžkých prací. Ale Volckovi nebylo souzeno zůstat ve vězení dlouho. Chronický případ kurdějí, který se u něj objevil v první válce, se zhoršil nedostatkem lékařské péče ve vězení a úřady se poté pokusily jeho politicky nepříjemný případ pohřbit tím, že ho umístily do státní psychiatrické léčebny v Göttingenu. Jen rychlá práce Volckova právníka ho zachránila a o Vánocích roku 1930 byl ze zdravotních důvodů propuštěn. Volck se však nepoučil. Odešel téměř na rok do pobaltských lázní, ale dopis, který jsem od něj obdržel v říjnu 1931, odhalil jeho vzrušení: „Co soudíte o tom špinavém kšeftu Reichstagu? Je načase, aby byl slyšet hlas národa. Jakmile utichne aféra s bombou, mí přátelé mi hodlají zajistit důležitý politický post.“

Znovu vstupoval na nebezpečnou politickou scénu, na níž mohl být okamžitě zatčen. Odmítl nabídku nového útočiště před mým přítelem, když se dozvěděl, že nebude smět útočiště použít jako základnu pro propagandu. Pak, 16. ledna 1932, byl převelen do věznice v Gollnow, aby dokončil svůj trest.

Volck mě zahltil prosbami o pomoc a žádostmi o nové astrologické výpočty, aby zjistil, jak dlouho může trvat další uvěznění. Už v době soudu jsem měl připravenou podrobnou astrologickou zprávu, která nenaznačovala dlouhé věznění, ale Volck vždy velmi rychle zapomněl na mé předpovědi. Udělal jsem nový výpočet, ze kterého bylo jasné, že bude propuštěn kolem 22. července 1932. Moje astrologické předpovědi se opět potvrdily. 1. srpna 1932 byl Volck zvláštním poslem informován, že byl ze zdravotních důvodů podmíněně propuštěn.

Jakmile byl na svobodě, vrhl se zpět do politiky s charakteristickou rázností. Mohl zažívat „nový úsvit“. „Hnědá horda“ byla v pohybu, „proběhlo národní povstání“ a on si nemohl dovolit ji minout. Pro své „dobyty Berlína“ si pronajal velmi atraktivní byt v Postupimi, kam mě v květnu 1933 pozval na návštěvu. Navrhl, abych se k němu připojil v Berlíně. Byl si jistý, že tam budu moci vybudovat vzkvétající astrologickou praxi. Ale jak jsem viděl, opravdu chtěl mít neustále po ruce osobního poradce.

Tato nabídka pro mě nebyla přijatelná, protože jsem znal Volcka příliš dobře na to, abych věřil v jeho nezáměr. Volck mi v dopise tvrdil, že poskytl Göringovi na gestapu nápad. Nyní si stěžoval, že to nevedlo k vysokému jmenování a že Heydrich byl pověřen gestapem. Napsal také: „Proslýchá se, že první fáze nacistické vlády dosahuje svého vrcholu a že mnoho nevhodných lidí, kteří ji zneužívali, bude brzy nahrazeno. Mám pocit, že muži mého druhu budou muset být přivedeni.“ Volck byl vždy optimistický ohledně své politické kariéry. Jeho touha po moci, jeho ctižádostivost a téměř neuvěřitelná ješitnost a domýšlivost spolu s nízkou inteligencí ho vždy vedly k tomu, aby posuzoval politické situace z hlediska, které je pro něj velmi příznivé. Ale v tomto případě měl pravdu. „Vykořisťovatelé“ byli nejen nahrazeni, ale byli zcela vymýceni. 30. června 1934, kdy byli Röhm a velké množství vůdců SA zavražděni Hitlerem, sdílelo jejich osud mnoho dalších politických aktivistů, kteří vyvolali oficiální nelibost. Volcka s sebou nesla „národní revoluce“. Brzy plnil tajné mise pro gestapo, SA a SS.

Mezitím mi zhoršující se ekonomická situace způsobila další problémy. Import-export mé rodiny byl těžce zasažen devizovými předpisy a kromě toho jsem měl oficiálně zakázáno pracovat jako astrolog. Zpočátku se toto veto vztahovalo pouze na Berlín, ale protože si mnoho mých přátel a klientů myslelo, že už nevypracovávám horoskopy, byl jsem prakticky nezaměstnaný. Po nějakou dobu mohli astrologové, kteří mohli předložit diplom Astrologického centra v Düsseldorfu, pokračovat ve své práci bez překážek ve správních obvodech Kolín nad Rýnem, Düsseldorf a Hamburk. Zákeřná propagandistická kampaň zahájená nacisty ale přesvědčila lidi, že je lepší vzdát se konzultací s astrology, než riskovat výslech gestapem. V důsledku toho jsem byl nucen zbavit se svých cenností, včetně řady obrazů a kusů starožitného nábytku, které jsem zdědil. Herbert Volck byl příliš zaujatý sebou a svou vlastní kariérou, než aby šetřil myšlenky na mé materiální potíže, natož aby stál při mně, ačkoliv podle dobře informovaných zdrojů nyní pobíral knížecí příjem.

Volckovou největší ambicí bylo navázat osobní kontakt s Hitlerem, ke kterému se dosud nemohl dostat, protože mu cestu zablokoval „člen strany, který se vždy obával, že ostatní, jejichž úspěchy byly větší než jeho vlastní, udělají na Hitlera dojem.“ Znovu a znovu jsem mu říkal, že jakékoli spojení s Hitlerem by pro něj znamenalo nezmírněnou katastrofu, protože v Hitlerově

horoskopu byla škodlivá planeta Saturn ve Lvu, zatímco ve Volckově horoskopu byl Lev na Ascendentu. Existovalo také několik dalších konstelací s příslušnými horoskopy, jejichž interakce by se ukázala jako škodlivá. Osobní kontakt mezi Volckem a Hitlerem měl být proto za každou cenu odrazován. Hitler v každém případě prohlásil, že nemůže snést „baltského seigneura“ (Volcka). Ale navzdory tomuto hodnocení Volck trval na tom, že za ním poběží.

Netřeba dodávat, že jeho pokusy dostat se k Hitlerovi skončily neúspěchem, stejně jako jeho dřívější pokusy získat přízeň Röhma. Ačkoli Volck věděl již v roce 1923, že necítím žádné sympatie k Hitlerovi a jeho stoupencům, znovu a znovu se mě ptal, zda z astrologického hlediska není přece jen nějaká naděje, že by mohl navázat kontakt se svými idoly.

Strašlivé předpovědi, které jsem pronesl ohledně Hitlerova režimu, se staly skutečností až příliš brzy. Hitlerův Saturn pokrýval i můj vlastní horoskop a moje vlastní konstelace byly v té době extrémně nevýhodné. Saturn procházel mým desátým domem (profese, povolání atd.) a v nejhorším možném aspektu k mému radikálnímu Marsu a dalším planetám v mém natálním horoskopu. Uran, planeta spojená s revolucemi, procházela mým Jupiterem. Jupiter symbolizuje štěstí a pohodu lidstva. Neptun byl vůči mému Ascendentu ve špatném aspektu. Moje výpočty ukázaly, že léto 1934 bude špatné období. Nemýlil jsem se. Došlo k hrozně sérii vražd spáchaných 30. června 1934 v souvislosti s takzvaným Röhmovým pučem. Úřady trvaly na tom, že zavraždění je nezbytné pro obranu říše, avšak dosáhly zničení celého základu ústavního pořádku a osobní svobody. Spravedlnost se stala synonymem pro holou sílu.

Byl jsem hluboce otřesen, i když jsem ze svých astrologických výpočtů předvídal, že se něco takového nutně stane, a také jsem se od Volcka dozvěděl o napětí mezi Hitlerem a Röhmem. Nyní nastala Heydrichova velká chvíle; byl jmenován šéfem tajné policie. Protože Volck v roce 1934 úzce spolupracoval s Heydrichem, doufal, že získá alespoň post šéfa berlínské policie - ze všeho nejraději by byl sám na Heydrichově místě, ale doufal marně.

Ve Volckově horoskopu Saturn, planeta neštěstí, procházel sedmým domem. To znamenalo, že Volck pravděpodobně vytvořil nebezpečné spojení se zkaženými a nespolehlivými lidmi. Připomněl jsem to Volckovi a varoval jsem ho, aby se vyhnul všem indiskrétním kontaktům. V té době už samozřejmě

Volck věděl o astrologii dost na to, aby si sám uvědomil důsledky tohoto Saturnova tranzitu v letech 1933-34.

Jednou odpoledne jsme byli na kávě na terase, když mi Volck začal znovu přednášet o politické situaci. Hovořil o nebezpečích, která se objevila po 30. červnu 1934, a napadal Hindenburga, který už byl nemocný. Odešel na své panství, které bylo kvůli jeho „ochraně“ ohraničeno oddíly SS. Volck si myslel, že Hindenburg je příliš senilní na to, aby zahájil politický boj; velmi brzy by nacisté převzali iniciativu a vše, co bylo nečisté a rasově bezcenné, by zmizelo. Volck pak vysvětlil novou filozofii, kterou zjevně vstřebal ve výcvikovém kurzu.

Používal fráze jako: „Vyšetřujeme duši národa!“ a „U nás nedochází k porušení zákona z důvodu politické výhodnosti!“. Jeho afektované nacistické chování mě pobouřilo. Už jsem chtěl přerušit jeho emocionální a nestrávené kejhání, na kterém jsem měl v minulosti víc než svůj podíl, když mi najednou řekl: „Teď musíš pracovat pro nás!“.

Byl jsem překvapen a zeptal jsem se: „Co tím myslíš 'pro nás'? Pro Hitlera a jeho vrahy?“. Připomněl jsem mu své astrologické předpovědi pro Hitlera a jeho následovníky.

Na to naštvaně odsekl: „Máme své vlastní metody, jak přimět lidi, aby pro nás pracovali. Pokud odmítnete, mohu vás k tomu donutit. Jediné, co vás může zachránit, je naprosté podřízení se nacionálně socialistické doktríně. Rozumíte mi?“. Nic jsem neřekl a zůstal v klidu. Pokračoval: „Ti, kteří odmítnou přijmout nacionální socialismus a jeho ideologii, zemřou! Hitler požaduje, abychom se podřídili jeho zákonu!“. Věnoval jsem Volckovi dlouhý tvrdý pohled. Ale pokračoval a vyhrožoval mně - svému příteli - nezaměnitelnými slovy: „Pokud se k nám nepřipojíte, srazí vás kletba národně socialistického společenství.“ Volckova tvář se nyní zkroutila do grimasy. „Brzy vám můžeme useknout hlavu,“ řekl. Tajné popravy byly samozřejmě jen „vojenským cvičením“ Volcka a jemu podobných.

V tu chvíli mě napadlo jen to, že by ho Volckova posedlost dohnala k šílenství. V mém životě bylo mnoho příležitostí, kdy mě moje horká nálada přemohla. Ale v tu chvíli, kdy byl Volck připraven zasadit opovržením hodnou ránu starému příteli, jsem si zachoval úplnou kontrolu, i když jsem byl pohlcen vztekem.

Toho večera, když Volck znovu začal o svých záhadných aktivitách, jsem si promluvil s jeho ženou, hysterickou ženou, která mi řekla, že je médium a jasnovidka. Pocházela ze střední třídy a kvůli svým patologickým ambicím podporovala Volcka v jeho velkolepých plánech, místo aby se ho snažila odradit. Edda Volck byla těhotná a chtěla „dítě čistého původu, urozeného potomka“. Také ode mě chtěla vědět, jestli pro ni všechno dobře dopadne.

Nemohl jsem jí říct nic uklidňujícího, protože její hvězdy byly velmi zlověstné. Nakonec potratila.

O nějaký čas později, i když jsem byl na Volcka stále naštvaný, přijal jsem pozvání na večeři v jeho domě spolu se svým přítelem Dr. Henry Govertsem, vydavatelem, který mě odvezl do Berlína. Následujícího večera jsem vyzvedl doktora Govertse z jeho hotelu a vzal ho do Volckova domu. Náš přítel Carlo Mierendorf byl poslán do koncentračního tábora a Goverts doufal, že Volcka přesvědčí, aby zařídil jeho propuštění. Po obvyklé prohlídce nevkusného a okázalého bytu, který přirozeně vyžadoval patřičné souhlasné mumlání pro vysoce naleštěnou ložnici ve stylu Louise Seizeho, „portréty předků“ v salónu a „starou německou“ jídelnu, jsme byli pozváni na večeři. Ke konci jídla jsme zaslechli kvílení brzd, když před domem zastavilo auto. Volck poslouchal, podíval se z okna a zbledl. Pak jsem ho viděl, jak jde pro pistoli, kterou vždy nosil v bundě. Slyšel jsem, jak uvolnil pojistku. Než jsme se dozvěděli, co se stalo, stáli u dveří dva muži – byli to úředníci gestapa – s pistolemi namířenými na Volcka. Báł jsem se, že Volck vystřelí, a tak jsem mu vyrazil zbraň z ruky. Třásl se od hlavy k patě. Menší ze dvou úředníků gestapa, podsaditý muž s chladnými korálovými očima, přistoupil k Volckovi zezadu a velkým dunivým hlasem mu přikázal, aby předložil své doklady. Vše se odehrálo velmi rychle. Bez dalšího slova odvedli Volcka v poutech, zatímco další dva tajní policisté se „starali“ o jeho ženu. Goverts a já jsme byli také odvezeni a cestovali jsme v nákladáku gestapa nočními ulicemi do hlavní budovy gestapa v Berlíně,⁷⁵ kde jsme byli umístěni v oddělených místnostech ve třetím patře. Tam jsme čekali. Nakonec jsem byl předveden před Heydricha k výslechu. Z výslechu jsem se dozvěděl jen to, že se Volck opět zapletl do nějaké pochybné záležitosti. Až po letech mi bylo řečeno, co se vlastně stalo. Byl spojován s elegantní mladou dámou, hraběnkou von der Schulenburg, která se zabývala špionáží s Rusy.

⁷⁵ V originálu se uvádí budova „Alex“. RS

Volck byl zatčen ze stejného obvinění. Nikdy jsem nezjistil, jak hluboce byl zapojen. Nevím, zda se stal obětí vlastní hlouposti nebo některého z Heydrichových ďábelských triků.

Bylo dobře známo, že Heydrich sbíral usvědčující důkazy proti mnoha lidem ve Třetí říši. Volck byl dostatečně indiskrétní, hovořil o svých nadějích stát se šéfem berlínské policie a možná dokonce šéfem tajné policie. Protože v té době měl stejný nápad i Heydrich, stál mu v cestě Volck. Jakmile byl Volck vyřazen jako možný soupeř, stal se pro Heydricha ideální loutkou. Heydrich proti tomuto „rebelovi“ nashromáždil dostatek důkazů. Volck byl „nordického“ typu a Heydrich měl „nordický“ komplex. Ve svém doprovodu chtěl jen čisté „germánské“ typy, od kterých vyžadoval neochvějnou loajalitu a absolutní poslušnost. Jeho muži museli fungovat bez váhání a bez skrupulí.

Ale samozřejmě, Volckovy naděje na navázání osobního kontaktu s Hitlerem byly nyní zcela zmařeny. Tento ješitný, ctižádostivý, lehkomyšlný a neinteligentní muž se nevyrovnal střízlivému, chladnokrevnému a vypočítavému Heydrichovi. Jediné vlastnosti, které tito dva měli společné, byly jejich bezmezné ambice a touha po moci.

Doktor Goverts, kterého Heydrich také vyslýchal, toho samozřejmě věděl ještě méně než já, a tak nás Heydrich brzy propustil, jeli jsme domů soukromým autem. Když jsme procházeli dlouhou chodbou velitelství gestapa směrem k východu, zahlédli jsme v dálce Volcka, jak je v řetězech veden do suterénu, kde byly umístěny cely. To bylo naposledy, co jsme ho viděli.

Ve skutečnosti byl Volck krátce poté propuštěn a odjel na dovolenou do Švýcarska. V letech 1935 a 1936 pracoval „pro Německo“ v Chebu v Československu, poté cestoval po Rakousku jako řečník německé organizace odpovědné za „vzdělávání lidu“, přičemž navštívil Vídeň, Štýrský Hradec, Salcburk a Linec. V květnu 1939 mi bylo řečeno, že Volck „pochoduje po stezce vítězství“. Když byla vyhlášena válka Polsku, hlásil se k Luftwaffe v Kolbergu v Pomořansku. Později prý působil v Budapešti. Pravděpodobně si nikdy neuvědomil, že jeho chladnokrevný a mocný rival Heydrich už v roce 1934 vyrovnal své skóre a že od té doby byl jen nástrojem v rukou tohoto démona v uniformě SS. Heydrich byl zavražděn českými odbojáři v Praze v roce 1942. Volck ho dlouho nepřežil. Přestože okolnosti jeho smrti jsou nejasné, zdá se, že

musel upadnout v nemilost nacistických sil; Herbert Volck byl popraven v koncentračním táboře Buchenwald v srpnu 1944.

III. kapitola: Kapitán Lohmann⁷⁶

Muž jako Volck byl vlk samotář; jednal na vlastní pěst a plánoval své bezohledné eskapády za účelem osobního nebo finančního prospěchu v naději, že jim zajistí úspěch s pomocí astrologie. Ale další muž, který se mnou konzultoval, byl stejně hluboce zapojen do blížící se katastrofy, i když způsobem, který se zdál legitimnější a rozhodně inteligentnější.

Walter Lohmann, bývalý námořní kapitán, pracoval pro zpravodajskou službu ve Výmarské republice. Zabýval se především východní špionáží a byl vedoucím sekce v oddělení námořnictva, které v té době spadalo pod jurisdikci ministerstva války. Muselo to být v zimě 1925-26, kdy mě Lohmann poprvé kontaktoval. Zůstal mým klientem až do své smrti v roce 1930.

Jak načasování, tak způsob tohoto kontaktu jsou zcela typické. Nejprve Lohmann poslal spolupracovníka s příklady jeho rukopisu. O několik týdnů později jsem se s ním setkal osobně. V bezprostředně poválečném období Lohmannova práce zahrnovala realizaci podmínek příměří. Když jsme se setkali, zdálo se, že tato práce je u konce. Jako důstojník v poražené armádě, která byla zredukována na 100 000 mužů, nebyl Lohmann ohledně své budoucnosti ani zdaleka optimistický, ačkoli se mi zdálo, že plně nedoceníl potenciál svého nového postu ve zpravodajské službě. Uvědomil si, že aby byla úspěšná, musí moderní kontrašpionážní služba chránit masy před ideologickou infiltrací.

Z tohoto důvodu chtěl natáčet propagandistické filmy nového stylu. Nápad poprvé vymyslel pod vlivem velkých sovětských filmů dvacátých let. Einsteinova bitevní loď Potěmkín byla nejen uměleckým milníkem v dějinách kinematografie, ale také velkým dílem komunistické propagandy. Kombinace nové techniky zblízka s davovými scénami vytvořila kontrastní efekty, které byly vzrušující a vysoce sugestivní; buržoazní veřejnost západního světa byla hluboce dojata revolučním patosem tohoto filmu. Při jeho německé premiéře v jednom z velkých berlínských kin diváci na konci představení vstali a zvolali: „Ať žije Moskva! Ať žije světová revoluce!“.

⁷⁶ Walter Lohmann (narozen 30. prosince 1878 v Brémách; zemřel 29. dubna 1930 v Římě) byl německý důstojník Reichsmarine v hodnosti kapitána. Od roku 1920 do roku 1927 jako velitel divize vedl Lohmann jménem ministerstva Reichswehru tajný přezbrojovací a výzkumný program ve snaze obejít omezení daná ve Versailles. RS

Právě tato zkušenost přiměla Lohmanna k úvahám o možnosti využít německý filmový průmysl pro „vlastenecké“ účely. Chtěl produkovat umělecké filmy, které by propagovaly obraz „dobrého Německa“ doma i v zahraničí. Nám se dnes zdá skoro, jako by kapitán Lohmann předjímal Kulturpolitika Dr. Goebbelse, který během několika let po Lohmannově smrti využil celý německý filmový průmysl pro účely nacionalistické propagandy. Lohmannovy cíle však byly mnohem méně ambiciózní. Nebyl žádným národně socialistickým „ministrem kultury“. Přál si pouze sloužit zájmům své země rozvíjením nových linií přístupu k veřejnosti. Dnes se nám tento vývoj může zdát chybný a nebezpečný. Avšak záležitosti Lohmanna ukazují druh myšlenek, které byly v Německu ve vzduchu sotva deset let předtím, než se národní socialisté dostali k moci. Ilustruje také postup, kterým se německý důstojnický sbor, který měl být zcela neutrální, stával stále více politickým, částečně kvůli nespokojenosti s vlastním postavením, částečně v důsledku tlaků, které na něj vyvíjela nestabilita státu.

A tak se Lohmann rozhodl natáčet filmy. Ale tento druh projektů samozřejmě nemohl provést ani Reichswehr (armáda), ani vláda. V důsledku toho bylo nutné získat německý filmový průmysl, což vyžadovalo zaručenou finanční podporu, kterou bylo možné zajistit pouze tehdy, pokud by vláda byla připravena upsat potřebné bankovní půjčky.

Lohmann se rozhodl, že nejlepším způsobem, jak realizovat svůj projekt a udržet si nad ním kontrolu, je získat většinový podíl ve filmové společnosti, což je druh podílu, který má normálně podporovatel. Filmová společnost Phoebus, kompetentní, ale podkapitalizovaný koncern, jehož kanceláře se nacházely vedle námořního oddělení na Bendlerstrasse v Berlíně, se zdála vhodným cílem. Lohmann navíc zjistil, že Phoebus zahájil jednání s americkými podporovateli. Vyhlídka na Američany ovládanou společnost v bezprostřední blízkosti jeho vlastní kanceláře ho vůbec nepotěšila. Uvědomil si však také, že americká hrozba vstoupí jeho nadřízeným důležitost jeho podniku, až bude žádat o oficiální pomoc.

Zpočátku to šlo dobře. Banka, se kterou Lohmann vstoupil do jednání, rychle souhlasila s půjčkou 3 000 000 říšských marek, pokud ministerstvo financí poskytne požadovanou záruku. Zdůrazněním potřeby chránit koncern Phoebus před americkou monopolizací Lohmann doufal, že přesvědčí Dr.

Gesslera,⁷⁷ tehdejšího šéfa námořního oddělení a ministra obrany, a Dr. Reinholda,⁷⁸ ministra financí, aby poskytli písemnou záruku.

Lohmann nebyl s datem navrženým Reinholdem pro jejich diskusi úplně spokojený, a protože mohl navrhnout alternativní datum, požádal mě, abych vypočítal dobré a špatné dny projektu. Tato žádost byla zcela proveditelná; podle indického astrologického učení je možné stanovit dny *Pakschachidra* – tj. nečinné dny, ty, ve kterých konkrétní podniky pravděpodobně neuspějí. To, že jsme byli schopni předem stanovit výhodnou konstelaci, se v Lohmannově případě ukázalo alespoň dočasně prospěšné.

Podařilo se mu získat peníze. Ale tato půjčka byla jen prvním krokem na cestě, která měla přivést *Phoebus Films* stále hlouběji do dluhů. Pouhý rok po první masivní kapitálové injekci požádala společnost o další peníze na financování svého velkého nového výrobního programu. Lohmann nejen věřil svému nápadu, ale také věřil, že filmy produkované *Phoebus Films* budou mít rostoucí úspěch. Podařilo se mu zprostředkovat další dvě půjčky ve výši 3 500 000, resp. 920 000 marek, za které musel stát opět ručit. To bylo v roce 1927. V souvislosti s těmito novými půjčkami jsem měl první skutečné setkání s kapitánem Lohmannem. Do té doby ministerstvo financí zaručilo více než 6 000 000 marek. Než však uplynul rok, bylo zřejmé, že se Lohmann přepočítal. *Phoebus Films* byla nemocná společnost balancující na pokraji krachu. Lohmann byl od přírody opatrný muž. Proč tedy nezačal podezírat generálního ředitele Corella již dříve? Lohmann byl ve skutečnosti fascinován a dokonce zaslepen počáteční nabídkou Corella a jeho grandiózním slibem produkovat filmy lepší než *Křižník Potěmkin*.⁷⁹ Jak byl projekt stále fantastičtější, Corell byl výmluvnější. Ujistil Lohmanna, že jakmile budou filmy distribuovány, půjčky budou rychle splaceny.

Půjčky nejenže nebyly splaceny, ale ani nepokryly výrobní náklady. Špatné vedení nakonec způsobilo zastavení práce na celovečerním filmovém projektu, přičemž mnoho z nejdůležitějších scén ještě nebylo natočeno. Na

⁷⁷ Otto Karl Gessler (nebo Geßler) (6. února 1875 – 24. března 1955) byl liberální německý politik během Výmarské republiky. Od roku 1910 do roku 1914 byl starostou Řezna a od roku 1913 do roku 1919 starostou Norimberku. Sloužil v mnoha výmarských kabinetech, zejména jako Reichswehrminister (ministr obrany) od roku 1920 do roku 1928. RS

⁷⁸ Peter Paul Reinhold (narozen 1. prosince 1887 v Blasewitz u Drážďan; 1. dubna 1955 v Capri, Itálie) byl německý vydavatel a politik. RS

⁷⁹ <https://www.csfd.cz/film/32365-kriznik-potemkin/prehled/>

konci roku 1927 byl Corell povinen oznámit Lohmannovi, že pokud nebudou k dispozici další peníze, celý projekt se zhroutí. Lohmann byl vedením *Phoebus Films* oklamán, uvěřil, že bude mít skutečnou kontrolu nad projektem. Ve skutečnosti mu skutečná smlouva nedala žádnou moc. Lohmann se na mě obrátil, ale už bylo pozdě. Další investice by jen oddálily nevyhnutelné.

Lohmann musel čelit následkům. V létě 1927 byl zproštěn funkce a poslán na dovolenou až do oficiálního vyšetřování, a 7. prosince téhož roku mu bylo oznámeno, že k 31. březnu 1928 bude jeho jmenování ve zpravodajské službě ukončeno. Oficiální vysvětlení pravilo, že Lohmann překročil své pravomoci. Parlament a parlamentní strany při tom nastražily uši a tisk začal informovat o velkém finančním skandálu. Generál Groener,⁸⁰ nový ministr obrany, se ze všech sil snažil vysvětlit, že Lohmann se nechoval nečestně. Ve svém projevu k Reichstagu řekl, že kapitán Lohmann udělal chybu především proto, že považoval režiséra Corella za důvěryhodného a schopného filmaře. Podle zprávy ve *Vossische Zeitung* se uvádí: „I když hospodářský rozvoj společnosti Phoebus nesplnil očekávání, která do něj byla vložena, je třeba mít na paměti, že Corell se nyní stal členem vedení UFA, což znamená, že osoby s autoritou v této velké firmě měly důvěru i v technickou způsobilost Corella“.

Jinými slovy, Corell „šťastně přistál“, zatímco Lohmann byl odhalen a vytlačen z veřejného života. Jeho propuštění však bylo čestné, protože bylo jednoznačně konstatováno, že v žádném okamžiku neusiloval o osobní výhodu ze strany podniku *Phoebus*. A přesto tato aféra nebyla vůbec neškodná.

Ve skutečnosti byla společnost *Phoebus* jen jednou malou součástí rozsáhlého německého zpravodajského systému. Navíc se tato investice, která se v té době zdála natolik scestnou, z dlouhodobého hlediska skutečně vyplatila; myšlenka natáčet celovečerní filmy ilustrující pruskou historii se uskutečnila na počátku 30. let, kdy se slavný herec Otto Gebühr objevil v seriálu *Fridericus Rex*. Tyto filmy používaly tisíce komparsistů pro bitevní scény. V některých případech byli figuranty řadoví vojáci z Reichswehru, kteří tak dostali možnost zúčastnit se vojenských cvičení, byť v historických uniformách. Tato myšlenka pocházela od Lohmanna.

⁸⁰ Karl Eduard Wilhelm Groener (22. listopadu 1867, Ludwigsburg, Německé císařství – 3. května 1939, Postupim, Německá říše) byl německý voják a politik. RS

Když filmaři absolvovali vojenský výcvik a vojáci byli převlečeni za filmové komparzisty, zdálo by se, že filmový projekt zahájený námořním oddělením pod vedením kapitána Lohmanna se dotkl věcí, které delegáti Říšského sněmu, natož obyčejní daňoví poplatníci, nepředpokládali. Již na počátku dvacátých let se představitelé Reichswehru pokoušeli obcházet přísná ustanovení Versailleské smlouvy jakýmkoli prostředky, legálními nebo nezákonnými. Podle této smlouvy byly německé síly omezeny na 100 000 bojujících mužů a bylo jim odepřeno použití bitevních lodí, ponorek, těžkých děl, tanků a bombardérů. Spojenecké komise prováděly kontroly, které měly zajistit dodržování ustanovení. Ale šéfové Reichswehru byli extrémně zběhlí v obcházení takových omezení. Stálá armáda byla vysoce vycvičená a tajně se pracovalo – dlouho předtím, než se Hitler dostal k moci – na vývoji nových zbraňových systémů, z nichž některé byly pravděpodobně dokonce vyrobeny a testovány. Německo mělo také s Ruskem dohodu, která zůstala několik let v platnosti, podle níž byli němečtí důstojníci vysláni pracovat jako inspektoři pro Rudou armádu a při výkonu svých povinností, při níž instruovali ruské vojáky, se seznamovali s poválečným vývojem zbrojních technik.

Ačkoli nikdo nevěděl, kdy nadejde německé přezbrojení, jeho teoretická základna se rozpracovávala do úplných podrobností. Byly navrženy bitevní lodě, hydroplány, miny a torpéda a speciální námořní jednotky testovaly jejich účinnost. S velkou naléhavostí byly shromažďovány a vyhodnocovány tajné informace o vojenské síle cizích mocností, o nových vynálezech a technických vylepšeních. Dále námořnictvo vytvářelo fiktivní firmy, falešné organizace, které byly používány jako záminky pro námořní projekty. Například v Neustadtu na Baltu byla zřízena škola plachtění, která měla údajně učit mladé lidi plachtit a navigovat. Ve skutečnosti „škola“ cvičila námořní posádky pro flotilu motorových člunů. Podle Versailleské smlouvy nesmělo Německo vlastnit motorové čluny. Následně tyto motorové čluny postavili Italové a „testovali“ na Baltu. A samozřejmě, námořní oddělení také provozovalo lodní koncerny; mělo flotilu tankerů na trasách v Atlantiku. Přestože tyto lodě pluly pod soukromou vlajkou, německé námořnictvo je mělo okamžitě k dispozici. To byl další podnik, do něhož byl Lohmann důvěrně zapojen, a když aféra *Phoebus* vyvrcholila, ministerstvo obrany ze strachu z dalšího odhalení zlikvidovalo svou flotilu tankerů. Protože ministerstvo muselo jednat co nejrychleji a nejtišeji, byly lodě jednoduše předhozeny na trh a přinesly mnohem méně, než skutečně stály.

Lohmannův uspěchaný odchod způsobil velký zmatek ve vnitřních záležitostech námořního oddělení, stejně jako v případě prodeje ropných tankerů. Neutrální hamburský rejdař, který byl vybrán, aby prošetřil transakce a objasnil situaci, to brzy vzdal. Stejně tak i kontraadmirál Oldekopp, když byl požádán, aby vypracoval úplnou zprávu o případu. Příliš mnoho aspektů této složité záležitosti bylo tajných. Bezejmenní podřízení obratně využili krátkého vakua, které Lohmannův pád vytvořil.

Námořní ministerstvo provozovalo i další firmy. Například společnost *Bacon Company* byla maskovaným námořním zásobovacím skladem, který se staral o vojáky „*Schwarzen Reichswehr*“. Nakonec tu byl *DEVELEV* nebo *Deutsche Velasquez Evaporato Studiengesellschaft GmbH*, mezinárodní koncern, který byl ve skutečnosti založen po skandálu *Phoebus*. Tato společnost, která byla pojmenována po Španělovi Velasquezovi, který vynalezl odpařovač používaný při destilaci benzínu ze surové ropy, prováděla technické experimenty pro vojenský výzkum. Do těchto tajných operací byli samozřejmě zapojeni i vlivní civilisté – např. ředitelé bank, senátoři, soudci a průmyslníci.

Když Lohmann poprvé zjistil, že se dostává do potíží, poslal mi data narození prakticky všech důležitých lidí, kteří pro něj v té době pracovali, a já jsem mu sestavil jejich krátké horoskopy. Kopie jsou stále v mých aktech. Současnému čtenáři se tyto firmy, které Lohmann vedl na konci dvacátých let, mohou zdát fantastické. Ale byly to všechno, jen ne fantazie. Před několika lety zveřejnil hamburský deník *Die Welt* článek o celé aféře Lohmanna. V komentáři k firmám, které Lohmann založil, korespondent napsal: „Nikdy nebyl schopen podat věrohodné vysvětlení.“ Lohmann mohl podat toto vysvětlení, ale musel by odhalit celou síť německých a zahraničních firem zapojených do těchto aktivit.

Mé spojení s Lohmannem mi přineslo mnoho astrologických zakázek, z nichž většina musela být vykonána ve velkém spěchu. Za své služby jsem vždy dostával odpovídající honorář a poprvé v životě jsem se mohl živit ze svých výdělků jako astrolog. Přesto mi Lohmann zabíral tolik času, že jsem se musel celé týdny vzdát jakékoli jiné práce. Mé astrologické dokumenty po několik let, kdy byl Lohmann mým klientem, zaplnily řadu kartonů.

Walter Lohmann byl horlivým zastáncem *ancien régime* v Německu, mužem, který neměl absolutně nic společného s tehdejšími fašistickými chuligány. Byl pravým opakem Herberta Volcka. Byl však přesvědčen, že jeho rozmanité plány a aktivity pomohou obnovit starý společenský a politický řád. To mohla být jeho zásadní slabina. Byl to vlastenec, který věřil, že Německo je předurčeno znovu vstoupit na pole mezinárodní politiky a jakmile tam bude, sehrát svou roli jako velká vojenská mocnost. V důsledku toho pro něj nebylo vůbec těžké udělat to, co se od něj jako štábního důstojníka a šéfa rozvědky vyžadovalo: podporovat nezákonné přezbrojení své země a zároveň ji maskovat před zvědavými zraky zahraničních agentů.

Ačkoli zahraniční tisk téměř nezmiňoval skandál *Phoebus* nebo Lohmannovo propuštění, v jiných částech zahraničí bylo jistě zaznamenáno, že Lohmann, muž s tak rozsáhlými kontakty, se stal „použitelným“. Lohmann měl mnoho přátel v cizích zemích. Lord Beaverbrook⁸¹ ho například často zval na přednášky. Na konci října 1928 se v Berlíně náhle objevil anglický průmyslník a nabídl Lohmannovi práva německého zastoupení na nový typ paliva z uhelného prachu, který si nechal patentovat. Tento muž, John Hamilton, spolupracoval s Lohmannem ihned po příměří, když se oba zabývali repatriací válečných zajatců. Nyní mu nabídl živobytí, které by mu umožnilo pokračovat ve využívání svých zahraničních styků v zájmu ministerstva námořnictva. A to byl jen první z mnoha nových podniků, do kterých se Lohmann zapojil. Krátce poté vyjednal průmyslové a zbrojní obchody pro švýcarskou firmu a zabýval se inženýrskými patenty v Itálii, Španělsku a na Balkáně. V důsledku těchto aktivit získal znalosti o novém technickém vývoji, které námořní oddělení považovalo za mimořádně užitečné.

Přestože již nebyl členem německé zpravodajské služby, cítil Lohmann stále pouto loajality, a tak předával jakékoli informace, které obdržel. Nebezpečí v životě zástupce mezinárodního obchodu a lobbisty je někdy stejně velké jako nebezpečí šéfa zpravodajského oddělení. Lohmann měl v povaze zaplést se do podivných dobrodružství.

⁸¹ William Maxwell Aitken, 1. baron z Beaverbrook, přezdívaný jako baron Beaverbrook (25. května 1879, Maple, Vaughan, Kanada – 9. června 1964, Leatherhead, Velká Británie), byl kanadsko-britský vydavatel novin a politik, který byl vlivnou postavou britských médií a politiky první poloviny 20. století. RS

V roce 1929 Lohmann zahájil jednání se skupinou italských finančníků. Diskutovalo se o návrhu, konstrukci a testování velmi velkých vojenských letadel. Vzhledem k tomu, že bylo navrženo zaměstnat na stavebních pracích německé techniky, a jelikož to bylo zakázáno Versailleskou smlouvou, měl být projekt vydáván za neškodný komerční rozvojový program. Druhým projektem, o kterém se v té době diskutovalo, byla výstavba dvou nových rychlých parníků. Stavební zakázky na tato plavidla měla zadat s německými loděnicemi italská vláda.

Lohmann mi na konci října 1929, když se vracel domů z úvodních jednání v Miláně, napsal z Lugana, kde z bezpečnostních a zdravotních důvodů přerušil cestu k příbuzným. Lohmann měl podezření, že se otevírá jeho pošta, a tak si se mnou dopisoval kurýrem. Ve svém dopise mi řekl, že vedl úspěšné rozhovory s Mussolinim a jeho ministrem letectví Balbem 4., 5. a 6. října 1929, tedy v termínech, které jsem doporučil ve svém elekčním horoskopu.⁸² Italská vláda, řekl, shledala jeho projekt teoreticky dobrý a z politického a technického hlediska velmi dobrý. Mussolini ale chtěl, aby potřebný kapitál získal soukromý podnik, a žádal, aby vše zůstalo v tajnosti, dokud nebudou zajištěny finance. V Lohmannově dalším dopise napsal: „Berthold [v korespondenci jsme Balba vždy označovali jako Berthold] se zajímá jako vždy, ne-li více, a poslal mě za jistými velkými finančníky v Miláně, Turíně a Janově, s nimiž jsem nyní v kontaktu, a vyjednáváme; jde to velmi těžko. Ve středu večer mám podat zprávu Mussolinimu o situaci v Římě...“. Následně, když jsem mu poslal jeho nový horoskop na rok 1930, poznamenal: „Můj horoskop není zrovna růžový! Žaludeční potíže se dostavily načas, ale teď se vyjasnilo... Bydlím v Římě, Hotel Majestic.“ Společnost vzducholodí byla založena krátce poté. Lohmann se stal italským zástupcem závodu SchütteLanz v Mannheimu, což mu umožnilo pokračovat v politické práci – samozřejmě ze zákulisí – pro německé námořní oddělení.

Ale pak jsem slyšel, že Lohmannův hlavní italský spolupracovník, signor Civelli, zemřel po těžkém krvácení. Lohmann byl hluboce šokován. Z Tyrolska mi napsal: „Jsem docela rozrušený ztrátou tohoto muže, který měl na starosti

⁸² K výběru vhodného času pro začátek podniku se používá tzv. elekční horoskop. Elekční astrologie, velmi běžná v sedmáctém století, se dnes používá jen zřídka.

projekt vzducholodě. Zdá se, že všechno jde špatně... nenacházím tu klid a dál mě žene pocit neklidu.“ A tak Lohmann šel od projektu k projektu.

Nakonec se pokusil založit *Holland-Batavia Airline*, tripartitní podnik mezi Italy, Němci a Španěly, s cílem otestovat velké letadlo, které se tehdy vyvíjelo. Byl to skvělý nápad a nyní se zdálo, jako by se Lohmannovi, který měl vždy několik různých plánů současně, konečně podařilo vyvinout jediný, všeobjímající projekt. Skandál s filmem mu evidentně neublížil; byl stále považován za muže s inteligencí a představitostí. Mussolini chtěl první z nových velkých letounů využít k nonstop transatlantickému formačnímu letu. Technická opatření pro tento projekt byla ponechána na Němcích, a protože italské finanční zdroje byly omezené, bylo o podporu požádáno Holandsko. Odtud pochází neškodný a vysoce zavádějící název letecké společnosti *Holland-Batavia*.

Ale po Civelliho smrti se brzy ukázalo, že italský ministr letectví Balbo projekt prakticky sabotoval. Důvody pro to byly bezpochyby z velké části osobní. Lohmann byl Mussolinim požádán, aby se ujal výrobního programu nového velkého letadla a zorganizoval přelet Atlantiku. Ambiciózní Balbo nemohl snést, že bývalý německý důstojník byl takto preferován. Zdá se, že vztahy mezi Balbem a Lohmannem zatemnila také krásná žena, která v naší korespondenci figurovala jako Clara Maria. Zнала velmi dobře Mussoliniho i Balba, a byla také Lohmannovou přítelkyní, kterýžto ji považoval za spolehlivou a důvěryhodnou. Ve skutečnosti nebyla ani jedno. Když se objevila na scéně, vstoupil Lohmann do poslední tragické fáze svého bouřlivého a nešťastného života.

Poprvé mi bylo řečeno o Claře Marii v době, kdy jsem se sám dostal do extrémně nepříjemné situace. Volckův proces s trhavinami právě začal a já jsem byl vystaven zlomyslným útokům v denním tisku. Lohmann mi napsal: „Bylo mi řečeno, že mé dopisy se k vám dostávají bez poškození... To je velká úleva. Ujistěte se prosím, že se jména nedostanou do nesprávných rukou.“ Náš kurýr, Frau von Lerche-Igelstein, již přijal nezbytná opatření.

Clara Maria měla v Římě velkolepě zařízený salon a pohybovala se v zákulisí italské politiky s dovedností skutečného vampa. Lohmann mě požádal, abych porovnal horoskopy Clary Marie a Balba s jeho vlastním. Řekl mi datum

narození Clary Marie – narodila se předčasně v roce 1900 ve vlaku jedoucím z Itálie do Štrasburku. Moje analýza odhalila katastrofické vlivy. Na konci dubna 1930 přijel Lohmann do Hamburku na osobní konzultaci a následující den se měl vrátit do Říma. Když mě opustil, řekl: „Jak jste mě při této příležitosti varoval, každý by si myslel, že to bude moje poslední cesta!“. Prosil jsem ho, aby svůj odjezd odložil, ale marně. Frau von Lerche-Igelstein a další přítel doprovázeli Lohmanna na nádraží. Cestou jim řekl o své konzultaci: „Tentokrát Wulff promluvil velmi zvláštně: Už nikdy neuvidíte Berlín, když teď půjdete do Říma. Předpokládám, že se mi snaží zabránit v návštěvě těchto ‚nebezpečných‘ lidí.“

Lohmann odešel do Říma. Podle domluvy se setkal s Clarou Marií v jejím nádherném bytě a strávil s ní noc z 29. na 30. dubna. Nedožil se rána, kdy padl do pasti, kterou na něj připravil Balbo. Clara Maria a její šofér ho měli dopravit zpět do jeho hotelu, kde byl přivolán lékař, kde Lohmann ležela v agónii. Jediné, co pro něj lékař mohl udělat, bylo zjistit příčinu smrti: srdeční selhání. Ale okolnosti kolem Lohmannovy smrti nebyly nikdy objasněny. Z jeho zavazadla zmizely plány a instrukce pro transatlantický projekt, které si s sebou přivezl. V jeho kufříku bylo nalezeno tisíc říšských marek, ale bylo známo, že toho dne měl Lohmann u sebe 30 000 říšských marek. Dvacet devět tisíc marek zmizelo beze stopy a Clara Maria byla brzy pronásledována italskou a německou policií.

Lohmannova žena okamžitě odjela do Říma. Když požádala, aby viděla tělo svého manžela, byla jí podána malá rakev s jeho popelem. Někdo nařídil jeho okamžitou kremaci; zdá se pravděpodobné, že to bylo proto, aby se odstranily stopy jedu. Clara Maria, pravděpodobný viník, uprchla do zahraničí. Byla Lohmannovou agentkou, Balbovým komplicem a Mussoliniho přítelkyní. Pravděpodobně byla také milenkou všech tří. Přestože plány kapitána Lohmanna zmizely, Balbo byl schopen provést původní plán krátce poté a přivlastnil si všechny zásluhy pro sebe. Ale neměl si užívat ovoce svého vítězství. Když se Mussolini doslechl o Lohmannově smrti, zahájil energické vyšetřování, které celou záležitost postupně osvětlovalo. Zjistilo se, že Clara Maria rozšířila své „přátelství“ na Lohmanna a Balba, stejně jako na něj samotného. Balbo byl poté zbaven svého postu ministra letectví a vyslán do Tripolisu jako guvernér provincie. Osud kapitána Lohmanna, který byl tak jasně nastíněn v jeho horoskopu, potvrzuje výrok starého čínského mudrce: „Běh

lidského života, jednou určený osudem, nemůže být zastaven lidskými výpočty.“

IV. kapitola: V rukou gestapa

V době smrti kapitána Lohmanna byla politická situace v Německu katastrofální a země byla blízko občanské války. Nedlouho poté měli nacisté zemi ovládnout úplně. Tyto okolnosti měly hluboký vliv na mou astrologickou praxi. Na počátku 30. let 20. století nebyla astrologie v Německu tak populární jako dnes. Dosáhla však mimořádně vysoké úrovně. Nezaujatý britský expert, který po roce 1945 pracoval pro tajnou službu, a tak získal přístup k velkému množství astrologických studií objevených ve složkách gestapa, řekl, že německá astrologie byla ve 30. letech suverénní, a že nechápal, proč se nacisté ke kvalifikovaným astrologům ve své vlastní zemi obrátili zády. Skutečnost, že prominentní národní socialisté jako Rudolf Hess, Heinrich Himmler a Walter Schellenberg – abychom jmenovali jen několik z nich – využili astrologii, nezměnila oficiální postoj. Brzy po roce 1933 bylo astrologům v mnoha německých oblastech zakázáno praktikovat. V jiných oblastech – například v mém rodném Hamburku – anti--astrologická propaganda stačila k tomu, aby klienty odehnala. Již jsem zmínil, že tento nový vývoj mi způsobil značné finanční potíže. Prakticky každý z mála mých „velkých“ klientů buď odešel do jiného tábora, nebo se držel stranou ze strachu z politických důsledků, zatímco mí menší klienti byli jednoduše vyděšení. Zůstala mi tak řada židovských klientů, kteří byli vystaveni ještě horšímu pronásledování než my astrologové. A tak astrologie získala auru esoterické nauky. Zmenšila se na byznys, který vzkvétal v podsvětí, ale o kterém se nikdo neodvážil veřejně hovořit. Měl jsem to štěstí, že se se mnou stále radil Jiří Sasko-Meiningenský,⁸³ tchán Otty von Habsburg.⁸⁴ Rychle se smířil s novou vládou a díky svému společenskému postavení si mohl dovolit udržovat se mnou spojení.

Ale tyto zvraty byly jen předzvěstí velkých potíží, kterým jsem měl čelit o několik let později. Tmavé mraky, které se pak stahovaly na německém obzoru, byly předzvěstí. Tváří v tvář neustálému rozšiřování mé astrologické praxe jsem se prakticky vzdal své umělecké kariéry a nyní bylo ohroženo i mé nové živobytí. Astrolog není žádný medicinman. Jeho znalosti a zkušenosti ho nezabavují síly vlastního osudu. Skutečnost, že jsem byl schopen přežít, byla

⁸³ Jiří, vévoda sasko-meiningenský, německy Georg (III.), Prinz von Sachsen-Meiningen (11. října 1892 – 6. ledna 1946) byl někdejší hlavou dynastie sasko-meiningenské, a to od roku 1941 až do své smrti. RS

⁸⁴ Otto von Habsburg (20. listopadu 1912 vila Wartholz u Reichenau an der Rax, Dolní Rakousko – 4. července 2011 Pöcking) byl nejstarším synem císaře Karla I. a do zániku monarchie byl korunním princem v zemích rakousko-uherské monarchie. RS

možná dána tím, že jsem si více uvědomoval problémy a nebezpečí, které mě čekaly: zatčení, koncentrační tábor Fuhlsbüttel, „pobočka“ koncentračního tábora Ravensbrück v Hartzwalde, a nakonec Heinrich Himmler a jeho vysocí funkcionáři, pro něž jsem byl nucen pracovat pod trestem smrti.

V červnu 1941, měsíc po Hessově letu do Skotska, jsem byl také chycen do sítě gestapa. Himmlerovi myrmidoni⁸⁵ rádi plnili své povinnosti za prvního světla. Ležel jsem vzhůru, když mi mezi 3. a 4. hodinou ráno zazvonilo gestapo. Když jsem otevřel dveře, čtyři gestapáci se vříteli do mého bytu, prohledali několik pokojů, náhodně vytrhali knihy z polic, prolisťovali mé složky a kartotéky a vše uvrhli do nepořádku. Dostal jsem příkaz se obléknout a byl jsem okamžitě odvezen do Fuhlsbüttelu. V té době byl Fuhlsbüttel vazebním střediskem, věznicí a koncentračním táborem v jednom. Jak se válka vyvíjela, metody gestapa se staly méně diskriminačními. Byl jsem vystaven obvyklým nervy drásajícím výslechům. Byl jsem dotázán, zda znám určité lidi, zda jsem někdy sestavoval mundánní horoskopy (horoskopy národů, skupin nebo hnutí) a do jaké míry jsem zběhlý v okultních vědách.

Zacházení, jehož se mi dostalo, bylo všechno, jen ne humánní. O tom, že mi byla přiznána zákonná práva vězně ve vyšetřovací vazbě, nebylo pochyb. Neměl jsem příležitost poradit se se svým právníkem a stejně jako všichni ostatní vězni jsem nafasoval denní režim těžké práce. Ale věci se brzy změnily, když strážé zjistily, že jsem astrolog. Zatímco ostatní vězni odstraňovali škody způsobené bombou, byl jsem odveden stranou a dotazován na astrologii. Seděl jsem mezi křovím obklopený esesáky, z nichž mnozí mě nutili nahlédnout do jejich budoucnosti.

Jak jsem již uvedl, ostatní perzekvovaní za nacistického režimu trpěli mnohem více než já. Z tohoto důvodu nenavrhují podrobně popisovat své vlastní zkušenosti. Ale moje období ve Fuhlsbüttelu bylo dost nepříjemné. Byl jsem vyčerpaný výslechy a fyzicky zlomený. Také jsem si nebyl jistý osudem své rodiny. Musel jsem opustit svou ženu, dceru a mladšího ze svých dvou synů bez jakýchkoli prostředků podpory; můj starší syn sloužil v armádě a také jsem o

⁸⁵ Myrmidoni (Μυρμιδόνες) byl národ zmiňovaný v řecké mytologii. Obývali jižní část Thesálie okolo města Fthia. Jejich legendárním praotcem byl král Myrmidón, Diův syn. Nejznámějšími vládci Myrmidonů byl Péleus a jeho syn Achilles, který se podle Homéra zúčastnil trojské války s oddílem myrmidonských bojovníků. Pozdější podání vycházelo z podobnosti jména Myrmidonů s výrazem *myrméx*, který označoval ve starořečtině mravence. RS

něm neměl žádné zprávy. Když se věci tehdy měly, zdálo se nepravděpodobné, že by mi těch pár klientů, které jsem ještě měl, zachovalo víru, natož aby udělalo cokoli, aby mé ženě pomohlo. O to více jsem byl proto překvapen, když jsem se následně dozvěděl, že hned po mém zatčení se mé ženě dostalo pomoci z několika zdrojů. V jednom případě jí můj známý zaplatil poplatek za provizi, kterou jsem nikdy nedostal. A tak byla moje rodina zachráněna před bídou. Tehdy jsem to však nevěděl a dny a týdny plynuly v děsivé úzkosti.

Na konci čtyř měsíců jsem byl propuštěn, stejně náhle, jako jsem byl zatčen. Nejdřív jsem ale musel přísahat, že už nebudu pracovat jako astrolog. Od té chvíle jsem byl také sledován.

Když se mi koncem léta 1941 otevřely brány Fuhlsbüttelu, dostal jsem se do přísně omezené formy svobody. Tehdy jsem ještě netušil, že gestapo, které mi zničilo živobytí a týralo mě, mě brzy donutí pracovat pro ně na příkaz shora. Ale ve skutečnosti právě ti lidé, kteří mi zakázali řídit se mým povoláním, mě o pár měsíců později zavalili provizemi od nejvyšších vůdců SS. Mezitím jsem však měl jiné starosti. Nesměl jsem pracovat jako astrolog a jako odpůrce režimu jsem jen těžko mohl očekávat, že budu dostávat zakázky jako malíř nebo sochař. Denně jsem čekal na dopis, ve kterém mě informovali, že se mám jako nekvalifikovaný dělník hlásit v nějaké továrně na střelivo nebo na zbrojení.

Krátce po mém propuštění z Fuhlsbüttelu mě navštívil můj bývalý klient, chemik a výrobce Zimmermann. Nabídl mi útočiště ve svém podniku za skromnou mzdu. Teprve později jsem zjistil, že moje propuštění zkonstruoval sám Zimmermann. Udržoval úzký kontakt s SS, a tak měl značný vliv. Zimmermannovo výzkumné oddělení zkoumalo možnosti ozařování mléka a vyvinulo proces, který produkoval nové látky v mléce, které měly zabránit rozvoji křivice. Zimmermann považoval tento projekt za skutečný výdělek. Ale jeho snahy prodávat ozářené mléko pro děti byly neustále mařeny jeho obchodními rivaly – často členy farmaceutického průmyslu, kteří tuto jeho novou metodu považovali za hrozbu pro své vlastní produkty.

Nyní v diktatuře, kde celá ekonomika podléhá centrální kontrole, je důležité získat vládní souhlas a podporu pro jakékoli nové projekty, zvláště v době války, kdy je vše na příděl. Je zcela možné, že Zimmermann doufal, že podpoří svůj mléčný projekt tím, že vůdcům SS poskytne nějakou speciální

lahůdku. Pokud ano, zdá se, že jsem byl pochoutkou. To, co vypadalo jako přátelský akt bývalého klienta, bylo pravděpodobně součástí dobře promyšleného plánu. Gestapo vědělo, že dokud jsem byl u Zimmermanna, byl jsem pod neustálým dohledem. Zimmermann naopak mohl s jistotou předpokládat, že tím, že mi nabídl zaměstnání, prokazuje gestapu laskavost. A tak, ačkoliv jsem to tehdy neměl jak poznat, nabízené místo v ústavu pro ozařování mléka bylo téměř jistě záminkou. Zcela nová a zcela mimořádná etapa mého života měla začít.

V březnu 1942, šest měsíců po mém propuštění z Fuhlsbüttelu, jsem dostal pokyn, abych opustil Zimmermannovo zaměstnání a odešel do ústavu, o kterém jsem v Berlíně nikdy neslyšel, abych se ujal nových povinností vědeckého výzkumného asistenta. K tomuto mě doporučil můj přítel, norimberský astronom a astrolog Dr. Wilhelm Hartmann.

Odcestoval jsem do Berlína a hlásil jsem se tomuto ústavu, který byl připojen k námořnímu velitelství. Po vypuknutí války v roce 1939 byly pro armádu, námořnictvo a Luftwaffe zřízeny výzkumné ústavy, které měly testovat jakékoli návrhy nebo nové vynálezy zaslané členy veřejnosti, které by mohly přispět k válečnému úsilí. V Berlíně jsem se ke svému naprostému úžasu dozvěděl, že nacionálně socialističtí vůdci navrhli použít tato „výzkumná centra“ k využití nejen přírodních, ale i nadpřirozených sil. Všechny intelektuální, přírodní a nadpřirozené zdroje moci – od moderních technologií po středověkou černou magii a od Pythagorova učení až po faustovské zařikávání pentagramu – měly být využity v zájmu konečného vítězství.

Výzkumný ústav námořnictva, jehož činnost byla přísně tajná, řídil námořní kapitán. Tento důstojník velel velmi podivné společnosti, která zahrnovala spiritistická média a senzibily, praktikující kyvadlo (proutkaři, kteří používali kyvadlo místo proutky), studenty Tattwy (indická teorie kyvadla), astrology a astronomy, odborníky na balistiku a matematiky.

Institut dostal od štábu velitelství námořního velení pokyn, aby pomocí kyvadel a jiných nadpřirozených zařízení přesně určil polohu nepřátelských konvojů na moři, aby si německé ponorkové flotily mohly být jisté, že je potopí. Den co den dřepěli s rukama nataženýma nad námořními mapami. Výsledky byly samozřejmě žalostné. Ať už si člověk o okultních jevech myslí cokoli, bylo

prostě směšné očekávat, že neznámý svět může být tímto diletantským způsobem násilně otevřen a využit pro vojenské účely. Dokonce i v případech, kdy došlo k určitému počátečnímu úspěchu, nebyl učiněn žádný pokus o vyhodnocení zjištění systematickými vědeckými postupy.

Jedním ze zaměstnanců ústavu byl vysloužilý architekt ze Salcburku Straniak, vytříbený starý pán po šedesátce, který ukázal jisté zařízení jako kyvadlo. Byl přesvědčen, že jeho talent je opravdový, a přestože měl tu smůlu, že byl autorem krátké knížky s názvem *Osmá síla přírody*, nepůsobil dojmem šarlatána. Straniak tvrdil, že kdyby mu ukázali fotografii lodi, mohl by určit její polohu na mapě. Úředníci z admirality ho navštívili v Salcburku a ukázali mu fotografie *Bismarcka* a *Prinze Eugena*. Straniak pak pomocí svého kyvadla určil pozice těchto dvou lodí.

Mnoho let předtím byl Straniak pronásledován gestapem kvůli jeho talentům. Při té příležitosti byl spolu se všemi svými přístroji a dokumenty odeslán do námořního výzkumného ústavu v Berlíně. Námořní oddělení, které stálo za tímto krokem, chtělo provést určité testy. Dr. Hartmann byl poté odeslán do Berlína, aby zkontroloval pohyby Straniakova kyvadla na vlivy a odchylky při východu, v poledne a západu Slunce a v době úplňku a novoluní. Současně byly pozorovány a testovány i další citlivosti.

Protože Straniak byl tak neobvyklý případ, byl pro něj vymyšlen speciální experiment: Malý kousek kovu byl jen na pár sekund položen na velký list papíru. Straniak, který byl během těchto přípravných zápasů vyzván, aby opustil místnost, byl poté přiveden zpět. Na papíře nebyl žádný znak, který by naznačoval, kam byl kov umístěn. Ale Straniak dokázal bod znovu a znovu určit, a dokonce to udělal z vedlejší místnosti pomocí stejného kusu papíru.

V tomto bodě byl Institut pro výzkum radiační energie v Berlíně, který pracoval s přísně vědeckými metodami, požádán, aby prověřil úžasné výsledky získané v námořním výzkumném ústavu. Není divu, že členové tohoto vědecky orientovaného tělesa byli proti praktikům kyvadla a všem okultním znalostem. První vyšetřování, které provedli, skončilo pro Straniaka fiaskem. Celé týdny dosahoval vynikajících výsledků; teď selhal úplně.

Můj vlastní kontakt s námořním výzkumným ústavem se shodoval s japonským dobytím Hongkongu. Při této akci japonští vojáci svými těly

zablokovali střílny nepřátelských krytů. Kvůli jejich naprosté neúctě k vlastním životům padly velmi rychle i ty nejlépe opevněné části Hongkongu. V tomto okamžiku jsem byl znovu předvolán do výzkumného ústavu. Jako studentovi védanty a buddhistické jógy mi bylo řečeno, abych předložil návrhy na program vojenského výcviku, který by armádě umožnil vstítit německým vojákům zen-buddhistické přesvědčení, které inspirovalo Japonce.

Straniak mezitím onemocněl a rychle ztrácel své síly. Ostatní praktikující kyvadla byli v podobné situaci, protože jejich pracovní den byl extrémně dlouhý a únavný. Postupně byli členové ústavu nervóznější a podrážděnější. Dr. Hartmann poté navrhl důstojníkovi ústavu, aby vzal své pracovníky do jiného prostředí.

Hartmann věřil, že četné nepokoje a proudy, které pronikly atmosférou v Berlíně, maří snahy citlivých osob. „Vezmi svůj ústav do hor nebo k moři,“ řekl. „Mořský vzduch a sluneční svit by vašim lidem prospěly a fungovaly by lépe.“ Důstojník se řídil jeho radou a počátkem léta vyrazil se svými společníky na ostrov Sylt. Navíc se zkrátila pracovní doba. Výsledky byly ale ještě méně úspěšné než v Berlíně.

Dnes se zdá téměř neuvěřitelné, že mohl být institut tohoto druhu zřízen pod záštitou námořního velitelství. Ve skutečnosti myšlenka tohoto „výzkumného centra“ nebyla nacistického původu. Vrátilo se to k plánům, které vyvinul můj přítel Walter Lohmann ve dvacátých letech, když pracoval v úřadu námořnictva. Po válce se dozvědělo, že podobné ústavy zřídily i jiné válčící země. Ačkoli nebyly nikdy zveřejněny žádné podrobnosti, zdá se jisté, že Anglie, Spojené státy, Japonsko a možná i Sovětský svaz měly centra tohoto druhu.

Nakonec se Dr. Hartmann vrátil na své bývalé místo u Luftwaffe a já jsem byl znovu umístěn do Zimmermannovy „firmy“ v Hamburku, což přinejmenším znamenalo, že jsem zase zpátky doma. Brzy jsem však měl být konfrontován s úkoly, které byly ještě podivnější a nebezpečnější a které nebylo tak snadné odmítnout.

V. kapitola: Felix Kersten

Felix Kersten

Moje známost s Felixem Kerstenem, jednou z postav v pozadí temného bahna nacistické politiky, mě poprvé přivedla do blízkosti nacistického vrchního velení. Kersten, velký obr, který se vydával za neškodného maséra z Finska, se probojoval do nejvyšších aristokratických kruhů v zahraničí a do nejvyšších vrstev nacistů. Ačkoli nebyl intelektuál, byl realistický a mimořádně bystrý myslitel. Pocházel z farmářské rodiny a v roce 1917 krátce sloužil jako důstojník ve finské armádě, poté uprchl do Německa před bolševiky. Kersten poté pracoval jako umývač nádobí, filmový komparsista, masér a od roku 1930 jako „doktor manipulativní terapie“. Měl křestní vztahy s holandským princem Heinrichem von Mecklenburgem, a byl Himmlerovým osobním lékařem.

Když mě Zimmermann jednoho zimního večera roku 1942 vzal za ním, Kersten bydlel v novém a mimořádně elegantním bytě na rohu Rüdesheimer Platz v Berlíně-Wilmersdorfu. Za toto pompézní prostředí vděčil programu „arizace“, bývalý majitel, Žid, byl vystěhován. Byt byl plný okázalé elegance. Výzdoba byla okopírována z hradů, paláců a venkovských domů Kerstenových bohatých pacientů. Náš hostitel nás mrzutě pozdravil. Špatně jsme si spočítali cestu a dorazili jsme s půlhodinovým zpožděním. Kersten nám vážně řekl, že nebyl zvyklý čekat na lidi požadující laskavost. Měl právo pohlížet na naši návštěvu v tomto světle: Zimmermann mu řekl o mém osudu a od Zimmermannovy sestry Gerdy se dozvěděl o projektu ozařovaného mléka a potížích, s nimiž jsme se setkali při jeho spuštění.

Ponurá atmosféra, která nám znepríjemňovala první čtvrt hodinu naší návštěvy, se brzy rozplynula. Pochmurná nálada našeho hostitele se zlepšila a konverzace nabrala živější spád. Zimmermann hovořil o svém zájmu v mléčném projektu a Kersten nejprve předstíral, že o této záležitosti neví. Později však Zimmermannovi slíbil pomoc a seznámí ho se správnými lidmi, kteří v jeho prospěch využijí svého vlivu. Nedlouho poté to bylo řádně provedeno.

Během rozhovoru jsem Kerstena pozorně sledoval. Měl být brán vážně? V tu chvíli měl na sobě pohled vlídného muže, k čemuž mě Zimmermann navedl. Z Kerstenovy nafouklé tváře vykukovaly chamtivé oči, které připomínaly dětské. Měl onemocnění štítné žlázy a trpěl tukovou degenerací srdce. Ale i přes svůj obrovský obvod byl rychlý v nohou. Jeho tlusté svírající ruce, pokryté malými bělavými jizvičkami, si nepřetržitě hrály s tužkou nebo malým obrázkem. V terminologii středověkého posuzování charakteru to byl flegmatik se sangvinickým nádechem. Byl extrémně vášnivý a smyslný, extrémně líný, extrémně ješitný a ctižádostivý. Zimmermann to všechno věděl a správně předpokládal, že Kersten bude polichocen, když bude představen astrologovi, který by mohl Himmlera zajímat. Najednou mi Kersten řekl: „Můžete se mnou zcela otevřeně hovořit o politickém vývoji; každopádně jsem docela dobře informován a mám své představy a obavy o válce a vnitřním vývoji Německa. Teď mi řekněte, co si myslíte o Hitlerově horoskopu.“

Velmi opatrně jsem nastínil různé konstelace a upozornil jsem ho na některé, které byly obzvláště špatné. Potom jsem navrhl, že muž jako Hitler nemůže být úspěšným národním vůdcem dlouho, a řekl jsem, že je mi líto německého lidu. Předvídal jsem trpké události, ke kterým muselo dojít, pokud nedojde k radikální změně politiky. V té době byla moskevská a leningradská ofenziva přerušena a naše jednotky byly zapojeny do „strategických“ stažení, která měla trvat dlouhé tři roky. Řekl jsem Kerstenovi, že Hitler má ve svém horoskopu stejnou pozici Saturna jako Napoleon, a že i když jejich osudy nebyly totožné, existují určité paralely, které se vztahují především na německo-ruská tažení a bitvy, které teprve nastanou. Pak jsem navrhl, že pokud se má Německo zachránit před úplnou katastrofou, bude se muset brzy něco vykonat. Neřekl jsem, co se musí udělat, ale Kersten věděl, co tím myslím.

Kersten pak řekl: „Můžete mi dát Hitlerův horoskop? Rád bych ho ukázal Himmlerovi.“ Z této poznámky jsem byl vyděšený. Kersten viděl moji reakci a

pokračoval v povýšeneckém tónu: „Můj drahý kolego, nemusíte se bát. Himmler vám neublíží. Mohu vše zařídit. Ale to, co jste mi vyprávěl o Hitlerově budoucnosti, je důležité a zajímavé a Himmler o tom musí být informován.“

„Ne,“ odpověděl jsem. „To nechci. Prosím, neříkejte Himmlerovi ani slovo. Nechci, aby mě gestapo znovu vzalo do 'ochranné vazby'. Himmler o tom nesmí nic vědět. Nechápal by to, a shledal by mé výroky jako pobuřující, prosím, považujte má pozorování ohledně Hitlerova horoskopu za důvěrná a nedělejte mi žádné potíže.“

V tomto bodě se mě Kersten zeptal, zda jsem v ochranné vazbě hodně vytrpěl. Odpověděl jsem, že jsem viděl a trpěl stejné hrozné věci jako ostatní vězni ve stejné situaci. Dále jsem řekl, že moje negativní prognóza Hitlerovy osobní budoucnosti byla potvrzena mundánními horoskopy, zejména horoskopem pro Německo a horoskopem pro 30. leden 1933 – tj. pro založení Třetí říše, která měla trvat tisíc let, ale která bude brzy ve smrtelné agónii.

„Musíte mi o tom říct víc, Herr Wulffe,“ řekl Kersten. „Je to mimořádně zajímavé a důležité pro mě a pro projekty, které sleduji. Ted', když jste začal, musíte pokračovat.“

Zimmermann mě také vyzval, abych pokračoval. Znal Kerstena lépe než já, protože Fin byl obdivovatelem jeho sestry, doktorky Gerdy Zimmermannové. Ale ještě jednou jsem odmítl. Řekl jsem Kerstenovi, že nemohu nahlédnout do svých dokumentů, protože byly zabaveny, a dodal jsem, že gestapo již objevilo mnoho předpovědí, které jsem přednesl ohledně budoucnosti Německa. Jediné, co jsem mu tehdy mohl říct, vysvětlil jsem mu, bylo těch pár věcí, které jsem si náhodou zapamatoval. To by poskytlo neúplný obrázek, protože některé mé výpočty a výklady se táhly dvacet let nazpět a já jsem zapomněl na mnohé, co bylo důležité.

„Musíte se setkat s Himmlerem,“ řekl mi Kersten. „Bude se vám líbit. Je to milý muž a může pro vás udělat hodně, když budete chtít.“

Tuto nabídku jsem odmítl. Netoužil jsem potkat Himmlera osobně. To, co jsem o něm slyšel, mi úplně stačilo. Později mi Zimmermann řekl, že jsem se v něm mýlil, ale Zimmermann nevěděl, co jsem viděl v horoskopu. Kersten mě pak požádal, abych pro něj a také pro Himmlera sestavil podrobný horoskop.

Himmlerova konstelace mě jako astrologa zajímala a chtěl jsem zahrnout jeho horoskop do nové sbírky, kterou jsem zamýšlel vytvořit. A tak jsem začal pracovat pro Kerstena, ale až poté, co jsem získal jeho ujištění, že nebude vystaven dalšímu pronásledování ze strany Himmlerova gestapa. O několik týdnů později jsem Kerstenovi předal jeho podrobný horoskop.

V té době jsem neměl všechna data o Himmlerově narození, a tak jsem mu nemohl vypočítat horoskop.

VI. kapitola: Najděte Mussoliniho!

Má návštěva u Felixe Kerstena zahájila nejdramatičtější období mého života. Nebylo to drama, které bych sám vyhledal. Byl jsem do toho záměrně zapojen Zimmermannem, který mě vzal ke Kerstenovi, protože od něj chtěl laskavost a myslel si, že by mě mohl použít jako pěšáka. Kersten pak využil mých astrologických znalostí, aby se stal zajímavějším v očích Himmlera, Waltera Schellenberga a Arthura Nebeho. Jeho trik byl úspěšný. Brzy mi předával provize přímo od šéfa SS. V důsledku toho jsem získal zvláštní status. Právně jsem měl být v koncentračním táboře jako ostatní astrologové; oficiálně jsem byl zaměstnancem Zimmermannova ústavu pro ozařování mléka; ve skutečnosti jsem vydával astrologické zprávy pro vrchní velení SS. Moje situace byla nepochybně lepší než život v koncentračním táboře, i když neustálý tlak práce na nejvyšší rychlost na těch nejsměšnějších zakázkách a nutnosti produkovat neomylné výsledky byl náročný i nebezpečný. Nemohl jsem říct, jak dlouho mě budou SS jako astrologa podporovat, nebo jestli sebemenší selhání z mé strany povede k dalšímu uvěznění – nebo k něčemu horšímu. Vzhledem k povaze mých povinností bylo nevyhnutelné, abych toho věděl hodně, možná až příliš. A v diktaturách jsou ti, kteří vědí příliš mnoho, obvykle nenápadně odstraněni.

Nyní jsem vstoupil do období, během něhož jsem byl gestapáky často vyzvedáván z mého domu v Hamburku a posílán přes koncentrační tábor Oranienburg nebo Ravensbrück na Kerstenovo odlehlé panství v Hartzwalde. Řada Svědků Jehovových – vězňů z Ravensbrücku – pracovala na tomto panství, které leželo padesát mil severně od Oranienburgu – tedy asi jeden a půl hodiny jízdy od Berlína –, a bylo to oblíbené místo setkání vrcholných představitelů SS. 28. července 1943 – krátce po strašlivém náletu na Hamburk – jsem stál na silnici před domem a nakládal některé své osobní věci a dokumenty na nákladní vůz k odeslání do Wohldorfu, kde měly být uskladněny, když jsem uviděl dva úředníky gestapa, Waltera Wohlera a Meggi Mechlenbergovou, jak zastavují na druhé straně silnice. Jeden z nich na mě zavolal: „Díky bohu, že jsem váš našel. Hledám váš už několik dní. Musím vás vzít s sebou na gestapácké stanoviště. Přišel telegram od Reichsführera [Himmlera].“

Když mě dva úředníci gestapa za doprovodu odvezli do Berlína, moje první myšlenka byla, že jsem byl znovu vězněn. Moje žena a můj mladší syn –

můj starší syn byl vojákem v Rusku, byli opět ponecháni v nejistotě. Ve skutečnosti jsem však byl prostě vyslán pro zvláštní povinnosti. Dva dny předtím, 26. července, byl unesen Benito Mussolini. V berlínském velitelství Kriminalpolizei jsem byl předveden před SS-Obergruppenführera Arthura Nebeho, který byl po mnoho let šéfem Kriminalpolizei a nyní zastával hodnost generála. Byl jedním z nejlepších kriminalistů všech dob, mistrem detekčních technik, který se vášnivě zajímal o svou práci a stejnou práci by pravděpodobně zastával za každého režimu. Ale když došlo na odhalení Mussoliniho současného pobytu, konvenční metody detekce se ukázaly jako marné.

Nebeho kancelář byla zařízena v nedomyšleném renesančním stylu, který tolik nacistických vůdců miloval, protože uspokojoval jejich potřebu okázalosti a pompéznosti. Nebe mě přijal laskavým způsobem, který detektivové běžně používají k obměkčení vzdorujících klientů. Nabídl mi brandy Hennessy a americké cigarety, jako bych byl na přátelské návštěvě. Nebe mi pak předal data narození údajného zločince a údajného špióna a požádal mě, abych pro každého z nich na místě vypracoval stručný horoskop. Nejprve jsem mluvil o zločinci: „Nemusíte si s tím mužem příliš lámat hlavu. Brzy padne do rukou Kriminalpolizei a dojde k násilnému konci.“ Když jsem se podíval na informace o špiónovi, řekl jsem: „Tento muž má mírné nadání jako detektiv.“

Nebe byl těmito hodnoceními postav znatelně otřesen. Později jsem se dozvěděl, že „zločinec“ byl ve skutečnosti sám Nebe a „špión“ byl jeho asistent Lobbe. Krátce nato jsem podrobně vypočítal Nebeho horoskop a podal o něm úplnou zprávu. Ponuré předpovědi, které jsem učinil ohledně času a způsobu jeho smrti, měly být potvrzeny událostmi. Nebe už nějakou dobu hrál nebezpečnou dvojí hru; měl úzké kontakty s německým odbojem. Po 20. červenci 1944 [pokus o atentát na Hitlera] byl nucen zmizet a byl celé měsíce pronásledován svou vlastní Kriminalpolizei. Jeho *pletky*⁸⁶ zavinily vlastní zkázu. Jedna z jeho přítelkyň byla nucena prozradit jeho úkryt a po souzení zvláštním soudem byl Nebe 4. března 1945 oběšen krutým a hrozným způsobem.⁸⁷

⁸⁶ V originálu „*amours*“. RS

⁸⁷ (Dr. Ernst Teichmann, právník, mi v dopise z 8. května 1963 napsal:

„My dva jsme se viděli jednoho večera v červenci 1943 v Reichskriminalpolizeiamt (RKPA) na Werdcher Markt v Berlíně.... Následující den jsem se dozvěděl, že jste známý a uznávaný astrolog Wulff. O několik týdnů později si mě šéf Kriminalpolizei Arthur Nebe zavolal do své kanceláře. V té době jsem byl jeho osobní asistent. Předal mi podrobný horoskop o vedoucím továrny jménem Franz Schwarz a požádal mě, abych si ho v jeho přítomnosti přečetl a řekl mu, co si o něm myslím. I když jsem byl v zásadě podezřelý muž, měl ke mně Nebe takovou důvěru,

Ale na našem prvním setkání měl Nebe hlavně zájem zjistit, kde byl Mussolini vězněn a zadržován. Metodu pro výpočty tohoto druhu nabízí indická astrologie. Sám jsem to použil v předchozím případě ve své praxi. Odpoledne téhož dne se mi podařilo informovat Nebeho, že Mussolini je někde na jihovýchod od Říma, ne více než sedmdesát pět mil od hlavního města. Ukázalo se, že tento výpočet byl zcela přesný. Ačkoli byl později převezen na jiný ostrov a nakonec ukryt na Gran Sasso v pohoří Abruzzi, Mussolini byl nejprve převezen na ostrov Ponza a byl tam ještě v době, kdy jsem prováděl svůj výpočet. Poloha tohoto ostrova přesně odpovídala poloze, kterou jsem určil.

Ten večer mě Nebe pozval na večeři do hotelu Kaiserhof, který měl pro nacistickou špičku historický význam, protože Hitler tam byl před rokem 1933 častým hostem. Během jídla jsem musel Nebemu vysvětlovat Cromwellův, Valdštejnův a Napoleonův horoskop. Upozornil jsem ho na částečnou totožnost mezi těmito horoskopy a Hitlerovým. Po tomto setkání mi bylo dovoleno vrátit se na chvíli do Hamburku. Krátce nato mi Nebe poslal data o narození 25 vysoce postavených nacistických úředníků, jejichž horoskopy jsem měl sestavit ve velmi krátké době. Všichni tito muži byli podezřelí z korupce. Nebyla mi sdělena jména ani postavení dotčených osob, ačkoli jeden z nich byl opět sám Nebe. Když jsem tyto horoskopy doručoval Nebemu do Berlína – když jsem tam byl eskortován úředníky gestapa –, setkal jsem se s Himmlerovým pobočníkem Suchankem, který mi řekl, že mi dokončení výpočtů trvalo příliš dlouho. Suchanek řekl: „Reichsführer mě pověřil, abych vás informoval, že musíte pracovat rychleji; jinak byste mohl skončit jako alchymista Tausend, který je nyní v koncentračním táboře a zůstane tam do té doby, než bude schopen vyrobit zlato.“

Avšak moje práce pro Nebeho pro mě byla štěstím. Všechny knihy a téměř všechny dokumenty, které mi gestapo na jaře 1941 zabavilo, mi byly na

že jsem mu na rozdíl od mnoha svých kolegů mohl bezpečně a bez obav sdělit nezředěnou pravdu. Z údajů o narození jsem hned viděl, že takzvaný továrník Franz Schwarz byl skutečně sám Nebe. Mimo jiné, první část horoskopu poskytla zcela přesný, i když nijak zvlášť lichotivý popis Nebeho osobních vlastností. Pobaveně jsem zvolal: „Ale šéfe, vy sám jste ředitel továrny a jsem ohromen, když vidím, jak přesně vás astrolog charakterizoval!“

K mému zděšení Nebe zbledl, a zdál se docela zničen. Zařval na mě: „Sakra, člověče, přečti si zbytek!“ Málem mě oněměla chmurná předpověď, která následovala a v níž byl „panu Franzi Schwarzovi“ prorokován v blízké budoucnosti profesionální i osobní debakl, pronásledování a strašlivá smrt. Nebe ze mě nespouštěl oči, když jsem se snažil proroctví změkčit a podat ho vtipem. Od toho dne byl Nebe vyděšený. Následně byl stále nervóznější a propadal těžkým depresím. Myslím, že se nemýlím, když předpokládám, že tento psychologický stav podnítil jeho rychlý útěk po pokusu o atentát z 20. července 1944. Vy jste byl autorem tohoto horoskopu!“

Nebeho pokyn vráceny. Okamžitě uspěl tam, kde Zimmerman a Kersten – přes všechny své velkolepé sliby – neustále selhávali. Nebe to samozřejmě nečinil z laskavosti svého srdce. Chtěl ze mě dostat co nejvíc, a tak mi vrátil věci, které jsem ke své práci potřeboval. Stále však chyběly dvě krabice cenných indických rukopisů a překladů a později jsem zjistil, že tyto konkrétní poklady, které měly hrát důležitou roli při mém prvním setkání s ním, zrekvíroval sám Himmler. Byl to Himmler, kdo mi později zařídil setkání s generálem Walterem Schellenbergem, jedním z jeho důvěrníků. Učinil tak částečně proto, aby mě neztratil z dohledu, ale především proto, aby zajistil, že nebudu pracovat pro Nebeho protivníky ve velení SS, které bylo poté rozděleno do válčících frakcí.

VII. kapitola: Mé první setkání s Walterem Schellenbergem

Walter Schellenberg

Schellenberg neznal zločiny a chyby svých soudruhů a nadřízených. Byl zodpovědný za zvláštní kontrašpionážní úkoly v rámci Říšského ústředního bezpečnostního úřadu a nakonec zdědil část Heydrichova odkazu. V německých zpravodajských kruzích dosáhl určité slávy v souvislosti s únosem dvou anglických agentů Besta a Stevense – jichž v listopadu 1939 vylákal přes nizozemskou hranici ve Venlo.

Schellenberg byl také zapleten do vysoce nebezpečných intrik s Ernstem Kaltenbrunnerem, který byl jeho šéfem po atentátu na Heydricha v Praze v červnu 1942, a se svým kolegou Heinrichem Müllerem,⁸⁸ šéfem gestapa. Všichni tři měli v úmyslu rozšířit sféru vlivu svých příslušných oddělení, zvýšit svou osobní moc, získat Himmlerovo naslouchání a důvěru, ochránit své osobní přátele, zničit své osobní nepřátele a tisíce dalších věcí. Vzhledem k tomu, že měl na starosti kontrašpionáž, byl Schellenberg lépe než většina ostatních informován o politické a vojenské situaci zámořských mocností a jejich postojích k Hitlerovi a Himmlerovi. V zákulisí sváděl divoké bitvy, aby zabránil nebo zmírnil některé z obludností, které mu byly známy. Do jaké míry byl motivován humanitním cítěním a do jaké touhou vybavit se alibismem pro budoucí použití, těžko říci.

⁸⁸ Heinrich Müller (28. dubna 1900, Mnichov – datum úmrtí neznámé, pravděpodobně začátkem května 1945, Berlín) byl v letech 1939–1945 šéfem gestapa a v roce 1939 iniciátorem přepadení radiostanice v Gliwicích. V řadách SS obdržel hodnost SS-Gruppenführer und Generalleutnant der Polizei. RS

Na našem prvním setkání se o takových věcech hovořilo jen napůl. Při té příležitosti se mě Schellenberg zjevně chtěl pouze zeptat na astrologii; řekl, že astrologie má špatnou pověst a že má vážné pochybnosti o mnoha aspektech tohoto tématu. „Vezměme si příklad,“ řekl. „Předpokládejme, že železniční nehoda je způsobena tím, že signalista zapomene vyměnit výhybky. Astrolog teď řekne, že k nehodě muselo dojít v ten konkrétní okamžik, protože konstelace byla taková a taková. To se mi nezdá.“

Vysvětlil jsem mu, že sled událostí byl ve skutečnosti docela jiného pořadí. „V takovém případě,“ řekl jsem, „se skutečně stane to, že určitá konstelace, která odpovídá určitému bodu na zemském povrchu, spustí v rámci kosmobiologického systému celý řetězec událostí. Lékař by se mohl přiklonit k vysvětlení nehody z hlediska nemoci ze strany signalisty, zatímco psycholog, chemik nebo meteorolog by to vysvětlil jinak. Vysvětluji to ale z hlediska specifické konstelace, která tvoří vnější slupku korporativní entity 'mikrokosmos-makrokosmos', jíž jsme všichni obklopeni. Pro astrologa je konstelace prostě nebeským protějškem události odehrávající se v určitém místě na zemském povrchu.“

Schellenberg poté vznesl další námitku. „Astrologové,“ argumentoval, „se dopouštějí zásadní chyby. Když sestavují horoskop, vycházejí z okamžiku narození, který považují za začátek života. Ale život skutečně začíná okamžikem početí. Jak to vysvětlujete, Herr Wulffe?“

To byla další otázka často kladená inteligentními laiky. „Ale horoskop může být sestaven pro jakýkoli okamžik v životě člověka,“ odpověděl jsem. „Okamžik narození volíme jednoduše proto, že je to nejsnáze určitelný faktor. A každý připustí, že představuje důležitý bod v biologickém průběhu lidského života. Horoskop založený na tomto bodě zahrnuje všechny dřívější body a fáze - okamžik početí, růst zárodečných buněk a dokonce i linii předků - a také předjímá všechny důležité biologické procesy a události, které následují po okamžiku narození.“

„Okamžik porodu lze ale libovolně oddálit buď chirurgickou cestou, nebo podáním léků. Může k němu dojít i předčasně úrazem,“ argumentoval.

To je také známá námitka. Vysvětlil jsem, že všechny takové okolnosti budou v horoskopu naznačeny konkrétními konstelacemi a následně nebudou

neslučitelné. Řekl jsem, že laikovi to všechno připadá tak podivné a nepravděpodobné, protože není schopen vidět mezičlánky řetězu a protože má falešné pojetí času a prostoru, které je nyní napravováno moderní fyzikou a Einsteinovou teorií relativity.

„V tom případě,“ uzavřel Schellenberg, „je astrologie mimořádně zajímavým předchůdcem moderního vědeckého myšlení. A přesto má špatnou pověst.“

Souhlasil jsem s ním. „Největšími nepřáteli astrologie jsou astrologové,“ řekl jsem, „nebo spíše takzvaní astrologové – tedy šarlatáni a novinoví šarlatáni. Existují však seriózní astrologové, kteří se snaží uvést znalosti a metody tradiční astrologie do souladu s přírodními vědami. Atomová fyzika je dobrým příkladem.“

Schellenberg to okamžitě pochopil. Pak s příznačnou spontánností náhle položil otázku zcela jiného druhu: „Myslíte, že astrologie je vhodným prostředkem pro propagaci politických koncepcí a pro politickou kontrolu národa?“

„Určitě,“ odpověděl jsem, „je možné využít astrologii ve státním zájmu, zejména pro účely propagandy. Angličané to udělali ve velkém v první světové válce. Lord Northcliffe,⁸⁹ slavný propagandista, plně ocenil význam astrologie jako prostředku k ovlivňování mas. Takové praktiky mohou samozřejmě snadno vést ke zneužití. Dnes jsou naši prominentní a seriózní pracovníci v této oblasti uvěznění, zatímco řezníci a šarlatáni mohou pokračovat.“

O několik měsíců později si mě Schellenberg zavolal do své kanceláře a ukázal mi malý astrologický časopis s názvem *Der Zenit*. S výjimkou jednoho malého pozměnění – jmenovitě přídavek *Der* – měl stejný název jako známý měsíčník astrologický časopis *Zenit*, který byl oficiálním orgánem nejvýznamnějšího německého astrologického spolku, dokud v roce 1938 nepřestal vycházet.

„Tady je zajímavé uveřejnění,“ řekl Schellenberg. „Do Německa byl propašován po moři ze Švédska a nedávno se poprvé objevil ve Štětíně.“

⁸⁹ Alfred Harmsworth, první vikomt z Northcliffe (15. července 1865 Dublin – 14. srpna 1922 Londýn) byl britský novinář a vydavatelský magnát, vlastník deníků *Daily Mail* a *Daily Mirror*. RS

Následně jsme jich zabavili několik dřevěných beden. Jméno Dr. Korsch⁹⁰ se objevuje jako vydavatel a redaktor, ale jak víte, od roku 1938 je v koncentračním táboře.⁹¹ Co si o tom myslíte?“.

Prolétl jsem falešný *Zenit*. Obsahoval dobrý mundánní horoskop na rok 1943, také horoskopy admirálů Dönitze⁹² a Raedera, plus horoskopy řady německých bitevních lodí. Ty druhé byly vytvořeny v době spuštění. Schellenbergovi jsem řekl, že z astrologického hlediska jde o prvotřídní produkci a naznačil jsem, že jde o dílo odborníků. Některé velmi obratné kousky propagandy byly náhodně vloženy do jinak zdánlivě neškodného textu. Usoudili jsme, že tento padělek byl vyroben v Anglii, a zmínil jsem se Schellenbergovi, že tam byli někteří velmi zkušení astrologové. O několik let později mi můj přítel Ellic Howe⁹³ řekl, že se podílel na výrobě tohoto pseudo-Zenitu spolu se Seftonem Delmerem⁹⁴ a zesnulým Louistem de Wohlem.⁹⁵ Během mého rozhovoru se Schellenbergem jsem mu řekl o zpackaném úsilí ministerstva propagandy a našeho ministerstva zahraničí využít takzvaný okultismus pro účely psychologické války ve Francii a mnoha dalších evropských zemích. Zmínil jsem se, že doktora Goebbelse zvláště zajímalo použití obskurních, ve verších psaných proroctví Nostradama, francouzského věštce ze šestnáctého století, pro tento účel.

Nostradamova „kampaň“ byla vedena mezi koncem roku 1939 a podzimem 1940. Měla především formu šestnáctistránkových brožur

⁹⁰ Německý právník a profesionální astrolog, redaktor časopisu "Zenit" 1930-1938. Byl prezidentem zastřešující organizace všech tehdejších německých astrologických sdružení a astrologů. Uspořádal mnoho mezinárodních astrologických kongresů a publikoval mnoho článků o historii astrologie. RS

⁹¹ Korsch byl tou dobou již mrtvý.

⁹² Karl Dönitz (16. září 1891 Grünau, dnes součást Berlína – 24. prosince 1980 Aumühle u Hamburku) byl vrcholný vojenský představitel nacistického Německa, veloadmirál, budovatel a vrchní velitel německého ponorkového loďstva, vrchní velitel německého válečného námořnictva a krátce také poslední říšský prezident. RS

⁹³ Ellic Paul Howe (20. září 1910, Londýn, Velká Británie - 28. září 1991) byl britský astrolog a spisovatel o okultismu a hermetickém řádu Zlatého úsvitu, stejně jako o typografii a vojenské historii. Během druhé světové války pracoval pro britský Political Warfare Executive na psychologické válce a padělatelských technikách. RS

⁹⁴ Denis Sefton Delmer OBE (24. května 1904, Německo - 4. září 1979, Lamarsh, Velká Británie) byl britský novinář australského dědictví a propagandista britské vlády během druhé světové války. Narodil se v Berlíně a hovořil plynule německy, spřátelil se s Ernstem Röhmem, který mu v roce 1931 zajistil rozhovor s Adolfem Hitlerem. RS

⁹⁵ Louis de Wohl (dříve Ludwig von Wohl, narozen jako Lajos Theodor Gaspar Adolf Wohl, 24. ledna 1903 Berlín, Německá říše – 2. června 1961 Lucern, Švýcarsko) byl katolický autor německého původu a sloužil jako astrolog v MI5 v Anglii během druhé světové války. RS

obsahujících proroctví, která z Nostradama vybral švýcarský astrolog Krafft.⁹⁶ Pracovní spisovatelé na ministerstvu propagandy zpracovali Krafftovy „výklady“, aby předpověděli pád Britského impéria a nevyhnutelné a úplné vítězství Německa. Neohrabané falšování původních proroctví a zřejmá tendenční tendence komentářů byly rychle zaznamenány v zemích, kde byly brožury distribuovány. Jednoho dne přinesly přední anglické, švédské a španělské noviny titulek: KDO JE NOSTRADAMUS? O pár dní později otiskli odpověď: NOSTRADAMUS JE ADOLF HITLER!

Schellenberg si byl dobře vědom falešných metod používaných ministerstvem propagandy a ministerstvem zahraničí. Ostatně sám vedl ústav, který sloužil jako technická dílna pro jeho špionážní oddělení, vyrábějící sofistikované padělky s vědeckými technikami.

Přešli jsme k diskusi o mundánní astrologii. Schellenberg, který byl s Kerstenem přátelský, věděl, že se mnou může mluvit bez rezervovanosti.

S velkým rozrušením mi vyprávěl o svých názorech na zlověstný vývoj Třetí říše a na zcela zpackanou politickou a vojenskou situaci.

„Hitler by měl být odstraněn, vyhozen; pouze koncept práva může zajistit zachování míru doma i v zahraničí. Takové pojmy jsou mu ale naprosto cizí. Je pro mě velmi obtížné, zastávám tyto názory, plnit své úřední povinnosti svědomitě,“ uzavřel Schellenberg.

„Naneštěstí, Hitlerovo odstranění by nezměnilo běh událostí,“ odpověděl jsem. „Na to se toho stalo příliš mnoho, už dvacet let studuji Hitlerův horoskop. Mám celkem jasnou představu o tom, co ho nakonec čeká. Pravděpodobně zemře pod rukou vraha, jistě za „neptunských“ – tedy záhadných – okolností, ve kterých bude hlavní roli hrát žena. Svět se pravděpodobně nikdy nedozví přesné detaily jeho smrti, protože v Hitlerově horoskopu byl Neptun již dlouho ve špatném vztahu k jiným planetám. Neptun je navíc v horoskopu extrémně

⁹⁶ Karl Ernst Krafft (10. května 1900 – 8. ledna 1945) byl švýcarský astrolog, narozený v Basileji. Pracoval v oborech astrologie a grafologie. Krafft byl zatčen 12. června 1941 jako součást zátahu proti astrologům, léčitelům a okultistům po útěku Rudolfa Hesse do Skotska. V roce 1943 byl propuštěn a vrátil se k propagandistické práci, ale integrita jeho předpovědí se brzy obrátila proti němu. Krafftovy hořké stížnosti na ponižující práci, kterou měl vykonávat, vedly k jeho zatčení v roce 1944. Byl držen ve špatných podmínkách, chytil tyfus a nakonec zemřel 8. ledna 1945 na cestě do koncentračního tábora Buchenwald. RS

silný a vždy se dalo očekávat, že jeho skvělé vojenské projekty budou mít pochybný výsledek.“

„Už nějakou dobu si lámu hlavu, abych zjistil, jestli by se dalo něco udělat,“ vložil se do toho Schellenberg. „Možná by se osud německého lidu ještě zmírnil, kdyby bylo možné dosáhnout změny ve vládě. Považujete konstelaci Stalina a Sovětského svazu za příznivou?“.

„Pokud jsou údaje, které mám pro Stalinovo narození, přesné,“ odpověděl jsem, „tak může v letech 1945-46 očekávat velký počet velmi příznivých planetárních direkcí. Ty nenaznačují sovětskou porážku. Ale údaje o Stalinově narození je třeba zkontrolovat. Mohl byste najít Stalinův přesný čas narození, abych si mohl ověřit své informace?“.

„Uvidím, co se dá dělat,“ odpověděl Schellenberg. „Ale co astrologické vyhlídky Velké Británie a Spojených států?“.

„Velice stejné jako v Sovětském svazu! Na rovinu řečeno, konstelace těchto dvou národů jsou až do roku 1947 mimořádně výhodné. Vrcholu dosahují v polovině května 1945. Má-li být Německo ušetřeno ještě větších neštěstí, je třeba rychle jednat.“

„Mohl byste o všech těchto otázkách vypracovat pro Reichsführera obsáhlou zprávu?“, zeptal se Schellenberg. „Naše konverzace mi připadala nesmírně poučná a důležitá jak pro mé vlastní plány, tak pro plány Reichsführera. Jsem vám velmi vděčný za vaše upřímné vymezení. A víte,“ dodal, „to, co jste mi řekl o mém vlastním horoskopu, byla naprostá pravda.“

VIII. kapitola: Oběd s Heinrichem Himmlerem

Heinrich Himmler

Jednoho nádherného jarního slunečného rána jsem dorazil do Berlína ranním vlakem. Soukromý tajemník Waltera Schellenberga na mě čekal na nádraží a odvezl mě do Wannsee v novém Mercedesu. Zastavili jsme před velkou vilou. V zahradě obklopující vilu se krásné staré stromy táhly až na břeh jezera Wannsee.

Byl jsem představen malému, podsaditému muži, což byl Schellenbergův společníkovi. On a sekretářka mě měli „hlídat“ a dělat přípravy na cestu do neznámého cíle, kterou jsem měl podniknout. Ačkoli nesměl vědět, kdo jsem, zjistil jsem, že se jmenuje Franz Goring. Jeho kolegové z oddělení mu říkali „malý Goring“. Byl to ten úředník, který byl neustále zaneprázdněný a neustále hledal něco, co by mohl udělat. Měl na sobě civilní oděv, i když byl samozřejmě příslušníkem SS.

Schellenberg poslal Franze Goringa, aby udělal poslední opatření pro mou cestu. Moje první setkání s Heinrichem Himmlerem bylo dobře maskované.

Cesta speciálním vojenským vlakem do „Bergwaldu“ - krycí název Himmlerova místa - proběhla bez incidentů. V poledne druhého dne, s pěti hodinovým zpožděním, jsem dorazil do cíle. Důstojník vedoucího železničního kurýra SS mi řekl, kam jedu během cesty; Salcburk byl stále zakrytý kouřovou clonou, protože tam byl krátce předtím nálet.

V Aigenu, kousek od Salcburku, se nachází pozdně barokní zámek, který Heinrich Himmler používal jako útočiště. Nechal ho zakamuflovat a přejmenoval na „Bergwald“. Tento zámek s pohádkově krásným starým parkem kdysi patřil knížeti Schwarzenbergovi. Leží na úpatí Gaisbergu a má nádherný výhled na Salcburské Alpy a Untersberg. Přístup je obtížný, protože cesta je velmi úzká a plná ostrých zatáček. Jeli jsme do kopce a dolů po klikaté cestě k hradu Aigen, kde naše přehnaně elegantní limuzína Mercedes SS projela kordony SS a nádhernou kovanou bránou ve vysoké vnější zdi hradního opevnění. Řidič dal předem připravené znamení a stráž nám dovolila projet. Byl jsem přijat, aniž bych musel ukazovat své doklady. Ale pak jsem byl poslední tři dny odříznutý od vnějšího světa a byl jsem zcela v rukou důstojníků SS.

Přijal mě Obersturmbannführer Sanne a různí důstojníci z Himmlerova osobního štábu a byl jsem, jak se později ukázalo, omylem odvezen do hotelu Österreichischer Hof. Poté, co jsem se osvěžil a chvíli odpočíval ve svém pokoji, mi zavolal jeden z Himmlerových pobočníků a informoval mě, že na mě čeká auto, které mě odveze do Himmlerova velitelství. Když jsem dorazil, oběd právě začal. Himmler a jeho zaměstnanci už seděli. Ale když jsem vešel do jídelny, Himmler rychle vstal od stolu a přišel mi naproti. Srdečnost jeho přivítání byla tak přirozená, že každý, kdo se s ním setkal poprvé, mohl být příjemně překvapen. Himmler mě umístil po své pravici. A tak jsem tam seděl bok po boku s vedoucím SS, který si vychutnával polévku a zapojil mě do zajímavé konverzace.

Kdo byl Himmler? Vládce? Muž z oceli? Nebo politický kalkulátor? Robot s brýlemi s rohovou obroučkou a kovovým srdcem plným magických kouzel, které tam vložil nějaký zlý génius?

V civilním životě byl obchodníkem s drůbeží a prodavačem hnoje. Svět si ho poprvé všiml 30. června 1934 v souvislosti s Röhmovou aférou,⁹⁷ kdy byl nucen nařídit popravu skupiny „spiklenců“. Od té doby byl v protinacistických kruzích znám jako „krvavý pes“. Göring ho prý oslovoval jako *Wurstchen*, bezvýznamný malý muž. Dönitz ho vždy označoval jako der Himmler („ten Himmler“), což je fráze, která sloužila k zakrytí jeho pohrdání hlavou SS. Co ale kdo doopravdy věděl o Heinrichu Himmlerovi?

⁹⁷ Noc dlouhých nožů je označení Hitlerem nařízené čistky v Německu, která probíhala od 30. června do 2. července 1934. RS

Díky velkým oknům byla jídelna příjemně prosvětlena a poté, co se mlha pomalu rozplynula, nabízel alpský hřeben nádherný výhled. Jednoduchý nábytek z horského jasanu dodal místnosti uklidňující a příjemnou atmosféru ve výrazném kontrastu s tísnivou elegancí a bohatým zdobením jídelny Horchnerovy vily. Střed místnosti zabíral velký oválný stůl, kolem něhož sedělo asi dvanáct lidí. Po Himmlerově levici seděla mladá dáma s jiskřivě modrýma očima. Vedle ní byl Kirmayer, bývalý úředník Kriminalpolizei a veterán SS. Tento bývalý policista byl Himmlerovým „hlídacím psem“. Byl naprosto nepolitický a fanaticky loajální. Jeho vysoce komický, široký bavorský přízvuk byl zcela v souladu s jeho venkovským způsobem. Kirmayer byl živelný člověk, hrubý a brutální typ, jehož hranatá hlava svědčila o jeho nelítostném odhodlání a fanatismu. Ale také jsem objevil skryté vlastnosti přátelskosti a shovívavosti a čestnosti a oddanosti starého vojáka, který by se nechal zaživa stáhnout z kůže pro Himmlera. Při volbě Kirmayera jako svého hlídacího psa se Himmler zřejmě řídil zdravým instinktem a neomylným úsudkem.

Po mé pravici seděl Obersturmbannführer Sanne, odborník na „rasu“ a student profesora Wüsta z Mnichova, sanskritolog a vedoucí Výzkumného ústavu „Atlantis“. Po něm přišli tři pohlední důstojníci SS, kteří nesměle pohlédli přes stůl na svůj idol, Reichsführera, ale neřekli nic, i když se rozhovor u stolu stal docela živým a žoviálním. Pozorně naslouchali a čas od času se na mě podívali stydlivým, zvědavým pohledem, jako když se děti dívají na Ježíška. Všichni tři byli bezvadně oblečení a jejich chování bylo rezervované, slušné a zdvořilé. Naproti mně seděl Dr. Rudolf Brandt,⁹⁸ Himmlerův pobočník a osobní tajemník (šéf oddělení ve vládních službách a SS Standartenführer v hodnosti plukovníka). Jeho krátkozraké oči, zvětšené brýlemi, mě bedlivě sledovaly, když Himmler, Kirmayer a Sanne vedli rozhovor, do kterého jsem čas od času přispěl. Himmlerova bledá pleť ho odlišovala od ostatních u stolu jako zatíženého muže s obtížnými povinnostmi. Kromě něj a Brandta vypadali hosté oběda čerstvě, dobře najedení a zdravě. Zatímco většina přítomných se volně bavila a zapojila se do hry otázek a odpovědí, která se vyvinula mezi Himmlerem a mnou, a zatímco starý veterán Kirmayer se svou velkou hranatou hlavou a kočičí čelistí vyprávěl o aktuálních anekdotách a o nedávném „lezení s děvčaty do hor“, dr. Brandt se na mě podíval. Zdálo se, že jeho

⁹⁸ Rudolf Hermann Brandt (2. června 1909 – 2. června 1948) byl německý důstojník SS v letech 1933–45 a státní úředník. RS

smutné, vážné oči byly svědky mnoha hrozných věcí. Byl idealistou a loajálním a oddaným služebníkem Himmlera. Během celého jídla a následujícího odpoledne tento vážný muž nepromluvil ani slovo. Vedle Brandta seděly dvě mladé dámy. Byli to jeho sekretářky a poslední z hostů oběda.

Jídlo podávali dva sluhové ve sněhobílých sakách a rukavičkách, kteří se pozorně dívali, ale nemluvili.

Himmler prožíval jeden ze svých bezmasých dnů. To mi velmi vyhovovalo, protože jsem vegetarián. Moje osobní filozofie, která inklinuje k buddhismu a jeho kosmickému přístupu, mě již v raném věku přesvědčila, že jíst cokoli, co je spojeno s tragédií, je špatné. Kdykoli to bylo možné, snažil jsem se tuto myšlenku uvést do praxe. Himmlerovy motivy byly zcela odlišné. Kvůli žaludečním a střevním potížím přešel na beztukovou a bezmasou dietu.

V jednoduše zařízené, neokázalé jídelně, když jsme hovořili o vegetariánství, nám Himmler řekl, že nenávidí lov, protože nesnese, když vidí trpět zvíře. Byl skutečně sentimentální a ujistil nás, že by nesnesl ani pohled na krev. Prozřetelnost si vybírá podivná stvoření jako své krvavé psy a oběšence. Často jsem o tomto Himmlerově sentimentálním výroku přemýšlel. Ke svým blízkým příbuzným byl příjemný a přátelský a říká se, že byl starostlivým a loajálním otcem. Stejně tak každý dravec

Skutečnost, že Himmlerův hlídací pes měl příšerné chování u stolu a choval se u stolu jako nevychovaný kanec, nikoho nepřekvapila. Avšak takové špatné způsoby byly v rozporu s šéfem německé policie, ministrem vnitra ve Třetí říši a Reichsführerem SS. Přesto byl Himmler horší než Kirrmayer. Seděl s lokty na stole a rukama roztaženými před sebou a srkal polévku jako rolník. Reichsführer SS Heinrich Himmler se nesnažil zakrýt nedostatek vychování, stejně jako jeho přítel a věrný ochránce Kirrmayer. Ve srovnání s ostatními hosty, kteří byli všichni dobře vychovaní, působili jednoznačně groteskně. Mladí důstojníci SS se na mě kradmo usmáli přes stůl, když viděli, jak selské způsoby jejich *Reichsheini*⁹⁹ přitahovaly mou pozornost příliš dlouho na to, aby prošly bez povšimnutí. Himmler mě poté zapojil do rozhovoru:

⁹⁹ Jedna z hanlivých přezdívek Himmlera. RS

„Jsem vám velmi vděčný, že jste se dostavil a také za to, že jste Schellenbergovi řekli o Arthasastře¹⁰⁰ [Příručka politiky – Příručka podvodu]. Je to neuvěřitelně cenná kniha, svým způsobem docela dokonalá. Staří Indové byli opravdu důkladní; zvažovali každý důležitý aspekt vlády. Opravdu jsem vám velmi vděčný, Herr Wulffe. Je zvláštní, že mě nikdo z mých vlastních lidí neupozornil na existenci takové literatury.“ Na okamžik jsem neměl slov. Himmler mluvil o indickém díle, které gestapo zabavilo v mém domě a které mi Nebe nevrátil.

Když jsem se vzpamatoval, řekl jsem: „Není to úžasné dílo? Obsahuje veškerou moudrost, kterou státník potřebuje.“ Dále jsem vysvětlil: „Starověký indický svět, ve kterém Čánakja žil, je nám zcela cizí. Vnitřní řád ve starověké Indii byl založen na hierarchii v čele s králem a jeho rádci. Pak teprve kasty, které byly od sebe přísně segregovány a jejichž organizace a znalost archetypálních obrazů byly velmi v souladu s praktikami a koncepty starověké indické astrologie. Každá z těchto kast měla svá zvláštní privilegia vůči ostatním. Dodržováním svých vlastních zvláštních povinností vystoupili členové kasty do nebe a splynuli s nekonečnem (parabrahman).¹⁰¹ Pokud by byl tento řád věcí překročen, celý svět by byl zničen v následném zmatku. Dále je v indickém textu řečeno, že člověk by se měl „činit na potěšení (káma), aniž by se dostal do konfliktu s morálně dobrým (dharma) a užitečným (umění artha); neměl by žít bez radosti.“ Pokud se jedné z těchto tří – tedy morálně dobré, užitečné nebo příjemné stránce života – dopřává nadměrně, pak jedinec poškodí sebe i ty dva opomíjené aspekty. Ale užitečný aspekt je prvořadý, protože Arthašástra byla napsána s ohledem na krále a vládnoucí kastu. Na otázku, zda při rozhodování prince platí morální ohledy, odpovídá autor Arthašástry, když říká, že to, co je užitečné (pro krále), má přednost (před dharmou a kamou).“

Himmler pak začal na toto téma dlouhý monolog. Dospěl k závěru, který se zásadně lišil od toho, který byl předložen v Arthasastře a který překvapil nečleny SS (do jejichž řad jsem se zařadil). Věděl jsem, že Arthašástra neukládá králi žádná omezení vůči jeho vlastnímu lidu. Naopak celá řada kapitol je věnována organizaci a fungování propracované vnitřní špionážní sítě. Nyní ve

¹⁰⁰ Arthašástra je staroindický spis pojednávající o vojenské strategii, ekonomice, soudnictví, řízení a vedení státu. Jeho autorem je patrně Čánakja, který byl učitelem v Takšašile a později věrným rádcem maurjovského krále Čandragupty. RS

¹⁰¹ Bytí nebo existence. RS

svých poznámkách o Čánakjovi, kterého horlivě studoval, Himmler popsal použití takové vnitřní sítě jako neslušné a nedůstojné germánského lidu.

Zní to neuvěřitelně od muže, který vybudoval vysoce sofistikovaný a ostražitý zpravodajský nástroj s tak fanatickou energií. Ale to byla právě ta slova, která použil šéf tajné policie, jeden z předních členů národně socialistické strany. Přestože byla strana masovým hnutím, toto hnutí se skládalo z bezpočtu jednotlivých buněk, které byly neustále rozkládány a obnovovány. Každý jednotlivý člen strany se stal „důležitým článkem v národním společenství“, což znamená, že každý člen strany špehoval každého druhého člena strany. Špionáž byla v národně socialistickém hnutí všudypřítomná; sahala od nejpodlejšího občana až po šéfa gestapa Heinricha Himmlera. Himmler, jednající Hitlerovým jménem, uspořádal moderní metody teroru do komplexního systému, ve kterém byla špionáž nejdůležitějším, jediným faktorem. Národní socialisté ve všem, co dělali, odhalovali výraznou preferenci klamavých postupů. Lži a blafování jenom vzkvétaly. Nemravnost rostla, neboť byla přirozená pro muže usilující o teror. Často se jevila jako nahá síla, i když ve skutečnosti byla tato síla jen zástěrkou pro spiknutí.

Himmler používal typický nacistický trik obhajování vysokých ideálů a vlastností, které on a jeho společníci nikdy neměli. Všechny nacionálně socialistické akce byly podnikány na obranu posvátného, nadpozemského a následně i morálního údělu. Toho odpoledne v Bergwaldu, před publikem jeho vlastních následovníků, kteří věřili každému jeho slovu, dokázal Himmler rozhořčeně vystrčit hrud' nad výtvary a vychytralostí, které otevřeně obhajoval Čánakja v Arthasastře.

Tento pokrytec, tento fanatický věřící v nacionálně socialistické rasové zákony a světový obraz (světový názor),¹⁰² ztělesňoval krutost a bestialitu Hitlerova režimu. Himmler si činil nárok na poctivost, protože nevěděl, co to je, a na slušnost, protože ve službách národního socialismu vyrostl v mazanosti. Jeho metody SS byly dokonalým symbolem této naprosto nemorální vlády. Odvolávali se na ty nejhorší vlastnosti člověka: brutalitu, pomstu, závist, excesy, loupeže, lži a podvody. Metody, které Himmler v Arthasastře odsoudil, byly

¹⁰² „Weltanschauung“ - Světonázorem se dnes rozumí především souhrn osobních hodnocení, představ a perspektiv, které ovlivňují výklad světa, roli jednotlivce v něm, pohled na společnost a do jisté míry i smysl života. RS

metody, které zavedl do Německa, kde spustily degenerativní proces takové virulence v národě, že bylo jen otázkou času, kdy nakazí své podněcovatele. V této přednášce Himmler popsal bezskrupulózní akce SS jako „posvátné skutky“ nezbytné pro zachování „Tisícleté říše“.

Maxima¹⁰³ v Čánakjově Arthasastře byla určena pro malého indického prince, jehož území hraničilo s územími mnoha dalších princů. Ve všech takových státech udržovaly vnitřní pořádek mocnosti a síly, které, ač nezávislé na princi, ho podporovaly a byly jím podporovány. Proto byla „užitečnost“ (artha) tak vysoce ceněna. Princ (nebo vládnoucí kasta) měl v životě jediný cíl – totiž udržet si moc pro sebe. Politické problémy takového knížectví by se tedy mohly zredukovat na jedinou otázku: Jak mohu své přátele potěšit cukrem, a jak potrestat své nepřátele bičem?

„Pro nás politika znamená vládu lidu v plném slova smyslu,“ řekl Himmler. „Znamená to eliminaci všech sil kromě těch, které slouží jediné konstruktivní myšlence, která určuje i naše vztahy s ostatními zeměmi, i když to naše zahraniční politika dovedně skrývala. V důsledku toho nám nejde o jednotlivce, ale o lidi, ne o moc jako takovou, ale o moc jako prostředek k uskutečnění morální ideje.“

Všechny ty řeči o „realizaci morální myšlenky“ byly jen toliko měkkým mýdlem pro masy. Celý podvodný koncept byl navržen tak, aby uvedl obyvatelstvo v omyl a uspokojil jeho potřebu „slušnosti“ tím, že mu představil na zakázku vyrobený papier-mâché¹⁰⁴ svět. Všechno to byla diverze, filozofický program vymývání mozků pro důvěřivé, kteří neprohlédli podvody a lži Hitlerových vyvolených. Tito ubozí hlupáci měli být povýšeni a vedeni k tomu, o čem si s láskou představovali vyšší a „hrdinský“ život, ve kterém se budou vyhřívat „radostí komunity“. Stejně jako všichni nejvyšší nacističtí vůdci se Himmler obával veřejné diskuse. A tak se vyhýbal mým přímým otázkám o Arthasastře, dokud jsme spolu nezůstali sami. Dokud byl ve společnosti svých malých poručíků, sekretářů a podřízených, používal emotivní a hrozivý jazyk a vyžadoval nadšení pro „nejmonumentálnější myšlenku, jakou kdy svět viděl“. Nejprve bědoval; pak slíbil lepší budoucnost, ačkoli válečná léta již byla pro tyto nacisty mimořádně dobrá. Mluvil také o božském poslání jejich velkého Führera

¹⁰³ Resp. průpovědi. RS

¹⁰⁴ Něco jako tvárná směs papíru a lepidla. Zde přeneseně. RS

k jeho malým lidem. Bylo jasné, že publikum u Himmlerova stolu bylo velmi citlivé na jeho slova. Himmler používal stejná stará propagandistická hesla, která byla v módě v roce 1933 a ještě dříve, ve 20. letech, aby okouzila své posluchače.

Po obědě mě pobočník odvedl do Himmlerovy pracovny. V předsíni mě přijala výrazně „severská“ blondýnka, jedna z Himmlerových sekretářek, která mě pak oznámila. Himmler mě pozdravil stejně energicky jako předtím. Posadili jsme se k malému kulatému stolku, který byl lemován křesly, a byli jsme v rohu místnosti nejdále od krásných velkých arkýřových oken s výhledem na nádherný park. Panorama tvořilo fialově modré horské pásmo Salcburských Alp.

Himmlerova pracovna byla velká a prostorná s malým nábytkem. I zde byl návštěvník překvapen jednoduchostí výzdoby; na parketové podlaze byl sotva jediný koberec a jen pár kusů moderního nábytku, vyrobeného z drahého dřeva přírodní barvy a provedeného ve Speerově¹⁰⁵ renesančním stylu. Himmlerův psací stůl byl jednoduchý. Nebyla tam žádná okázalost, žádný luxus. Himmler žil velmi jednoduše. Na stěně obrácené k psacímu stolu jsem si všiml olejomalby staré vikinské lodi bojující proti rozbouřeným mořím na nebezpečném úseku norského útesového pobřeží. Tato olejomalba s lacinou divadelní barevností zářila na zdi symbolickou silou: Himmlerova loď osudu plující kolem nebezpečných útesů v rozbouřených mořích nacionálně socialistické politiky. Zbývající stěny v Himmlerově pracovně byly holé. Místnost vypadala strašně střízlivě.

Když jsme se posadili, Himmler znovu vstal a spěšně zamkl obě dveře vedoucí do jeho pracovny. Klíč pak strčil do boční kapsy saka uniformy. Už vydal rozkazy, že se nesmí rušit. Jeho hlídací pes, Herr Kirmayer, oddechoval před hlavními dveřmi místnosti.

Himmler stručně nastínil svůj základní postoj k astrologii a podobným okultním studiím. Jeho řeč byla živá a v žádném případě nezajímavá. Vyprávěl mi o několika svých vlastních zkušenostech a pozorováních v určitých fázích Měsíce. Jeho předci, jak řekl, znali rolnickou tradici, počítali správný čas na

¹⁰⁵ Albert Speer (celým jménem Berthold Konrad Hermann Albert Speer; 19. března 1905 Mannheim – 1. září 1981 Londýn) byl hlavní architekt Adolfa Hitlera a později ministr zbrojního a válečného průmyslu nacistického Německa. Po válce byl během Norimberského procesu odsouzen jako válečný zločinec ke 20 letům vězení. RS

sázení plodin. Sám totiž vždy začal důležité projekty v určitých, ale obecně neznámých fázích měsíce. Jeho řeč, když jsme teď byli sami, byla jednoduchá, bez zábran a bez technického žargonu.

„Je mi líto, že jsem vás musel nechat uvěznit, ale prostě jsem musel zastavit veřejné praktikování astrologie. Na veřejnosti už to nelze tolerovat. Vše spojené s astrologií muselo být zakázáno. Způsobovalo to spoustu neplech. Fridrich Veliký také zakázal astrologii během sedmileté války. Vydal varování všem věštčům, astrologům, chiromantům a pastorům a vyhrožoval jim uvězněním, pokud řeknou něco proti válce a jeho politice. Potulným chiromantům radil, aby svým vojákům předpovídali vítězství a dlouhý život, aby statečně bojovali a nedezertovali. Na pastory zapůsobil, že musí z kazatelny kázat o svaté a spravedlivé válce, kterou vedou Prusové, a o jejich Bohem dané věci. Pokud by tak neučinili, byli by vyřízeni. „Astrologové“, uzavřel Himmler, „byli také varováni Fridrichem II. a hrozilo jim uvěznění, pokud by jejich předpovědi byly v rozporu s jeho přáními a státními důvody.“

„Ale Fridrich Veliký ve skutečnosti nezakázal provozování astrologie a vydávání astrologických spisů a kalendářů,“ odpověděl jsem. „Umožnil lidem mnoho svobod. Byl veden zdravým instinktem využít věštce ve svém vlastním zájmu a v zájmu státu.“

„Ve Třetí říši musíme astrologii zakázat,“ pokračoval Himmler. „Ti, kteří porušují nové předpisy, musí počítat s tím, že budou zavřeni v koncentračním táboře, dokud válka neskončí. Nemůžeme dovolit žádným astrologům, aby následovali jejich povolání, kromě těch, kteří pro nás pracují. V nacionálně socialistickém státě musí astrologie zůstat privilegium singulorum. Není pro široké masy.“

„Pocítil jsem účinky vašich nových nařízení na svém vlastním těle,“ připojil jsem se, „a nesdílím váš názor.“

„Trpěl jste v koncentračním táboře hodně?“, zeptal se Himmler. „Můžete mi dát jména strážců, kteří s vámi zacházeli krutě?“. „Obávám se, že nemůžu,“ odpověděl jsem. „Nikdy jsem neznal jména většiny strážců SS, se kterými jsem přišel do styku. Říkali si křestními jmény a já jsem zapomněl těch pár příjmení, které jsem slyšel. Zpočátku se mnou vaši lidé zacházeli velmi špatně, ale

později, když jsme museli pracovat venku a odklízet trosky bomb, se věci zlepšily. Skončil jsem na trávě se strážemi a vykládal jsem jejich horoskopy.“

Himmler se tomu zasmál.

„Se svým zákazem se nikam nedostanete,“ řekl jsem. „Ti astrologové, kteří mají dobrou hlavu pro podnikání, pokračují jako předtím. Jen jsou opatrnější. Jakmile se stalo všeobecně známým, že jste vyhnal z veřejného života přední představitele profese, začali to obcházet. Požádali své potenciální klienty, aby pořádali čajové dýchánky, kterých se pak zúčastnili. Nedávno se jedna z těchto astroložek objevila na svatbě ve Fürthu, kde vyprávěla osudy většině svatebčanů, vytvářela horoskopy a byla zasypána peněžními dary. Věštci jsou v dnešní době trochu opatrnější. Tento druh astrologie, prováděný v tajnosti, bez státní kontroly, je velmi nebezpečný. Věda astrologie je ve vašich policejních předpisech ztotožňována s věštěním budoucnosti. Druhý odstavec nařízení zní: „Pro účely těchto policejních předpisů se věštěním rozumí předpovídání budoucích událostí, věštění přítomnosti nebo minulosti a všechny ostatní formy odhalení, které nejsou založeny na přirozených procesech vnímání. Konkrétně zahrnuje vykládání karet, vytváření horoskopů, vysvětlování hvězd a výklad předzvěstí a snů. Ale astrologie je založena na přirozených procesech vnímání,“ řekl jsem.

„Svůj postoj zakládáme,“ odpověděl Himmler, „na faktu, že astrologie jako univerzalistická nauka je diametrálně odlišná od našeho vlastního filozofického pohledu na svět. Astrologové tvrdí, že jsou schopni vytvářet horoskopy pro celou zeměkouli, pro celé lidstvo. Ale právě to jsme my národní socialisté a členové SS povinni okamžitě odmítnout. Nauka, která má platit stejnou měrou pro černochoy, Indy, Číňany a Árijce, je v hrubém rozporu s naším pojetím rasové duše. Každý z národů, které jsem jmenoval, má svou vlastní specifickou rasovou duši, stejně jako my máme svou, a proto žádná nauka nemůže pokrýt všechny případy.“ „Ale v astrologických příručkách árijských Indů,“ vložil jsem se do řeči, „byly popsány konstelace, které odrážejí rozmanitost rasových charakteristik a které našly praktické vyjádření v kastovním systému starověkého indického kulturního života. Tradiční astrologové se tímto problémem zabývali do značné míry podrobně již od dob starověku.“ Bylo zřejmé, že Himmler, ačkoli byl informován o zneužívání ze

strany svých policejních úředníků, nevěděl nic o skutečných úspěších skutečné vědecké astrologie.

V tomto okamžiku zasáhl:

„Ale zneužívání mezi astrology je velmi velké, Herr Wulffe. Vím to z policejních záznamů. Astrologové figurovali v řadě senzačních pokusů. V Berlíně nabylo v roce 1934 toto zlomyslné vyprávění o osudu lidí na základě takzvaných horoskopů takových rozměrů, že jsem už tehdy uvažoval o zákazu astrologie. Obchody s horoskopy vyrostly jako houby po dešti v každém koutě Velkého Berlína a také v mnoha dalších velkých městech. Za předpokladu, že zaplatili, důvěřivé masy mohly objevit „vše, co chystá budoucnost“. To je věštění!“

„Jediná škoda je,“ řekl jsem, „že seriózní astrologové byli také zasaženi vaším zákazem, když jste uklízeli falešné věštce v Berlíně. Policie měla skutečně použít tento zákon k ochraně veřejnosti před vykořisťováním a ztrátou. Ale krátce poté, co byl vyhlášen váš zákaz, kdy bylo zřejmé, že policie může každým okamžikem zahájit kampaň proti okultní profesi, založily jisté kruhy v Berlíně národně socialistické společenství pro členy okultní profese s jediným cílem chránit ty, kdo pracují v okultní sféře. V té době byla Asociace vědeckých astrologů, kterou řídil Dr. Hubert Korsch a která byla součástí Německého astrologického centra v Düsseldorfu, jediným existujícím astrologickým orgánem. Vím, že astrologičtí šarlatáni vytvořili spoustu nepříjemností. Ale zatím nic nenasvědčuje tomu, že by seriózní vědečtí astrologové měli něco společného s takovými aférami nebo byli zapojeni do senzačních procesů.“

Himmler poté prohlédl Stalinův a Churchillův horoskop a pokračoval krátce k Hitlerovu horoskopu. Ve svých pozorováních Hitlerova horoskopu jsem podal nepřikrášlený popis osudného výsledku jeho vojenských podniků a popsal jsem jeho nemoc, nebezpečí spojená s jeho kariérou a jeho záhadnou smrt.

„Hitler nebude zavražděn,“ řekl jsem Himmlerovi a mírně jsem pozměnil výklad, který jsem dal Schellenbergovi. „S tím nepočítejte! Může dojít k pokusu o atentát, ale nebude ho to stát život.“

Himmler už měl moji zprávu o Hitlerově horoskopu za celý rok. Dal mu ji pan Kersten. V něm jsem uvedl, že Hitler se dočká svého konce v roce 1945. Zvláště jsem zdůraznil tuto skutečnost v naději, že překonám známou

Himmlerovu nerozhodnost a přesvědčím ho, aby zasáhl proti Hitlerovi ještě předtím, aby nebyl chycen do všeobecného debaklu. Doufal jsem, že bude považovat za nutné svrhnout Hitlera a zahájit mírová jednání, nebo pokud se to nepodaří, že alespoň vyvolá vnitřní vzpouru, která ukončí nacistický režim.

„Co si myslíte, že bychom měli dělat?“, zeptal se Himmler. „Určitě není příliš pozdě na záchranu situace? V Rusku máme záložní divize, které jsou stále nedotčené. Samozřejmě samy o sobě nestačí. Musíme také zabezpečit Západ.“ A Himmler začal mluvit o „tajných zbraních“, na které kladl velký důraz.

Vyjádril jsem své pochybnosti, zda by nové zbraně mohly dosáhnout totálního průlomu, ještě jednou nastínil celkovou situaci a na závěr jsem si dovolil navrhnout, že jediný způsob, jak se Himmler ještě může zachránit, je zatčení Hitlera.

Himmler bez chvilky zaváhání odpověděl: „To by nebylo těžké. Mohl bych poslat Bergera s tankovou divizí a moji muži by mohli převzít všechny ostatní důležité posty.“

Tohle mi řeklo hodně. Himmler skutečně počítal s možností vzpoury proti Hitlerovi a dokonce uvažoval, že ji povede sám.

„Víte, Herr Wulffe,“ dodal s náznakem hrozby, „to, o čem my dva diskutujeme, je velezrada a mohla by nás stát život, kdyby se Hitler dozvěděl o našich plánech.“

„Vím, že tento úkol je obtížný a nebezpečný,“ odpověděl jsem. „Ale pak by mohl být kdokoliv z nás zabit při náletu ze dne na den. Jsem přesvědčen, že cizí postoje k vám by se změnily, kdybyste nyní mohli uzavřít mír a okamžitě skoncovat s koncentračními tábory. Pokud věci budou pokračovat tak, jak mají, válka bude brzy ztracena. Proto musíte jednat! Vaše policie je stále nedotčená a vy můžete snadno převzít vládu. Pro nejbližší budoucnost jsou vaše konstelace příznivé a Hitlerovy špatné. Nečekejte, až bude příliš pozdě!“

Himmler byl zamyšlený a skleslý. „Jediné, čeho se bojím, jsou lidé,“ řekl. „Víte, tento druh akce není tak jednoduchý. Převzetí vlády by vyvolalo povstání v mnoha částech Říše a také na okupovaných územích, které bych musel velmi tvrdě potlačit. A neexistuje způsob, jak říct, jak by reagoval zbytek země. Je to velmi nebezpečný krok, který by způsobil vážné nepokoje.“ To bylo přesně to, v

co jsem doufal. Stejně jako můj přítel Henry Goverts a mnozí z členů Kreisauerova kruhu – odbojové skupiny, která se měla 20. července 1944 pokusit zavraždit Hitlera – jsem cítil, že po Hitlerově pádu je nevyhnutelná „bitva diadochů“ a že to by vedlo k úplné destrukci národního socialismu.

„Ale v nejhorším případě by nepokoje byly potlačeny do dvou až tří měsíců,“ naléhal jsem, „za předpokladu, že si předem zajistíte podporu předních generálů.“

„V tom případě bychom museli jednat rychle. Popřemýšlím o tom. Mezitím byste prosím...“.

Ano, Heinrich Himmler byl docela schopný říct „prosím“ v soukromém rozhovoru, když zrovna nehrál velkou roli.

Tou dobou jsme spolu mluvili několik hodin a měl jsem dostatek příležitostí Himmlera pozorovat.

Byl to muž střední postavy. Jeho prudké pohyby naznačovaly nervózní rozpoložení. Mluvil rychle a živými gesty. Často se mu zamotával jazyk. Například při jedné příležitosti mluvil o „naivitě“ místo „nativitě“. Toto konkrétní přehnutí mne přimělo zamyslet se nad tím, zda Himmler neprošel můj kufřík, který mi nejzdvořilejším způsobem odebral a uložil do šatny důstojník SS, protože na jedné z kopií mých astrologických zpráv bylo slovo „nativita“ mylně označeno jako „naivita“ a já jsem ho neopravil.

Himmlerova pleť byla velmi bledá. Jeho oční víčka byla červená a zdálo se, že byla zanícená příliš namáhavým čtením. Zorničky jeho očí byly myší šedé a bělmo tak malé, že je bylo sotva postřehnutelné. Jeho vlasy byly tmavé, zatímco jeho typicky mongolské obočí mu téměř úplně zakrývalo oči. Jeho silně klenuté čelo nebylo příliš vysoké a po stranách se nesvažovalo. Naopak spánky měl nafouklé a vypadaly skoro jako výrůstky. Brada mu prudce ustoupila jako čelist obojživelníka nebo tlama žraloka. Byl špatně oholený. Na horním rtu a tvářích měl silný výrůstek. Jeho horní ret byl příjemně tvarovaný, ale koutky úst měl sevřené a dodávaly jeho tváři ostrý, cynický výraz, který překrýval jeho základní slabost a krutost.

Učinil jsem tři poznámky, zatímco jsme pokračovali v diskusi o vojenské a politické situaci. Himmlerovy názory (to byl konec května 1944!) byly dost

naivní a já si říkal, jestli je ke mně otevřený. Řekl, že Německo brzy uzavře mír se západními mocnostmi; Anglie byla zničena, a přestože Spojené státy nebyly oslabeny, nedosáhly svého plného vojenského potenciálu. Po vyhlášení příměří a odsouhlasení mírových podmínek se západními mocnostmi by válka na východě pokračovala. Vzhledem k výhodným strategickým pozicím německé armády mohla být válka na východě s pomocí západních spojenců protahována po celá desetiletí. Neslyšel Himmler o teheránské dohodě? Copak nevěděl, že separátní mír je nemožný? Postupně mi bylo jasné, že v politických záležitostech byl Himmler nesmírně naivní člověk. Když jsem ho viděl v Hohenlychenu, Hartzwalde a Lübecku krátce před koncem války, tento muž, který zastával jednu z nejvyšších politických funkcí ve státě, mi kladl ty nejpodivnější a nejinfantilnější otázky ve své snaze o astrologické osvětlení vojenské a politické situace. Bůh ví, Himmler nebyl žádný génius. Spíše byl průměrný, zvláště když jste ho viděli v soukromí, bez podpory jeho skvělé družiny.

Po krátké pauze na občerstvení se Himmler zeptal na svůj vlastní horoskop. Už v roce 1934 jsem udělal hrubý náčrt jeho natálního horoskopu. Neznal přesný okamžik svého narození, a tak jsem zpočátku musel pokračovat jen v poledních planetárních pozicích. Nyní jsme se dychtivě pustili do úkolu zjistit jeho přesný okamžik narození zpětně pomocí „kontrolních dat“. V tomto postupu astrolog vytváří horoskop minulosti a poté jej porovnává se skutečnými událostmi z minulého života subjektu. Když se konstelace shodují s průběhem minulých událostí, je schopen vypočítat přesný okamžik narození a vytvořit horoskop pro budoucnost. Když jsem počítal tento horoskop pro Himmlera, z našeho rozhovoru a z jeho otázek jsem si všiml, že toho z astrologie opravdu hodně rozumí. Používal řadu technických výrazů, které se ode mě nenaučil. Mluvil o aspektech trigonu, o pozitivních a negativních znameních a o výšce planet.

Když jsme spolu seděli, podával jsem mu portfolia obsahující moje pozorování z mundánní astrologie. Obzvláště se ponořil do zprávy, kterou jsem pro něj vypracoval na otázku: „Blíží se další mongolská invaze?“. Svou písemnou zprávu jsem doplnil zjištěním, že nyní pravděpodobně nastala chvíle pro „*Battle*

by the Beech Tree“,¹⁰⁶ hypotetický konflikt, který prorokovala staletí stará legenda, která se rozvinula v Porýní a Vestfálsku. Naznačil jsem, že tato bitva, stejně jako bitva na Welser Haide,¹⁰⁷ která také figurovala ve starověkých legendách, se blíží.

Himmler odpověděl: „Tato bitva a bitva u Untersbergu na Welser Haide, zde v blízkosti Aigen-Berchtesgadenu, nemají nic společného se současnou válkou. Odehrají se ve vzdálené budoucnosti.“

„Nesdílím váš názor,“ řekl jsem. „S ohledem na úplné zničení Kolína nad Rýnem – o němž se výslovně hovoří v proroctví – a těžce bombardovaná města v Porýní a Vestfálsku, není rozumné předpokládat, že velká bitva,¹⁰⁸ která byla předvídána v proroctví a která má rozhodnout o konci Německa, již začala? Nečekají nás už tyto události?“

Himmler mé návrhy nepřijal vlídně. Vycítil jsem to a rozhodl jsem se být v budoucnu opatrnější a počkat, až si získám jeho důvěru několika úspěšnými prognózami.

¹⁰⁶ Pravděpodobně se jedná o odkaz na úryvek ze starověké velšské básně „Cad Goddeau“ („Bitva bukových stromů“), připisované bardovi / kouzelníkovi Taliesinovi ze šestého století. RS

¹⁰⁷ Pravděpodobně Velská pustina. RS

¹⁰⁸ Wulff odkazuje na „bitvu buků“. RS

IX. kapitola: Ústředí kontrašpionáže, Berlín

Po spiknutí z 20. července¹⁰⁹ se Himmlerova pozice zdála, pokud vůbec, pevnější než kdy předtím. Likvidací Röhma a jeho přátel v červnu 1934, tedy deset let předtím, dosáhl Heinrich Himmler dvojího cíle: Vymýtil SA jako možného soupeře SS a prokázal svou loajalitu k Hitlerovi. Jakmile byla vyhlášena válka, Himmler pracoval na zvýšení moci své organizace. Expanze SS a zejména Waffen-SS, která začala v roce 1939, probíhala tak metodicky, že do roku 1943 tvořily pět obrněných divizí, čtyři divize Panzergrenadier, sbor horských jednotek a velký počet formací rekrutovaných z okupovaných území. Na konci války existovalo třicet sedm divizí SS. Himmlerovým konečným cílem bylo vytvoření SS-Luftwaffe. To se mu ale nepodařilo splnit.

Během války bojovaly divize Waffen-SS v opravdovém kamarádství a s neobvyklým hrdinstvím a fanatismem bok po boku s divizemi stálé armády. Himmler se o své vojáky SS velmi dobře staral a – pokud jde o vybavení a přeložení – měli nad vojáky Wehrmachtu velkou výhodu, kterou plně ospravedlňovaly svými oběťmi a vysokými ztrátami. Ačkoli rozdíly mezi Waffen-SS a armádou byly v pozdních fázích války mnohem méně markantní, zpočátku se armádní divize nepochybně cítily uraženy, když byly tímto způsobem poníženy.

Když byl Himmler jmenován vrchním velitelem náhradní armády a všech jednotek rozmístěných v Německu, splnil velkou ambici, i když byl vším, jen ne generálem! Ve své nové pozici začal co nejrychleji rozšiřovat Waffen-SS a se svými divizemi Volksgrenadier vytvořil nový druh bojové síly, z níž se nakonec vyvinul *Volksšturm* (Německá Domobrana). Jenže po Himmlerově jmenování vrchním velitelem proti němu začal Bormann intrikovat v Hitlerově velitelství, ačkoli si toho Himmler zprvu nevšiml. Jeho jednotky ve válce mnoho nedosáhly a brzy se začaly rozpadat. Na začátku roku 1945, kdy se Himmler nervově zhroutil, se úplně zastavily.

Himmlerovu historii jsem znal dobře, ale osobnost toho muže mi byla záhadou. Těsně před svým prvním setkáním s ním jsem strávil nějaký čas v Hartzwalde s Kerstenem. Byl jsem plný temných předtuch, protože jsem už dlouho tušil, že mě Himmler chce vidět a že Schellenberg domlouvá schůzku.

¹⁰⁹ Atentát na Hitlera z 20. července 1944 byl pokus o zabití Adolfa Hitlera zorganizovaný odpůrci režimu, kteří se rekrutovali především z řad armády. RS

Když jsem tam byl, prošel jsem se s Frau Kersten, vysoce inteligentní a příjemnou ženou – a zeptal jsem se jí na Himmlera. Dlouhou chvíli mlčela. Pak řekla: „Je těžké říct, jaký je. Předpokládám, že je to zábavný muž.“ Poté znovu ztichla.

Pravda z ní ale nakonec zcela mimovolně vytryskla: „Himmler je svině, opravdová svině!“. A řekla mi, že kdysi nechal manželky Svědků Jehovových v koncentračním táboře Ravensbrück pochodovat nahé a pak je nechal zbičovat. Poté odešel se zlomyslným smíchem.

Nyní moje první „audience“ s Heinrichem Himmlerem skončila. Cestoval jsem do Aigenu ve směsi zvědavosti a strachu a setkání jsem přežil. Schellenbergovy obavy, že bych mohl ohrožit sebe a následně i jeho a celý Kerstenův kruh tím, že budu mluvit příliš otevřeně, se ukázaly jako neopodstatněné. Měl jsem dojem, že jsem to udělal docela dobře.

Dlouho jsem přemýšlel, jak s Himmlerem naložit, a nakonec se mi podařilo k němu přistoupit upřímně a otevřeně. Tehdy se mi zdálo, že jsem dosáhl svého: popsal jsem beznadějnou politickou situaci a Hitlerův horoskop tím nejčernějším možným způsobem, vyzval jsem ho, aby provedl puč, a přesto jsem získal něco, co se blížilo jeho důvěře.

Jakmile jsem byl zpět v Berlíně, jel jsem přímo do ústředí kontrašpionáže na Berkärstrasse v Dahlemu, abych se hlásil Schellenbergovi. Kontrašpionážní oddělení obývalo obrovský vícepodlažní dům postavený v "užitkovém" stylu architektury 30. let a obklopený mohutnými bunkry, garážemi a obrovským dvorem. Schellenberg seděl uprostřed sítě nekonečných chodeb vedoucích k různým pododdělením, která byla rozdělena podle oblastí a předmětů jako pavoučí síť.

Všechny návštěvníky bedlivě sledovali mladí důstojníci SS a do jednotlivých oddělení je doprovázela eskorta dvou mužů. Každý, kdo se zastavil na chodbách, byl automaticky podezřelý ze snahy naslouchat u dveří kanceláře a byl okamžitě okřiknut. Ale i když to bylo přehnané, bezpečnostní opatření byla opravdu amatérská. Všiml jsem si například řady přístřešků na staveništi naproti vchodu do domu, které nebyly střeženy a z nichž kdokoli, kdo používá fotoaparát s teleskopickým objektivem, mohl snadno vyfotografovat každého člověka, který vchází nebo opouští budovu kontrašpionáže.

Aby se návštěvník dostal do Schellenbergovy soukromé kanceláře, musel projít dvěma vnějšími kanceláři, z nichž jednu zabíraly jeho sekretářky a druhou jeho pobočník Dr. Schmitz. Schellenberg seděl u velkého psacího stolu s naleštěnou deskou. Na něm stál malý atraktivní model kanónu, který používal jako těžítka. Ale nalevo a napravo, na dosah pod centrální zásuvkou, byly namontovány speciální přihrádky obsahující automatické pistole. Schellenberg musel vždy počítat s možností, že se ho Kaltenbrunnerovi nebo Müllerovi muži pokusí odstranit.

Vedle jeho psacího stolu byla rozvodná deska, která vypadala jako rádio. Byla používána k ovládání odposlouchávacích zařízení, která byla namontována v různých přijímacích a konferenčních místnostech a bůhví kde ještě. V Schellenbergově kanceláři bylo také odposlouchávací zařízení. Bylo umístěno mezi dvěma okny a bylo hrubě maskované, aby vypadalo jako skříň. S tímto nástrojem byl schopen zaznamenat každý rozhovor, který vedl se svými hosty. Připadalo mi to extrémně znepokojující, a když jsem později Schellenberga navštěvoval častěji, vždy jsem seděl v nejvzdálenějším rohu místnosti v malém výklenku, kde jsem považoval za nejméně pravděpodobné, že by tam byly umístěny mikrofony. Kontrašpionáž byla vybavena všemi technickými vylepšeními odhalování zločinů. Celá sestava, která byla propracovaná i naivní, byla přesně taková, jak si muž na ulici představuje zpravodajskou službu.

Když Schellenberg viděl, že jsem zdravý a v pořádku, velmi se mu ulevilo. Chtěl vědět všechno o mém rozhovoru s Himmlerem a především o tom, co jsem řekl. Ujistil jsem ho, že jsem neměl srdce na dlani. „Jak dlouho s vámi Reichsführer mluvil?“, zeptal se Schellenberg. Odpověděl jsem, že jsem s ním byl asi od 14:00. do 19:00 „To je dobře, to je dobré znamení,“ zvolal Schellenberg. „Často s nikým netráví tak dlouhou dobu.“

Schellenberg si byl dobře vědom toho, jak se věci vyvíjejí, a protože věděl, že Himmler se zajímá o astrologii, chtěl mě použít jako prostředek, jak ho ovlivnit. Doufal, že mé mundánní horoskopy přesvědčí Reichsführera, aby nechal zavraždit Hitlera a co nejdříve ukončil válku. Schellenberg osobně doručil Himmlerovi mé mundánní horoskopy a má vlastní cesta do Aigenu – údajně proto, abych pro propagandistické účely diskutoval o vydání astrologického časopisu ve Švýcarsku – mě měla skutečně přivést do osobního kontaktu s Himmlerem, abych na něj mohl mít přímý a trvalý vliv.

V té době – květen 1944 – byl Schellenberg obzvláště nervózní. Spojenecká invaze se očekávala každým dnem a Schellenberg také očekával pokus o Hitlerův život. Neboť i když jsem to tehdy nevěděl, dnes je všeobecně známo, že Schellenberg byl informován svou zpravodajskou službou a prostřednictvím svých kontaktů s Američany ve Švýcarsku o spiknutí atentátu. Věděl, že Himmler váhá nad odstraněním Hitlera, a také věděl, že Kaltenbrunner jen čeká na příležitost Himmlera odstranit. Čím obtížnější byla Schellenbergova situace, tím více se spoléhal na Kerstena, Himmlerova maséra a „otce zpovědníka“, který se ze všech sil snažil zajistit, aby Himmler poslouchal Schellenberga co nejčastěji. Kerstenův každodenní kontakt s Himmlerem byl důležitým komunikačním kanálem, kterým mohl Schellenberg předávat informace a zprávy. Krátce po mém návratu z Aigenu se situace ještě zhoršila. Začala dlouho očekávaná spojenecká invaze v Normandii. Kersten ke mně přišel a lomil rukama. „Himmler stále váhá, zda má jednat,“ řekl. „Řekl mi, že jeho vysocí důstojníci již nejsou důvěryhodní, a že proto nemůže provést puč.“

Věci se pak daly rychle do pohybu. 20. července došlo k pokusu o Hitlerův život a Himmler, který měl špatné svědomí, to napravil tím, že surově a nemilosrdně pronásledoval spiklence a jejich stoupence.

V tomto okamžiku se Dr. Goverts vrátil ze Švýcarska, kde zkoumal možnosti spuštění astrologického časopisu. Měli jsme rozhovor, ve kterém jsem se nijak nesnažil skrývat své zklamání z neúspěchu pokusu o atentát a Himmlerova kolísání. Zdálo se mi, že osud už nelze odvrátit a veškerá moje práce byla marná. Řekl jsem doktoru Govertsovi, že pokud je to vůbec možné, chci se dostat pryč od SS. Upozornil mě však na to, že je velmi důležité udržovat tento přímý kontakt s jedním z nejmocnějších mužů Třetí říše a že se musíme za každou cenu dál snažit získat vliv, abychom mohli mít nebo alespoň získat cenné informace pro odbojové skupiny. A tak jsem byl nucen pokračovat v hraní nebezpečné role Himmlerova astrologického poradce až do hořkého konce.

X. kapitola: Himmler a 20. červenec 1944

Schellenbergovi agenti a zpravodajští úředníci Himmlera předem informovali – o tom, že nemůže být pochyb – o spiknutí s cílem zavraždit Hitlera 20. července. Himmlerovy vlastní plány na puč se pak projednávaly a kontrolovaly proti astrologickým výpočtům v Aigenu. Spiklenci pracovali ve všech důležitých odděleních; zpravodajské přehledy jejich aktivit měl Himmler ve svých rukou. Na každé nové schůzce se Schellenbergem dostával další informace, o kterých se pak diskutovalo. Himmler byl velmi dobře informován a v astrologických experimentech, které jsem pro něj provedl, byly otázky, které ho nejvíce zajímaly:

„Jak Führer zemře? Jak dlouho bude žít?“.

Když jsem na tyto otázky odpovídal a poukazoval na to, že Hitler nezemře rukou nájemného vraha, Himmler buď zkřivil kyselý obličej a zvažněl, nebo jinak seděl s bezvýrazným, nemístným, nevýrazným úsměvem na tváři, který zcela neodpovídal jeho osobnosti. Ale navzdory mým varováním se Himmler rozhodl počkat na pokus o atentát. Jeho myšlenkou bylo, že pokud by k takovému pokusu došlo a Hitler byl zabit, nemusel by se podrobit vlastnímu plánovanému státnímu převratu, o kterém se diskutovalo v dubnu a květnu. Se souhrny zpravodajských informací, které měl Himmler k dispozici, byl schopen hrát politiku. Co se nás však týkalo, znamenalo to jen to, že místo toho, aby jednal, váhal a pokračoval ve své dvojí hře; ze strachu zaváhal a tak ztratil drahocenný čas.

Po neúspěšném pokusu o Hitlerův život z 20. července 1944 mi to řekl dr. Goverts, který byl v úzkém kontaktu s Gerem von Gävernitzem,¹¹⁰ úředníkem štábu Allena Dullese¹¹¹ z Úřadu pro strategické služby v Bernu – že polská rozvědka věděla o Stauffenbergově¹¹² spiknutí 10. července, kdy byla požádána, aby podala zprávu o reakci polského a ukrajinského hnutí odporu v případě státního převratu v Německu. Z toho vyplynulo, že Schellenberg mohl být o spiknutí informován i jinými kontakty. Pro německou opozici v té době to byla

¹¹⁰ Gero von Schulze-Gaevernitz (27. září 1901 ve Freiburgu, Německo – 6. dubna 1970 na Kanárských ostrovech) byl německý ekonom. RS

¹¹¹ Allen Welsh Dulles (7. dubna 1893 – 29. ledna 1969) byl americký právník, který byl prvním civilním ředitelem Central Intelligence (DCI) a jeho nejdéle sloužícím ředitelem. RS

¹¹² Claus Philipp Maria Justinian Schenk, hrabě von Stauffenberg (15. listopadu 1907, Jettingen, Bavorsko – 20. nebo 21. července 1944, Berlín) byl německý důstojník generálního štábu, strůjce neúspěšného atentátu na Hitlera. RS

velmi důležitá úvaha. Faktem bylo, že Schellenberg a jeho oddělení měli předem informace o plánovaném puči, podle kterého nejednali. A protože Schellenberg byl Himmlerovým důvěrným přítelem, je nepředstavitelné, že by s ním o této záležitosti neměl diskutovat.

Schellenberg si často stěžoval na nedostatek horlivosti jeho agentů a na skromnost jejich zpráv. Především mu podle něj chyběly dobré, přímé kontakty s anglickými a americkými politiky. Při jedné takové příležitosti jsem mu navrhl, že pokud bude souhlasit, mohl bych mu dát kontakt na spolehlivého a vhodného člověka, který je v pozici, kdy mu takové kontakty naváže. Nebylo by to těžké, řekl jsem, protože jeho matka byla Angličanka a přátelsky se stýkala s manželkou jednoho z předních anglických politiků.

Schellenberg byl nadšený a naléhal na mě, abych domluvil brzké setkání s tímto mužem, kterým nebyl nikdo jiný než můj přítel Dr. Henry Goverts. Když jsem oslovil Govertse, řekl mi: „Pokud jsou moje konstelace příznivé, udělám to.“ Jeho konstelace byly příznivé! Pak jsem domluvil schůzku mezi Schellenbergem a Dr. Govertsem. Zdálo se mi, že panství Hartzwalde bylo nejvhodnějším místem, protože to umožnilo Govertsovi – který dychtil zjistit, zda SS měli předchozí informace o spiknutí atentátu z 20. července – navázat kontakt se Schellenbergem i Felixem Kerstenem. Soukromý rozhovor mezi Govertsem a Schellenbergem zorganizoval Felix Kersten ihned po obědě v den našeho příjezdu. Zatímco prováděl své četné hosty na prohlídce panství, Kersten navrhl, když jsme se blížili k vepřínům, aby Schellenberg a Goverts pokračovali, protože chlívky již viděli. Na procházce lesem Hartzwalde byl Dr. Goverts informován, že SS nevěděly nic o Stauffenbergově atentátu a byly zcela zaskočené. Kontakt mezi Schellenbergem a Dr. Govertsem se stal velmi úzkým a srdečným.

22. července, dva dny po pokusu o atentát, mi zatelefonoval Felix Kersten a předal mi řadu naléhavých úkolů od Himmlera, které musely být provedeny okamžitě. Týkaly se aktuálního Hitlerova zdravotního stavu a následků atentátu. Kersten byl tak nadšený, že jeho sekretářka musela rozhovor dokončit za něj. Chtěl, abych okamžitě přijel do Hartzwalde. Kersten tehdy žil ve strachu o svůj život, protože i on byl zapojen do spiknutí z 20. července; vůdce odboje Dr. Langbehn byl zatčen před 20. červencem a nyní byl gestapem uvězněn i jeho přítel Wentzel von Teutschental. Jakmile mě Kersten uviděl, zeptal se, zda

je on sám v nebezpečí a zda by se neměl vrátit do Stockholmu. Připomněl jsem mu svou astrologickou předpověď – nehrozilo mu žádné nebezpečí.

Večer před naším setkáním, 12. srpna, se Kersten vrátil z návštěvy u Himmlera. „Sám Reichsführer se v důsledku tohoto pokusu o atentát dostal do velmi obtížné situace,“ řekl, „a chce, abyste mu zkontroloval horoskop. Za pár dní ho znovu uvidím. Chce vědět, jak s ním tato aféra dopadne. A pak se opravdu musíte podrobně zabývat mým vlastním horoskopem. Tenhle šílený podnik nás všechny dostane do problémů!“.

Po 20. červenci Himmler dočasně změnil názor na svou myšlenku státního převratu, protože se bál ztráty své pozice. Začátkem listopadu 1944 však opět pokračoval ve svých dřívějších plánech, jak dobře ilustruje pověření, které Dr. Henry Goverts obdržel od Schellenberga.

Schellenberg požádal o opětovné setkání s Govertsem pod záminkou diskuse o obraně Hamburku. Poté, co jsem pro Govertse vybral příznivý den, odcestoval do Berlína v doprovodu kapitána SS. Tento důstojník nebyl přítomen jejich rozhovorům, které Schellenberg raději vedl v soukromí.

Schellenberg onemocněl zánětem plic a přijal Govertse z postele, oblečeného do modré noční košile. Vojenská situace Hamburku byla záminkou. Schellenberg okamžitě poukázal na kontakty Govertse s Gävernitzem a Allenem Dullem. Považoval válku za ztracenou a chtěl, aby Goverts uspořádal schůzku mezi Dullem a Himmlerem na parníku uprostřed Bodamského jezera v naději, že se ze selhání něco zachrání.

Od konce roku 1943 nemohl žádný jasně uvažující a nezaújatý pozorovatel vojenské a politické situace ve Třetí říši nepozorovat, že Hitler válku prohraje. Německá armáda se v té době v Rusku zoufale bránila masivnímu náporu sovětských vojsk poté, co byly sibiřské divize přesunuty z mandžuských hranic. Hitler prohrával jednu bitvu za druhou. Mussolini skončil v roce 1943, a přestože Badoglioova vláda byla stále podporována Hitlerem, neměla žádnou vlastní autoritu a fašistická moc v Itálii byla zcela zlomena. Ale i když italské jednotky v hordách přecházely ke Spojencům, dokud Řím nepřešel do spojeneckých rukou, Itálie byla okupována Němci, a Himmler nebyl ochoten přiznat, že jeho skvostné jednotky SS jsou znovu a znovu ponižovány. Během

tohoto období směli lidé v Himmlerově doprovodu mluvit pouze o vítězství. Dokonce i nižší důstojníci a poddůstojníci obdrželi příkaz v tomto smyslu.

Bez ohledu na toto rozhodnutí byly zprávy, které Schellenberg Himmlerovi neustále přinášel, jednoznačně otřesné. Neporazitelná německá armáda snášela jednu porážku za druhou a tisíce a tisíce vojáků padaly do rukou spojenců. Od roku 1944 se německé ztráty počítaly v milionech. Zprávy zpravodajských služeb byly čím dál depresivnější a po 3. listopadu 1944 bylo napětí nesnesitelné.

Goverts cestoval do Švýcarska.¹¹³ V Kostnici vedl předběžná jednání pro schůzku Himmler-Dulles, která se následně neuskutečnila, protože Himmler znovu vycouval ze strachu o svou osobní bezpečnost.

Schellenbergovi muži – bezpečnostní úředníci – mě přerušili v mé astrologické práci s novými úkoly a trvali na tom, že bych jim měl dát přednost. V té době už jsem měl v ruce práci od Himmlera – která měla být 15. listopadu a kterou jsem ani nezačal.

Během listopadu se mnou doktor Goverts potřeboval velmi často mluvit. Ke konci měsíce se ukázalo, že vojenská situace je neuvěřitelně zmatená. Na frontách byl vážný nedostatek zbraní a střeliva. Zásoby benzínu byly omezeny a v důsledku toho byla nedostatečná doprava; železniční vozy byly hromadně ničeny. Velké zásoby skladů, které byly shromážděny ve Francii – obrovské arzenály táhnoucí se až k Sommě – padly do rukou spojenců, jejichž letectvo se do listopadu 1944 zdvojnásobilo. A po celou dobu Schellenbergovi emisaři a kurýři naléhali na dokončení speciálních astrologických výpočtů pro tuto složitou politickou a vojenskou situaci.

Když jsme viděli Berlín, uvědomili jsme si, že jeden z budoucích projektů plánovaných německou vládou – totiž demolice našich velkých měst – bude ve skutečnosti dokončen ještě před koncem války. Důsledky této akce se k nám zcela jistě přibližovaly. Bohužel tento úkol pro nacistické vůdce splnilo královské a americké letectvo.

¹¹³ Už dříve ukázal, jak dobré jsou jeho kontakty, když přinesl zpět gestapácký průkaz – který byl vyroben v Anglii – pro ambiciózního doktora Gisevia. RS

Kersten hovořil o bombardování: „Co si myslíte, že mi řekli na velitelství, Herr Wulffe, když dostali zprávy o ničení v obytných čtvrtích? Řekli, že se dělá vše, co je možné, aby se minimalizovaly účinky náletů a chránily obyvatelstvo: Pokud by v současné době mělo být zničeno jedno nebo dokonce několik našich velkých měst, bylo by to politováníhodné, ale nevyhnutelné a obyvatelstvo by muselo své břemeno nést tiše a trpělivě. Jejich ‚přítomný okamžik‘ trvá tři roky, ale Himmler se domnívá, že Němci jsou silná a odolná rasa, které je jedno, jestli v této válce přijde o život patnáct nebo dvacet milionů lidí.“

Měl pravdu. Hitlerův režim nad podobnými úvahami jednoduše přivíral oči. „Ale co vybombardovaná města na Západě, Kolín nad Rýnem, Bochum a Stuttgart?“, zeptal jsem se. „Co o nich říkají na velitelství? Jak navrhuji napravit škody?“.

„Můj drahý Herr Wulffe, nemáte ponětí! Lidé z ústředí se dívají na Kolín nad Rýnem jako na ohavné staré město se strašlivými starými domy a úzkými uličkami a zastaralou občanskou vybaveností. Vůbec nevádí, když je starý Kolín zničen. Většina budov je tak jako tak bezcenná a po válce bude Kolín nad Rýnem přestavěn – mnohem lepší a mnohem krásnější – v souladu s koncepty nacionálně socialistické kultury a věrný duchu našeho velkého Führera. Tato špinavá, sazemi nabitá stará města jako Kolín nad Rýnem a Düsseldorf mohou zmizet z povrchu zemského bez ohledu na to, co je zajímavé, můj drahý příteli. Nedovedete si představit, co se říká o těžkých nájezdech na velká města. Mimochodem, mají úplně stejný postoj k Hamburku.“

Pak jsem ho upozornil, že Hamburk není starobylé město jako Kolín nad Rýnem, Mohuč nebo Cassel. Velká část starého Hamburku byla vypálena v roce 1842. Později, v 80. letech 19. století, bylo město přestavěno a řada nádherných budov byla postavena bohatými starými hanzovními rodinami. „Tato tvrzení jsou nepravdivá a hloupá,“ řekl jsem, „a pouze dokazují neznalost těchto mužů v ústředí historie města. Monckebergstrasse, Steinstrasse, okresy Barmbek a Dulsberg a mnoho dalších částí města byly novým vývojem. Většina z nich byla zničena, a protože Německo i Hamburk budou po válce zbídačeny, zdá se nepravděpodobné, že by tyto čtvrti byly znovu vybudovány ve své bývalé nádheře s použitím odolných a drahých materiálů. Jsem zvědavý, jak si nacisté představují poválečnou rekonstrukci.“

Projížděli jsme čtvrtí Hohenzollerndamm, která se skládala převážně z nových budov, které byly téměř všechny zničeny. Kersten smutně řekl: „Žádné staré domy, jen odpadky! Víte, podle lidí z Führerova ústředí byly všechny staré budovy na Hohenzollerndamm jen odpadky bez chuti.“

XI. kapitola: Mise hraběte Bernadotta

Hrabě Bernadotte

Před prosincem 1944 se Ditleff,¹¹⁴ švédský diplomatický zástupce v Berlíně, opakovaně pokoušel dosáhnout propuštění Švédů, Dánů a Norů vězněných v Německu. On a hrabě Bernadotte¹¹⁵ se celé měsíce vytrvale snažili navázat kontakt s Himmlerem. Tyto pokusy však vždy selhaly, protože Himmler se této schůzce pilně vyhýbal, což ho mohlo dostat do nebezpečné situace s Hitlerem. V lednu až únoru 1945 byl učiněn rozhodný pokus prostřednictvím oficiálních kanálů zapojit hraběte Bernadotta do navrhovaných jednání. Pro diplomata bylo obtížné navázat kontakt s Heinrichem Himmlerem nebo národními socialistickými odděleními, která měla na starosti vězně koncentračních táborů. Musel podat žádost přes ministerstvo zahraničí. Jednalo se o zdoluhavý postup a bylo nepravděpodobné, že bude úspěšný. Pro věc, ve které byla rychlost zásadní, byla samozřejmě naprosto nevhodná.

Dostal jsem rozkaz, abych se dostavil do Schellenbergovy kanceláře 22. ledna 1945. Přišel jsem v 13:30 a mimo jiné, co bylo třeba projednat a vyjasnit, mi bylo řečeno o misi hraběte Bernadotta. Schellenberg vysvětlil situaci: „Kersten se snaží spojit Bernadotteho s Himmlerem. Mohl byste tuto záležitost prošetřit a dát mi vědět, co z toho pravděpodobně vzejde? Doufám, že Bernadotte tlačí věci dostatečně tvrdě, abychom mohli spustit náš starý plán. Je nejvyšší čas. Víte o krocích, které jsem dosud podnikl, ale nemohu obejít

¹¹⁴ Niels Christian Ditleff byl norský diplomat, známý svým humanitárním úsilím ve prospěch zajatců Němců během 2. světové války. RS

¹¹⁵ Folke Bernadotte, hrabě z Wisborgu byl švédský diplomat, který získal reputaci svým vyjednáváním o propuštění 15 000 vězňů z německých koncentračních táborů během druhé světové války. RS

Himmlera, aniž bych se odhalil, takže setkání mezi Bernadottem a Himmlerem je důležité. Opravdu musíme dát věci do pohybu.“ Když Schellenberg diskutoval o svém plánu na odstranění Hitlera, jen zřídka se o něm přímo zmínil. Jeho averze k Hitlerovi byla tak velká, že stěží snesl vyslovit Vůdcovo jméno.

Kersten se o Bernadottově misi doslechl v polovině prosince. Schellenberg mi nyní řekl, že se rozhodl navázat vztahy s Bernadottem na víceméně oficiální bázi. Zatímco s ním diskutoval o neškodné výměně zajatců, mohl se pustit do nanejvýš důležité otázky mírových jednání. Schellenberg také zmínil, že hrabě Bernadotte požádal o osobní schůzku s Himmlerem. Pokud bych měl poskytnout přesné astrologické informace o možnosti mírového urovnání, bylo by nutné nejprve vyřešit tento zásadní problém.

V té době byla v plném proudu Jaltská konference, obyvatelé Berlína se připravovali na obranu svého města a v každé části Německa byli shromažďováni a vyzbrojováni muži Volksšturmu na obranu Hitlerovy „Tisícleté říše“.

Kersten nejprve začal na konci roku 1944 prosazovat Bernadottovu záležitost s Himmlerem a během Kerstenovy nepřítomnosti v zahraničí ji převzal Schellenberg, takže se jim 17. února 1945 podařilo domluvit schůzku mezi hrabětem Bernadottem a Kaltenbrunnerem v Horchnerově vile ve Wannsee. 16. února přijel Bernadotte do Německa, zdánlivě prověřit konvoje Červeného kříže, ale ve skutečnosti s výslovným účelem navázat kontakt s Himmlerem. 19. února, dva dny po jeho rozhovoru s Kaltenbrunnerem, byl přijat Schellenbergem, se kterým projednal plánované setkání s Himmlerem. Hrabě Bernadotte cestoval po zemi přes Německo na své cestě do Berlína a mohl se na vlastní oči přesvědčit, že Třetí říše vstupuje do své závěrečné fáze.

Po rozhovoru se Schellenbergem mě jeden z jeho úředníků doprovodil na nádraží Lehrter, kde jsem se setkal s doktorem Govertsem, který se právě vrátil ze Stockholmu. Bylo to šťastné setkání, protože to znamenalo, že jsme mohli společně podniknout cestu do Hamburku a cestou si vyměňovat novinky.

Stanice byla dějištěm nepopsatelné bídy, kterou ještě zhoršilo trpké lednové počasí. Vstupní haly byly zcela zablokovány uprchlíky. Nemocní a zranění leželi na zemi mezi umírajícími a čekali, až se pro ně najde místo v přeplněných vlacích. Na svá místa ve vlastním vlaku jsme se dostali jen tak, že

jsme dovnitř vlezli okny jako mladí důstojníci kavalérie. Cesta, jako všechny cesty v té době, byla naprostým utrpením.

Goverts Schellenberga v Berlíně nezavola, protože raději probral své novinky se mnou. Vlastně ani jednoho z nás už vývoj událostí nijak zvlášť nezajímal. Kvůli Himmlerovu neustálému kolísání byl promarněn okamžik pro akci – sesazení Hitlera a sestavení nové vlády. Německý lid brzy zakusí hořký pohár až do dna.

V Hamburku jsme slyšeli, že Himmler je vážně nemocný. Nejprve se říkalo, že má chřipku. Jeho lékař, profesor Gebhardt, byl také nemocný. Himmler se ale ve skutečnosti nervově zhroutil a odpočíval v Hohenlychenu. Jeho zhroucení mělo kořeny v jeho zhoršujícím se vztahu s Hitlerem.

Od konce roku panovalo mezi Himmlerem a Hitlerem značné napětí, které se Martin Bormann ze všech sil snažil prohloubit. Himmler se bál Bormannových intrik a měl podezření, že ho plánuje svrhnout. A když se SS Gruppenführer Hermann Fegelein,¹¹⁶ Himmlerův styčný důstojník v Hitlerově velitelství, oženil se sestrou Evy Braunové – samozřejmě z čistě praktických důvodů – začal být Himmler skutečně velmi podezřívavý. Tehdy neuplynul sotva týden, kdy by mě ani Dr. Rudolf Brandt, ani Schellenberg nezeptal na neshody mezi Himmlerem a Bormannem. Bylo to celých osmnáct měsíců, co jsem dělal Bormannův horoskop, ale nyní Himmler zjistil, že je nutné získat podrobné interpretace.

Původně byly vztahy mezi těmito dvěma zcela srdečné. Ale v roce 1943, kdy byl Himmler jmenován ministrem vnitra, vznikla nóta napětí. Bormann přičichl k možnému rivalovi a netrvalo dlouho a mezi těmito dvěma nacistickými satrapy došlo k ostrým konfliktům. Jako Hessův nástupce a vůdce strany měl Bormann velký vliv na Hitlera a brzy se mu podařilo dostat se mezi Führera a Himmlera.

Himmler šel ve velkém strachu od Bormanna a před každým setkáním s ním se mě ptal, zda existuje nějaké nebezpečí, že by byl zatčen svým protivníkem. Bormann byl důvodem, proč se Himmler rozhodl nesnižovat sílu

¹¹⁶ Hermann Otto Fegelein, celým jménem Hans Georg Otto Hermann Fegelein (30. října 1906 Ansbach, Německé císařství – 29. dubna 1945 Berlín, Německo), byl velitel Waffen-SS v nacistickém Německu, člen doprovodu Adolfa Hitlera, švagr jeho ženy Evy Braunové. RS

své osobní strážce, i když pro vojenské povinnosti bylo zapotřebí vojáků navíc. Další lest, kterou Bormann vymyslel s cílem odstranit Himmlera z Berlína a následně z kontaktu s Hitlerem, bylo Himmlerovo jmenování generálním důstojníkem velícím armádní skupině „Weichsel“ na východní frontě. Přestože Bormann věděl, že nová armádní skupina je příliš slabá na to, aby odolala náporu početně lepších ruských sil, použil jejich zoufalý, ale marný odpor jako prostředek k přesvědčení Hitlera o Himmlerově neschopnosti.

Himmlerova jednoduchost mysli byla dech beroucí. Přestože se Bormanna bál, nedokázal zcela prokouknout jeho machinace. Nikdy jej nenapadlo, že by ho Hitler mohl sesadit. Ve skutečnosti zůstal pevně přesvědčen o Führerově loajalitě, dokud nebyl Dönitz jmenován Hitlerovým nástupcem. I toto byl Bormannův trik navržený k udržení Himmlerových formací SS, z nichž mnohé byly stále nepoškozené, v bezpečné vzdálenosti. Dokud měl Himmler přístup k Hitlerovi, představoval pro Bormanna hrozbu. Ale po Dönitzově povýšení byl tomu konec.

Takto zůstal pouze Goebbels jako možný soupeř. A Bormann by neváhal nechat Goebbelse zavraždit, kdyby se to ukázalo jako nutné.

Himmler se postupně znepokojoval, když prosakovaly zprávy, že už od 20. července byl podezřelý, že zavíral oči nad spiknutím plukovníka Stauffenberga. Bormann zkonstruoval tento „trik“, aby přesvědčil Hitlera o Himmlerově nespolehlivosti a neschopnosti.

Himmler zprvu odmítal uvěřit, že by Bormann mohl být tak nízký, ačkoli z horoskopu druhého jmenovaného již dlouho věděl, že představuje určitou hrozbu. Bormannův nepřátelský postoj měl ve skutečnosti Himmlerovi ukázat, jak zranitelná je jeho vlastní pozice a jak nezbytné bylo, aby realizoval svůj vlastní plán zatčení celého Hitlerova štábu a vyjednání příměří. Nyní, po svém neúspěchu na východní frontě, byl Himmler uklizen v Hohenlychenu, údajně s chřipkou. Ve skutečnosti byl úplně zničený a neustále plakal. Požádal Felixe Kerstena, aby k němu okamžitě přišel. Ale Kersten byl příliš zaujatý svými obchodními dohodami ve Stockholmu, než aby pomyslel na to, že by pospíchal za Himmlerem. Uplynulo dalších čtyři nebo pět týdnů, než Kersten dorazil se svými „důležitými plány pro osud Německa“, které mi dal jako nejvyšší prioritu. Snažil se mě přesvědčit, abych ho doprovodil k Himmlerovi v naději, že mu

pomůžu s jeho sobeckými plány na obchodní dohody ve Švédsku. Kersten už neměl zájem vyjednávat o příměří. Přinesl dlouhý seznam jmen lidí, které chtěl osvobodit. O propuštění švédských a židovských vězňů se vlastně již oficiálně jednalo – společně s otázkou proveditelnosti příměří – 19. února, kdy Schellenberg přijal hraběte Bernadotteho s Himmlerovým souhlasem. Kerstenovým soukromým cílem bylo získat přátele v zahraničí, aby podpořili jeho obchodní plány.

XII. kapitola: Himmler na konci svých sil

Minulý rok byl nervy drásající; mnoho mých přátel zemřelo, někteří přirozenou příčinou, jiní rukou kata. A ty nejtěžší požadavky ze všech na mě teprve byly naloženy. Aby mě Himmler mohl bez prodlení kontaktovat, musel jsem převézt řadu svých pomůcek a knih do toho, co gestapo nazývalo mou „dočasnou ubikací“ v Hartzwalde. Moje efemeridy, tabulky a hvězdné chronometry, které byly pro mou práci nepostradatelné, byly umístěny v místnosti, kterou opustila paní Kerstenová po jejím návratu do Stockholmu. Byla mi přidělena tato místnost, protože obsahovala telefonní ústřednu s přímými linkami na Himmlera a řadu důležitých oddělení; to byla privilegia, která Kerstenovi udělil Reichsführer. Kromě toho byla tato místnost zvláště vhodná pro jednání a konference. Obsahovala také malý psací stůl, u kterého jsem mohl pracovat.

2. března Kersten přiletěl do Berlína ze Stockholmu a odcestoval do Hartzwalde. Jakmile dorazil, začal jsem Kerstenovi sérii výkladů v souvislosti s jeho „celosvětovými politickými úkoly“. Když vešel do místnosti, řekl: „Ano, osud Německa nyní spočívá na mých slabých bedrech.“ Usmál jsem se nad jeho poznámkou. Himmler byl stále nemocný a Kersten denně cestoval v autě, které dodalo oddělení motorové dopravy Himmlerova vojenského velitelského stanoviště, aby ho namasíroval do nemocnice v Hohenlychenu, kterou vedl profesor Gebhardt.

Zatímco byl Kersten pryč, musel jsem mu jeho „problémy“ vypočítat a interpretovat. Vzhledem k tomu, že jsem již musel pro Himmlera vyřešit velké množství obtížných a choulostivých záležitostí, považoval jsem tyto dodatečné úkoly za extrémně rušivé. Navíc, když se Kersten vrátil ze svých návštěv, téměř vždy mě zavalil celou řadou doplňujících otázek.

„Jen se podívejte a uvidíte, jak zítra dopadne můj rozhovor s Reichsführerem. Půjde to? Já ho prostě nemůžu donutit v této otázce ustoupit a nevím, co dělat nebo jaké další argumenty mu mohu předložit. Nechce přijmout Bernadotteho, ale já je chci dát dohromady. A pak musím pokročit ve svých vlastních záležitostech, které vyjednávám s panem Hillelem Storchem. Jen se podívejte a dejte mi vědět, jak se pravděpodobně vyvinou. Už jste vyřešil ostatní problémy?“. To byl způsob, jakým mě zdravil prakticky každý den. Pak jsem mu ukázal svou práci a poukázal na to, že pro Himmlera mají být

dokončeny různé speciální astrologické zprávy, které mají být vyřízeny do 10. března.

„Neobtěžujte se hlášeními pro Reichsführera,“ odpověděl Kersten. „Může počkat. Moje záležitosti jsou důležitější. Musíte mi přesně říct, jak mám postupovat. Pojdte na chvíli do mého pokoje a podívejte se na můj horoskop. Herr Storch má v úmyslu navštívit Německo, aby s Himmlerem projednal propuštění deseti tisíc Židů. Už jsem to zařídil, ale při této příležitosti Himmler nespolupracuje.“

Kersten se mnou už jednou hovořil o panu Storchovi a domluvili jsme se, že ho budeme oslovovat jako „chlápka“, pokud o něm někdy budeme mluvit po telefonu mezi Stockholmem a Hartzwalde. Kerstenova prohlášení a způsob, jakým popsal svůj vztah ke Storchovi, naznačovaly, že tento pán byl odhodlán přijet do Německa osobně jednat s Himmlerem, spíše než pracovat přes Bernadotteho. A tak když Kersten 19. dubna dorazil na jednání a našel malého a velmi nenáročného židovského pána, který se kolem sebe rozhlížel vyděšenýma očima a byl nám představen jako Masur, který zastupoval pana Storchu, byli jsme více než trochu překvapeni.

Kersten vždy mluvil o panu Storchovi s velkým respektem: „Je to velmi velký muž, nejdůležitější muž v sionistickém hnutí a ve Světovém židovském kongresu. Ještě větší bude, až pojede do Ameriky, což hodlá v blízké budoucnosti udělat. Herr Wulffe, toho muže prostě musíte potkat. Chci si tam po válce otevřít praxi. Potřebuji, aby se Hillel Storch dostal do důležitých kruhů. Můj milý Wulffe, proč nejedete se mnou? Vyděláte tam hodně peněz. Vstoupíme do partnerství. Říkám vám, nenechám vás dělat horoskop v Americe za méně než pět tisíc dolarů. Pokud dohoda s panem Storchem vyjde, budu někdo. Chcete vydělávat peníze, ne? Nemusíte říkat Američanům pravdu, když děláte jejich horoskopy. Řekněte jim, co chtějí slyšet, to je hlavní, a ujistěte se, že jste dobře placeni.“

Můj vztah s Kerstenem nebyl v žádném případě tak přátelský, jak se snažil naznačovat. Ale protože jsem byl vězeň v koncentračním táboře, který pracoval na příkaz Himmlera, je samozřejmé, že jsem Kerstenovi nemohl dát takovou odpověď, jakou bych si přál. Spokojil jsem se tedy s tím, že jsem řekl:

„Pane Kerstene, počkejme a uvidíme, co se stane. Můžeme o tom diskutovat, až válka skončí.“

Ze svých znalostí o Kerstenovi jsem předpokládal, že se mě snaží učinit poddajnějším v naději, že mu pomůžu s projekty, které měl v úmyslu předložit Himmlerovi. Věděl jsem, že neměl v úmyslu vzít mě do Ameriky. Přesto o tom dál mluvil:

„Stačí říct slovo. Až se vrátím do Stockholmu, řeknu panu Storchovi, co hodláme udělat. Teď nám sežene pasy pro jakoukoli zemi na světě. Můžu to pro vás zařídit.“

„Doufám, že to nejsou falešné pasy, Herr Kerstene,“ řekl jsem. „Při vší úctě k panu Storchovi nemohu uvěřit, že je tak mocný, že může získat pasy pro jakoukoli zemi na světě. Buď pasy stojí spoustu peněz, nebo bychom byli internováni, jakmile vkročíme do naší nové země. Jak může pan Storch získat platné cestovní pasy pro každou zemi? Jakou cenu musí člověk zaplatit za taková privilegia?“

Kersten odpověděl: „Prozatím nemusíte nic platit. Později, až bude vše zařízeno, lze vymyslet nějakou formu kompenzace.“

Přesně to jsem si představoval. „Můj drahý Herr Kerstene,“ řekl jsem, „považuji transakce tohoto druhu za velmi nepřívětivé.“

„Ale, Herr Wulffe,“ protestoval Kersten, „není se absolutně čeho bát. Víím, jak získat potřebné dokumenty. Nemusíte se bát žádné nepříjemnosti pro sebe nebo svou rodinu.“

„Ještě bych o tom rád přemýšlel, Herr Kerstene,“ odpověděl jsem. „Za týden vám oznámím své rozhodnutí.“

„Chápu vaši opatrnost,“ řekl Kersten. „Ale dovolte mi vysvětlit, jak to funguje. Ve skutečnosti na tom nic není. A každopádně se známe tak dobře, že nemusím být tajnůstkářský. Kdyby to tak bylo, těžko byste mi mohli poradit. A vždy jste mi velmi dobře poradil.“

Zvedl jsem ruku, abych přerušil jeho chvalozpěv, a on pokračoval ve svém vysvětlení: „Je to tak. Herr Storch má ve své kanceláři spoustu pasů, většinou pro země Jižní a Střední Ameriky, jako je Haiti. Všechny jsou dokonale pravé a

jsou získány z příslušných zemí. Přirozeně, někdo, kdo měl přístup k pasovým oddělením, je musel nejprve ukrást. Ale všechny mají čísla a podpisy a potvrzení jsou zcela pravé. Čísla se zaznamenávají, aby následně úřady věděly, že tyto pasy byly vydány kanceláří pana Storcha. To zajistí, že budou uznány jako platné. Možná má pan Storch s těmito zeměmi nějakou dohodu. O tom bych nevěděl. Ale věřte mi, Herr Wulffe, na Herr Storcha se můžete spolehnout. Pokud chcete, můžu vše okamžitě zařídit.“¹¹⁷

Stále jsem měl podezření, že se mě Kersten snaží oklamat, abych sloužil jako jeho osobní otrok v zámoří. Moje zkušenosti z posledních dvou let vedly k tomuto podezření, protože Kersten mě plně zaměstnával neplacenou prací. „Pane Kerstene,“ řekl jsem, „uvědomte si, že musím přemýšlet o tomto vážném kroku.“

Než odjel do Stockholmu, poděkoval jsem mu za nabídku – a odmítl.

Kersten byl mezitím týden v Německu a staral se o Himmlera. Dnes samozřejmě víme z jeho vlastní knihy *The Kersten Memoirs, 1940-45*, že Himmlerovo blaho bylo pouhou záminkou a že se skutečně vrátil na vlastní počínání, a to z těch, která nazval humanitárními důvody! Brzy se ukázala přesná povaha Kerstenovy „lidskosti“ a osobní zájmy, které měl prosazovat.

Od začátku roku 1943 jsme Schellenberg, Goverts a já pracovali na Hitlerově pádu a doufali jsme, že přesvědčíme Himmlera, aby zahájil mírová jednání se spojenci, propustil všechny vězně koncentračních táborů a repatrioval všechny zahraniční vězně. Bez tohoto znamení dobré vůle by příměří samozřejmě nebylo možné. Věděli jsme, že Hitler nechce a nemůže uzavřít mír. Jeho heslem, s nímž velká většina německého lidu nesouhlasila, bylo: Dobýt nebo zahynout!

Himmler věděl o našich plánech od začátku roku 1944 a v květnu toho roku, když se mnou konzultoval astrologické záležitosti, jsme o jejich realizaci diskutovali celé hodiny. Za stejnou myšlenku tisíce Němců po léta bojovaly nebo byly vězněny a vystaveny strašlivému mučení ve sklepích gestapa. Generálové obětovali své životy, aby svrhli Hitlera.

¹¹⁷ Takových pasů bylo v té době vydáno velké množství; Kerstenova sekretářka vedla jejich seznam. Schellenbergovi úředníci v oddělení VI také věděli, že Kersten je schopen obstarat pasy.

A nyní, na začátku března 1945, se objevil Herr Kersten se svým směšným seznamem několika tisíc jmen a dalším „zvláštním“ seznamem (který obsahoval jen několik jmen) v naději, že se podaří odvrátit „nejhorší následky“ ve jménu lidstva. Nebylo nutné, aby Kersten podnikl takovou misi. V této oblasti již byla přijata opatření a bohužel si již vyžádala mnoho obětí. Kerstenovu misi ale podpořila v první řadě švédská vláda, která chtěla osvobodit skandinávské zajatce. Zájmy Světového židovského kongresu nadešly v pozdější fázi.

Kvůli Himmlerovu váhání a jeho neochotě provést státní převrat se postavení vězňů koncentračního tábora každým dnem stávalo zoufalejším. Hitlerovy rozkazy, které předal Martin Bormann, zněly, že všichni vězni mají být zabiti a tábory vyhozeny do povětří. Snahy Švýcarského Červeného kříže o propuštění Židů a dalších vězňů, které započaly již dříve ve válce, pokračovaly ještě v roce 1945, i když v té době byly samozřejmě značně brzděny zhoršujícími se podmínkami v Německu.

Poté, co předložil svůj seznam Himmlerovi, se Kersten znovu a znovu snažil získat jeho souhlas. Ale do 10. března ještě neudělal vůbec žádný pokrok. Himmler nebyl ochoten propustit tak velký počet vězňů, protože to muselo vzbuzovat komentáře a mohlo by se to docela dobře dostat až k Hitlerově pozornosti. Později povolil propuštění jednotlivých vězňů a nakonec souhlasil s číslem 1800. Odmítl však schválit desetitisíce, o které Kersten jménem Hillela Storcha požádal.

Dokonce i poté, co Himmler povolil některým vězňům pokračovat do Švédska, stále existovaly značné potíže. V koncentračních táborech opět propukla nemoc a mnoho z nich ve východních oblastech bylo evakuováno. Dopravní situace byla zoufalá. Byl akutní nedostatek motorových vozidel a železniční doprava nepřicházela v úvahu kvůli těžkým náletům nepřátelských akcí na vozový park. Vážnost situace mi byla zřejmá v rozhovoru, který jsem vedl s doktorem Dr. Brandtem.

„Jak mám zajistit transport pro tolik vězňů?“, řekl. „Potřebujeme všechny naše nákladáky pro vojenské účely. Nemáme ani dostatek dopravních prostředků na zásobování táborů jídlem. Lidé jen vydávají rozkazy. Neuplyne den, abych od někoho nedostal nesmyslné rozkazy. V mnoha případech jednoduše nevíme, kde tyto vězně, kteří mají být propuštěni, najít. Před měsíci

jsme ztratili veškerou kontrolu.“ Vzhledem k těmto potížím nabídlo Švédsko na konci roku 1944, že zajistí dopravu pro několik tisíc Poláků, Belgičanů, Francouzů atd.

10. března přišel do mého pokoje Kersten, který se vrátil z Hohenlychenu, a řekl, že Himmler si přeje, abych se mu příští den hlásil na konzultaci. Protože bylo příliš brzy hodnotit výsledek poslední várky astrologických zpráv, byl jsem veden k domněnce, že toto setkání domluvil Schellenberg, kterého jsem měsíc neviděl. V tom jsem se mýlil, i když jsem svůj omyl zjistil až následující den. V deset hodin příštího rána jsme odjeli z Hartzwalde ve Volkswagenu, který poslali z Himmlerova ústředí. Naše cesta – přes Menz, Furstenberg a Ravensbrück – nás vedla přes to, co bylo prakticky předsunutou oblastí. Míjely nás dlouhé kolony uprchlíků, kteří se pohybovali na západ, zatímco mršiny mrtvých koní a provizorní kříže s nápisy zaznamenávajícími životy dětí a starých lidí, kteří umrzli k smrti, označovaly cestu na východ.

Když jsme opustili Hartzwalde, začal padat jemný déšť, který zahalil krajinu do šedé mlhy. Ale brzy se počasí umoudřilo a slunce proniklo a pozlatilo tichá jezera a pole Braniborska. Tou dobou už probíhalo tání a naše trasa se často zdála nesjízdná. Za Menzem je cesta horší a horší; hluboké rokle, hromady zeminy, výmoly a poškozená vozidla nám překážely a extrémně nám ztěžovaly cestu. Ale náš starý volkswagen, který byl ve válce dost těžce otlučený, projel. Pár mil před Hohenlychenem se silnice zlepšily.

Teprve když jsme byli na cestě do Hohenlychenu, zjistil jsem, že tuto návštěvu nevyjednal Schellenberg, ale Kersten. Byl jsem nesmírně překvapen pokyny, které mi dal pro naši diskusi s Himmlerem. Já sám jsem měl v úmyslu předat Himmlerovi různé astrologické zprávy požadované Schellenbergem, včetně nového mundánního horoskopu na rok 1945, a poté znovu prodiskutovat, zda je žádoucí svrhnout Hitlera a zařídit okamžitou kapitulaci.

Zatímco mi dával pokyny, Kersten vypadal nervózně. „Ale, můj drahý příteli,“ řekl, „musíte použít nový horoskop, abyste Himmlera přesvědčili, že moje jednání s Hillelem Storchem jsou pro něj důležitá. Musíte podpořit můj projekt, abych mohl získat Himmlera a získat od něj písemný závazek, který mohu předat Storchovi ve Stockholmu.“ Dříve Kerstenova lstivost a obratnost obvykle dokázaly prosadit jeho plány, protože Himmler, jako většina

vyděšených lidí, když jsou nemocní, musel na někoho přilnout a vybral si svého maséra. Ale ačkoli byl Himmler v té době velmi zoufalý, Kersten nebyl schopen využít svého stavu k tomu, aby prosadil své plány na osvobození židovských vězňů v opravdu velkém měřítku. Himmler zatím udělil jen triviální ústupky a povolil propuštění jen několika vězňů.

Kersten mi mezitím dál kázal: „Himmlerovi můžete snadno říct, že v jeho horoskopu je napsáno, že by měl propustit Židy, aby pro něj pan Storch, velmi mocný muž, mohl získat ústupky od Švédů a spojenců. Žid je připraven prosit za Himmlera! Tak mu to musíte podat! A pokud mi dnes dá potřebná oprávnění, my dva si dnes večer dáme láhev šampaňského a zítra propracujeme další plány.“ Zdálo se, že Kersten zcela ohlušil nedávná prohlášení Dr. Brandta v tom smyslu, že dopravní situace Německa je příliš špatná na to, aby umožnila evakuaci velkého počtu lidí a že při nejlepší vůli na světě ani Himmler nemůže zajistit dopravu pro více než několik malých skupin.

„Proč se nepokusíte přesvědčit Himmlera, aby s tím celým prohnilým obchodem skoncoval?“, zeptal jsem se. „Nálety, které si vyžádaly nespočet obětí a přinesly německému lidu velké utrpení, by pak ustaly a koncentrační tábory by se automaticky otevřely. Himmler si byl poslední dva roky vědom neutěšené situace Německa. Proč se ho nepokusíte přesvědčit o potřebě státního převratu?“

Kersten byl poté velmi rozrušený a opakovaně mě naléhal, abych přijal jeho vlastní plán, než projednám s Himmlerem tyto další projekty. Ale neměl jsem vůbec zájem Kerstenovi pomáhat, zvláště když bych musel zfalšovat Himmlerův horoskop. Jak jsem to viděl, nebyla to jen otázka pomoci Židům. Bylo potřeba ukončit celou tuto nesmyslnou válku, ve které bylo stále zabíjeno tolik lidí.

„Můj drahý Herr Kerstene,“ řekl jsem, „budu interpretovat Himmlerův horoskop v souladu s astrologickou praxí.“ Pak jsem se zeptal: „Víš Schellenberg o tomto projektu?“. Schellenberg o ničem nevěděl. Návštěva Himmlera byl Kerstenův nápad!

Později, když jsem Schellenbergovi řekl o tomto podniku, řekl jen: „Takže náš tlustý přítel se znovu pustil do svých triků!“ Kerstenovy požadavky byly skutečně nehorázné. Ale ačkoliv jsem neměl v úmyslu se zavazovat, nakonec

jsem souhlasil, že mu nějakým malým způsobem pomůžu s jeho posláním pro Storcha.

Otázky, kterými mě Kersten v posledních dnech v Hartzwalde neustále kladl, a vyšetřování a výpočty, které si to vyžádalo, byly mnohem víc, než by praktikující astrolog od jediného klienta očekával; byla to čirá dřina. V důsledku toho jsem se rozhodl, že jakmile se vrátím z Hohenlychenu, pokusím se opustit Hartzwalde co nejdříve a o svém rozhodnutí budu informovat Schellenberga po svém příjezdu do Hamburku. Jediné, co jsem musel udělat, bylo najít nějakou věrohodnou záminku. V tu konkrétní chvíli však neexistoval žádný vhodný argument, který bych mohl předložit. Přemýšlel jsem, jestli se mám vymluvit na nemoc.

Čím více jsme se blížili k Hohenlychenu, tím více rostlo napětí. Nakonec jsme prošli vojenskými kontrolními stanovišti a železnou bránou do jakéhosi parku obsahujícího izolované skupiny malých budov. Naše propustky kontrolovala stráž SS. Kersten, který byl známou postavou, pozdravil muže na strážnici žoviálním „Dobré ráno“, a ne „Heil Hitler!“. Poté jsme vyjeli po štěrkových cestách na volné prostranství, kde jsme zaparkovali. Na jedné straně parkoviště stály řady aut; na druhé motorizovaný oddíl ponechal své stroje. Když jsme dorazili, našli jsme Kirmayera, jak na nás čeká na vrcholu malého schodiště vedoucího do prvního patra rodinného domu, který sloužil Himmlerovi jako dočasné bydliště. Dům byl ze všech čtyř stran přísně střežen Kirmayerovými muži. Kersten jako obvykle pozdravil Kirmayera přátelsky a žoviálně. Jen jsem mu přikývl. Byli jsme uvedeni do strážnice a požádáni, abychom počkali.

Konečně se otevřely dveře a do místnosti vstoupil malý, podsaditý a poněkud korpulentní muž s hluboko zapadlými očima. Kersten ho chladně pozdravil a pak mě představil. Byl to SS Obergruppenführer profesor Gebhardt, Himmlerův lékař, který se na nás zkoumavě podíval, než nás požádal, abychom šli do vedlejší místnosti.¹¹⁸ Ocitli jsme se v Himmlerově obývacím pokoji, malém pokoji, jehož francouzská okna vedla na balkon, kterého jsem si všiml zvenčí, když jsme vcházeli do domu.

¹¹⁸ Gebhardt byl popraven za válečné zločiny v roce 1947.

Heinrich Himmler seděl v křesle a požádal mě, abych si sedl vedle něj. Právě se probudil a voněl mýdlem a lacinou kolínskou; pleť měl čerstvější než obvykle a zdálo se, že se zotavil. Kerstenova léčba evidentně pomohla. Masér si mezitím udělal pohodlí na staromódní pohovce. Po obou stranách francouzských oken visely jednoduché závěsy z béžového a hnědého mušelínu s červeným a zeleným vzorem. Ze stropu visela staromódní lampa; měla odstín zakaleného skla s křivou třásní korálků. Celá výzdoba byla vulgární a všední. Heinrich Himmler bydlel tady, v tomto nevkusném pokoji, od začátku roku, kdy mu Hitler vyhrožoval propuštěním. Měl na sobě uniformu, ale žádné vyznamenání.

Himmler nás přivítal s ironickým úsměvem a hovořil o svém zdravotním stavu; dlouho se mě vyptával na otázky o svém osobním životě a o tom, kdy se plně uzdraví. Kersten pak začal mluvit o svých projektech, mluvil tiše a naprosto bez výrazu. Tento jeho projev poskytl Himmlerovi příležitost přednášet nám o cti, velikosti a loajalitě, což jsou vlastnosti, které tvrdil pro Němce, ale upíral je slovanským, mongolským a latinským rasám. Když se zmínil o Mongolech, měl jsem potíže potlačit úsměv, protože jak jsem si již dříve všiml, jeho vlastní oči měly poněkud mongolský sklon.

Kersten nyní zareagoval trochu přehnaně. „Ale v případě mých přátel Wentzela a doktora Langbeha,“ vložil se do řeči, „sám jste porušil své čestné slovo tím, že jste je zatkl, Herr Reichsführere, takže o velkém smyslu pro čest Němců můžete jen stěží hovořit.“ Himmler se zazubil a vysvětlil, že v tomto konkrétním případě byl zvláštní tribunál mocnější než on, a dodal, že policejní vyšetřování jasně ukázalo, že tito dva pánové byli zapleteni do spiknutí.¹¹⁹

Himmler se pak ke mně znovu obrátil a hovořil o předpovědích, které jsem učinil ohledně jeho vlastního horoskopu, z nichž jedna se týkala nehody 9. prosince 1944. „Je to zvláštní myšlenka, že, Herr Wulffe,“ řekl, „že jsem měl devátého prosince nehodu, která se mohla stát osudnou. Jel jsem v noci a 130 stop nad Schwarzwaldskou železnicí. Sjel jsem ze silnice a z kopce na koleje, zrovna když se blížil vlak, podařilo se nám včas uhnout z cesty. Přesnost vašeho horoskopu je fenomenální.“

¹¹⁹ To nebyla pravda, protože Dr. Langbehn byl zatčen před 20. červencem 1944 za triviální trestný čin, který neměl nic společného s plánem atentátu.

„Jsem velmi uklidněn, Herr Reichsführere,“ odpověděl jsem.

„Nečekal jsem, že první rektifikace vašeho narození dopadne tak dobře. Ale vypadá to, že se nám podařilo zjistit přesný okamžik vašeho narození. To je velká úleva. Možná vás to přesvědčí, že byste se měl vážně zamyslet nad ostatními předpověďmi, které jsem učinil, a velmi pečlivě zvážit mou radu ohledně našeho „květnového plánu“. („Květnový plán“ bylo krycí označení, na kterém jsme se Himmler, Schellenberg a já dohodli pro náš plánovaný převrat. Kersten, který to označení neznal, se na mě tázavě podíval svýma velkýma dětskýma očima.)

„Slyšel jste o plánech Kerstena,“ řekl mi Himmler. „Co si o nich myslíte?“. Nebylo toho moc, co bych mohl říct. Z astrologických důvodů proti těmto plánům nebyly žádné námitky a podle toho jsem Himmlerovi poradil.

„Nemohu panu Kerstenovi poskytnout takové ústupky,“ odpověděl. „Žádá o okamžitý přesun velkého počtu židovských vězňů do zahraničí. To se ale neobejde bez Hitlerova souhlasu, protože převoz tak velké skupiny vězňů by neprošel bez povšimnutí a nemohl by být utajen před Führerem. Byl zděšen, když slyšel, že moji esesáci propouštějí Židy, a vydal přísné rozkazy, že každý, kdo to v budoucnu udělá, musí být zastřelen. V důsledku toho mohu schválit pouze některé návrhy, které mi byly předloženy v tomto plánu.“

Kersten a Storch se shodli na čtyřech hlavních bodech: (1) že uvězněným Židům by mělo být umožněno přijímat potraviny a lékařské zásoby ze zahraničí; (2) že všichni Židé by měli být přemístěni do zvláštních táborů, které by byly pod kontrolou Mezinárodního Červeného kříže (a které Světový židovský kongres doufal, že bude postupně schopen udržet z vlastních zdrojů); (3) aby jednotlivé osoby uvedené na zvláštním seznamu, které si Kersten přivezl ze Švédska, byly okamžitě propuštěny; (4) že velký počet dalších židovských vězňů by měl být propuštěn a poslán do zahraničí, zpočátku do Švédska a Švýcarska.

V této dohodě bylo uvedeno číslo 10 000 Židů. Celou akci podporovala švédská vláda, která zřídila ústředí v Lübecku a dala organizátorům k dispozici velké množství autobusů a nákladních aut. Himmler ochotně souhlasil s prvními třemi body Kerstenova programu. Odmítl však přímočaře povolit propuštění a evakuaci 10 000 Židů nebo dalších švédských, dánských a norských vězňů, o které požádala švédská vláda. Během této návštěvy jsem zjistil, že Kersten

neudělal v posledních dnech (přibližně od 2. března) vůbec žádný pokrok; každý z jeho triků se ukázal jako neúčinný. Nyní se bál, že se s Himmlerem úplně rozejde, protože by to ohrozilo celý jeho projekt a s ním i jeho naděje na získání švédské národnosti.

Když jsem se Himmlera zeptal, proč není ochoten propustit Židy uvedené na švédských seznamech, odpověděl: „To nemohu, Herr Wulffe. Führer už ví o švýcarských transakcích týkajících se propuštění židovských vězňů. Kaltenbrunner o tom podal zprávu a jeho názory Bormann podpořil. V tomto případě mám úplně svázané ruce.“ Potom toto nepříjemné téma upustil a přešel k novému tématu. „Schellenberg mi řekl, že si přejete zhodnotit politickou situaci ve světle vašeho mundánního horoskopu na rok 1945,“ řekl. Tento horoskop nebyl pro Himmlera příliš povzbudivý. Horoskopy za první dvě čtvrtletí roku, které jsem mu vysvětlil, odhalily pro Hitlerův režim katastrofální konstelace.

Mezitím se Kersten opřel v rohu pohovky a vůbec se nezajímal o mé výklady. Byl si vědom toho, že jeho osobním žádostem nebylo vyhověno a že jsem Himmlera nepřesvědčil, jak doufal, že to udělám. Jeho výraz nebyl ani zahořklý, ani laskavý, ale spíše ukazoval hraný chlad.

Rozhovor se pak stočil k Jaltské konferenci, kterou mi Himmler řekl, abych ji vyhodnotil z astrologického hlediska. Měsíc předem jsem sestavil mundánní horoskop pro konferenci v Jaltě. Konstelace představovaly jednoznačně otřesný obraz, který jsem se ve vyprávění nepokoušel zmírnit. Ale navzdory těmto beznadějným vyhlídkám si Schellenberg odmítl zoufat a s typickou zarputilostí Kozoroha pokračoval v naléhání na Himmlera ohledně jeho státního převratu. Himmler však neustoupil ani Schellenbergovi. Nemohl si to dovolit, protože jeho neshody s Hitlerem se nyní staly kritickými.

„Drahý Reichsführere,“ řekl jsem, „proč neuskutečníte náš květnový plán? Nejhorším důsledkům se lze ještě vyhnout a vy sám můžete zlepšit svou pozici navzdory Führerovi.“

„To, co ode mě vy a pan Schellenberg požadujete, Herr Wulffe, je porušení loajality,“ odpověděl Himmler. „Složil jsem přísahu Führerovi, a i když to můžete považovat za sentimentální, prostě ji nemohu porušit. A zvažovali jste možnost lidové revolty? Jak budou masy reagovat, když zatknou jejich

Führera? Pravda, pokud by v ulicích došlo k nepokojům, mohl bych je nechat rozdrtit svými SS – to by nebylo příliš obtížné. Ale složil jsem Hitlerovi vojenskou přísahu a nemohu svou přísahu porušit. Dlužím mu všechno. Ne, pánové, to není možné, to nedokážu.“ Himmler pronesl tato slova tichým a vyrovnaným hlasem. Přitom se na mě dlouze, vážně podíval a pak pokračoval:

„Říkáte, že konstelace jsou v současnosti extrémně negativní. Můžete mi říct, které části Německa zůstanou neobsazené? Co na to říká váš kotouč?“. Himmler ukázal na můj kapesní chronometr, který jsem použil pro speciální druh výpočtu, abych ušetřil čas. Himmlerovi zbývalo velmi málo času. Situace byla smrtelně vážná. Pokud by neopustil svůj směšný postoj, byl by stažen do propasti.

„Pokud si dobře pamatuji,“ řekl jsem, „už jsme vás upozornili na to, že jste měl mít jednoho ze svých důvěryhodných mužů, aby uskutečnil náš plán.“

„Ano, ano,“ vložil se Himmler. „Ale komu se v dnešní době dá věřit? Bylo by strašně těžké udělat teď převrat. Ted' mi není dobře, cítím se dost slabý. Z vojenského hlediska by to bylo proveditelné, ale já se toho úkolu nemohu ujmout. Pokud má tato operace uspět, musel bych vyměnit vedoucí každého oddělení; muži jako Kaltenbrunner a Müller by museli odejít a museli by je nahradit lidé, kterým mohu věřit. Kaltenbrunner je ze všech nejméně spolehlivý. Ale kdybych ho a Müllera odstranil, Bormann by si toho okamžitě všiml a podnikl protiopatření v Hitlerově velitelství. A Kaltenbrunner by každopádně neváhal poslat Bormannovi hlášení za mými zády. Ne, bylo by příliš nebezpečné ho teď nahradit.“

„Ale pane Reichsführere,“ odpověděl jsem, „můžete tyto muže na poslední chvíli nahradit a nechat Kaltenbrunnery a ostatní zatknout. Nejsem žádný vojenský expert, ale myslím, že by pro vás nebylo těžké tuto operaci úspěšně provést.“

„Takže teď mám svrhnout svého Führera,“ zvolal Himmler. „Herr Schellenberg dokonce chce, abych ho nechal zavraždit.“

V odpovědi jsem Himmlera odkázal na Hitlerův horoskop: „Hitler nezemře rukou vraha,“ řekl jsem. „Jeho konstelace naznačují záhadnou smrt. Mohl byste uspět, kdybyste ho zatkl.“

„Ale jak mohu zatknout Führera teď, když je nemocný?“. A pak zopakoval svůj slavný výrok, který jsme slýchali tak často: „Své SS jsem vybudoval na základě loajality. Nemohu se vzdát tohoto základního principu.“ A pak Heinrich Himmler - muž, kterého se miliony obávají - tiše a téměř žalostně řekl: „Toto se vám přiznám, pánové - prostě to nedokážu!“.

Himmler nikdy vážně neuvažoval o tomto obrovském podniku, který by ukončil strašlivou a totálně zničující metlu války a přinesl světu mír a bezpečnost. Byl příliš slabý na to, aby pro svou rodnou zemi přinesl takovou oběť, jaká byla požadována od milionů německých vojáků. Nebyl to žádný zkušený voják, zkoušený v bitvě, který by povstal, aby ukončil tuto krvavou lázeň. Masku, kterou předkládal světu, aby skryl svou nejistotu, byla úlisná a výsměšná. Požadoval od svých esesáků oběti, ale kde byl jeho vlastní smysl pro oběť, kde byla jeho vůle? Dokonce i člověk, který nemá velkou bystrost a dovednosti v interpretaci výrazů obličeje, si jistě uvědomil, že tento Heinrich Himmler raději dovolil svým krajanům trpět, než aby podnikl rozhodné kroky, aby jim ulehčil.

Ani jeho vlastní blížící se zkáza ho nedokázala přimět změnit názor. Toho rána v Hohenlychenu se Himmler zabarikádoval za nafouknutými pouťovými balony svých vlastních šílených fantazií. Marně jsem se v něm snažil objevit nějakou známku kruté vznešenosti. Jeho tvář neodhalila žádnou stopu po ponuré přísnosti španělského inkvizitora nebo zuřivosti řezníků francouzské revoluce. Heinrich Himmler mě téměř žalostným tónem prosil, abych na něj nenaléhal tím strašlivým projektem, nežádal ho, aby se rozešel s mužem, který způsobil utrpení milionům jeho krajanů. Osudné konstelace, které byly zaznamenány v jeho horoskopu, na něj nyní dopadaly a nebylo možné je odvrátit. V tu chvíli jsem cítil, jak nesnesitelné je vidět příležitosti a přitom být bezmocný jednat. Jednu vnitřní krizi jsem již překonal v srpnu 1944 a nyní se ve mně hromadila druhá. Nakonec jsem našel útěchu v myšlence, že jsem udělal vše, co jsem mohl, a nic jsem nenechal nevyzkoušeno.

Himmler vedl ubohou existenci uprostřed krví potřísněných složek a kartoték ve svém sídle; jeho život byl předzvěstí pekla. Opovrhován a nectěn ve všech koutech světa, oceňován jako nejhanebnější ze všech tvorů, byl nyní nejnešťastnější ze všech tvorů, když seděl v Hohenlychenu a jemně prosil: „Nežádejte po mně, abych vám něco vysvětloval, nežádejte po mně, abych

popisoval věci, které jsem zažil a musel prožít v uplynulých měsících – nedokážu to!“.

Celou tu dobu Kersten neřekl ani slovo. Očekával jsem, že nyní bude tlačit na Himmlera, aby rozhodl o židovských vězních. Ale mlčel – ne z taktických důvodů, ne proto, aby představoval neprostupnou frontu, ale protože byl na konci svých sil a prostě nevěděl, co dál. Kdyby Kersten pozorně sledoval náš rozhovor, uvědomil by si, jak špatné věci jsou pro jeho ubohého pacienta. Himmler potřeboval lékaře a ještě více kněze. Kersten se však ani nehnul. Prostě tam seděl a přemýšlel o obchodech, které by nemohl nebo – při této příležitosti – uzavřít, a pokud šlo o něj, jeho pacient Himmler, muž, který už věděl, co to je žít v pekle, a hrozil, že se udusí krví, kterou prolil, nebyl nic víc než pěšák při svých důležitých transakcích ve Švédsku. Kersten měl být nástrojem charity. Ale kde měl léčivé ruce teď? Ve svém zoufalém stavu je Himmler zoufale potřeboval! Kersten však zůstával zcela pasivní.

Himmlerovy nesmyslné fráze o jeho loajalitě zněly jako příliš často ohraná deska. Atmosféra v místnosti mi najednou připadala tísnivější; hranice vypadaly jednoznačně děsivé. Podíval jsem se z okna, abych našel úlevu, a uviděl jásající pohled na předjarní slunce, které se třpytilo v parku Hohenlychenu. Teď nebyl čas, abych se poddal neplodným dohadům o Himmlerově osudu. Himmler se zeptal, jestli jsem dostal nějaké zprávy z Hamburku. Už jsem mu poslal zprávu o zničení hamburských doků a on se nyní dozvěděl, že zprávy o bombových poškozeních v našich městech, které mu předkládali podřízení, zdaleka nejsou přesné. Dále jsme přešli k otázce vyzbrojování.

Výroba letadel se prakticky zastavila; téměř žádné motory se nevyráběly. Jak byli hrdinní němečtí piloti schopni pokračovat v odporu proti nadřazeným spojeneckým vzdušným silám, bylo záhadou. Himmler si byl vědom, že se nevyrábí žádná nová letadla, ale vojákům a nižším důstojníkům z jeho štábu bylo řečeno, že výroba pokračuje stejným tempem jako předtím, ačkoli tomu nikdo, kdo byl vůbec informován, nevěřil.

Himmler mi pak vyprávěl o nových raketách vzduch-vzduch a raketách, které si měly vybrat tak velkou daň od nepřátelských vzdušných sil. Už se mnou o těchto nových zbraních mluvil na jaře 1944, když byly vyrobeny prototypy. Od

té doby je však nebylo možné vyrobit v dostatečném množství, rozhodně ne v rozsahu, který by zajistil konečné vítězství. Upozornil jsem na to a zeptal se, zda není příliš pozdě lpět na takových nadějích. Himmlerovi jsem připomněl ofenzivu von Rundstedta¹²⁰ ze 7. prosince 1944, kdy byla První americká armáda zahánána zpět do Belgie a Lucemburska a německá letecká ofenzíva uvrhla spojenecké jednotky do zmatku. Ačkoli Von Rundstedtův úspěch neměl dlouhého trvání, Himmlerův optimismus byl v té době pochopitelný. Dnes ale optimismus nebyl na místě. Znovu jsem ho vyzval, aby zakročil proti Hitlerovi.

Himmler se ještě jednou omluvil na základě loajality k Führerovi a pokračoval v mluvení o zbraních V, o kterých se říkalo, že jsou jedinečně ničivé. Nebyla to pouhá pohádka; účinek V1 a V2 byl již dobře znám - zejména v Británii. Ale když jsem se zeptal, zda jsou dostatečné zásoby těchto zbraní, Himmler odpověděl vyhýbavě. Nebylo tedy v žádném případě jisté, že mohou pro Německo zvrátit vývoj. Objevily se i zprávy o dalších tajných zbraních, které byly připraveny k masové výrobě, a všechny měly tendenci přispívat k Himmlerově zchátralosti.

Dále mluvil o docela jiné střele, o raketě s neuvěřitelnou silou. Města jako New York a Londýn by podle něj mohla být s pomocí této nové zbraně vymazána z povrchu Země. Tato konkrétní zpráva nebyla zcela nepodložená, ale nyní, když Spojenci již překročili Rýn a Rusové dosáhli Küstrinu, Štětína a řeky Odry, neznamenal nic moc a hrozilo, že obsadí celé Braniborsko.

O těchto nových střelách a jejich obrovské ničivé síle jsem už slyšel od Franze Goringa v únoru 1944. To, co mi řekl, byla v podstatě pravda, protože v té době se již pracovalo na německé atomové bombě.

Franz Goring mi také řekl, že nové střely byly testovány. Podle něj bylo postaveno velké město zejména u koncentračního tábora Osvětim a bylo v něm nuceno žít asi 20 000 Židů, většinou žen a dětí. Na osadu pak byla vypálena jediná střela. Při následné explozi, která ve svém středu vyvinula extrémní tepelný výkon, bylo celé město a veškeré obyvatelstvo bleskově spáleno na popel. Podobné příběhy se dostaly i k Himmlerovým uším. Bylo tedy

¹²⁰ Karl Rudolf Gerd von Rundstedt (12. prosince 1875, Aschersleben – 24. února 1953, Hannover) byl jeden z nejschopnějších německých velitelů druhé světové války. Z jejího hlediska byl příslušníkem tzv. „staré školy“ generálů, kteří měli zkušenosti z první světové války; věkem i služebně byl vůbec jedním z nejstarších a nejzkušenějších vojevůdců. RS

překvapivé, že vkládal své naděje do účinku takových zbraní? Bylo překvapivé, že váhal se sesazením Hitlera?

Na konci našeho rozhovoru se mě Himmler znovu zeptal na můj názor na mezinárodní situaci, který jsem shrnul do několika krátkých slov a zakončil jsem mu připomenutím naší dohody a Schellenbergova plánu. Kersten a já jsme se pak rychle rozešli. Vypadalo to, jako by Himmlera náš odchod dojal, protože mu po tvářích stékaly slzy, ale připisoval jsem to jeho podlomeným nervům.

Mlha, která na naší cestě do Hohenlychenu zahalila tuto krásnou braniborskou jezerní oblast a přetvářela krajinu do nejasných, téměř neviditelných forem, úplně zmizela. Hřejivé paprsky březnového slunce pročistily vzduch. Mířili jsme na Fürstenberg. Když jsme dorazili na hlavní silnici, viděli jsme obrovskou masu uprchlíků, kteří se v malých skupinách pohybovali na západ. Nebyly to první skupiny, se kterými jsme se setkali, a brzy je měl následovat nekonečný průvod lidského neštěstí. Když jsme odpoledne dorazili do Hartzwalde, dorazili tam další uprchlíci s příběhy německých žen, které byly znásilněny Rusy.

Kersten se cestou do Hartzwalde vyhýbal rozhovoru se mnou, takže jsem mohl vypracovat plán, jak se co nejrychleji vrátit do Hamburku. Přemýšlel jsem o důvodu, který by ospravedlnil můj odchod. To se ukázalo jako zbytečné, protože po příjezdu nám bylo řečeno, že byl přijat přednostní telefonát z Hamburku. Pak jsem se dozvěděl, že v poledne 11. března došlo na město k těžkému náletu, při kterém byl můj vlastní dům zcela zdemolován. Moje žena chtěla, abych se co nejrychleji vrátil domů a zajistil odvoz a uskladnění některých našich poškozených věcí. Tato zpráva mi umožnila opustit Hartzwalde brzy následujícího dne. Toho večera se Kersten, který byl nesmírně rozrušený, protože jsem nesplnil jeho přání, pokusil se mnou vyvolat hádku. Když jsem nereagoval, vyšel za mnou a odešel do svého pokoje, pravděpodobně pracovat na svém deníku. Chtěl jsem okamžitě opustit Hartzwalde. Ale protože nebylo k dispozici žádné auto, musel jsem počkat do dalšího rána. Už jsem nemohl snášet Kerstenovy vytrvalé požadavky.

XIII. kapitola: Norbert Masur¹²¹

Norbert Masur

Odpoledne 13. dubna, po posledním těžkém náletu na Hamburk, zazněl telefon z velitelského stanoviště, který mi nařídil, abych se okamžitě vrátil do Hartzwalde. Bylo mi řečeno, že Himmler má v úmyslu jednat. Auto, které jsem měl k dispozici, se porouchalo a oprava zpozdila náš odjezd o den. Večer 14. dubna jsme opustili Hamburk a dostali jsme se do těžkého náletu na Boizenburg. Velké množství nákladních aut bylo vyřazeno a bylo rozptýleno po celé silnici spolu s mnoha mrtvými a zraněnými. Jen tak tak se nám podařilo uniknout zranění. Brzy ráno 15. dubna jsme dorazili do Hartzwalde, kde mi šéf panství předal tajnou zprávu a řekl mi, abych se připravil na důležitou konferenci, která byla svolána na Schellenbergovu žádost.

Otázky, které Schellenberg a Himmler chtěli, abych prošetřil, se týkaly Bernadottovy cesty a navrhovaných jednání s Churchillem,¹²² Eisenhowerem¹²³ nebo Montgomerym,¹²⁴ jejichž horoskopy jsem již vypočítal. Diskuse, která proběhla, se ukázala jako mimořádně vzrušující. Kolem desáté hodiny dorazili

¹²¹ Norbert Masur byl zástupcem Švédska na Světovém židovském kongresu. WJC byla založena v Ženevě v roce 1936 s cílem sjednotit židovský národ a mobilizovat svět proti nacistům. Během druhé světové války pomohl při záchraně 7000 obětí nacistických koncentračních táborů. RS

¹²² Sir Winston Leonard Spencer-Churchill (30. listopadu 1874 zámek Blenheim, Woodstock, Oxfordshire – 24. ledna 1965 Londýn) byl britský politik, státník, premiér Spojeného království v letech 1940–1945 a 1951–1955. Působil také jako žurnalista, spisovatel (Nobelova cena za literaturu 1953), historik, voják, malíř a zákonodárce. RS

¹²³ Generál Dwight David Eisenhower, známý též jako Ike, (14. října 1890 – 28. března 1969) byl americký pětihvězdičkový generál a 34. prezident Spojených států. RS

¹²⁴ Bernard Law Montgomery, 1. vikomt z El Alameinu (17. listopadu 1887, Kennington, Londýn – 24. března 1976, Alton, Hampshire) byl britský polní maršál. RS

Schellenberg a Dr. Rudolf Brandt. Dr. Brandt mi předal seznam vedoucích osobností nacionálně socialistického státu, kterým by bylo možné doporučit sestavení nové vlády:

- (1) Reichsleiter ¹²⁵ Martin Bormann, narozen 17. června 1900 v Halberstadtu;
- (2) Říšský ministr profesor Albert Speer, narozen 19. března 1905, v Mannheimu;
- (3) Říšský ministr Dr. Arthur Seyss-Inquart,¹²⁶ narozen 22. července 1892 narozen ve Stonařově u Jihlavy;
- (4) Říšský ministr hrabě Schwerin von Krosigk,¹²⁷ narozen 22. srpna 1887 v Rathmannsdorfu (Anhaltsko);
- (5) Polní maršál Ferdinand Schörner,¹²⁸ narozen 12. června 1892, v Mnichově.

Moje astrologické výpočty byly velmi obtížné a neustále jsem pracoval, práci jsem přerušoval pouze kvůli telefonování z velitelského stanoviště a z Himmlerova velitelství.

Potom 18. dubna telefonoval Felix Kersten ze Stockholmu, že se Storchem okamžitě vyrazí do Hartzwalde. Už jsem slyšel zvěsti, že by mohl přivést židovského vůdce do Německa k dalším jednáním. 18. duben byl obzvláště vzrušující den, protože jsem se také od svých přátel z oddělení VI dozvěděl, že vůdci SS, včetně Schellenberga, Dr. Brandta a samozřejmě Himmlera, hodlají uprchnout do jižního Německa a proboujet si cestu, bude-li to nutné. To byl „plán Obersalzburg“, jehož podrobnosti byly odhaleny po válce. Himmler chtěl být poblíž armády generála Schörnera, která byla ještě nedotčená, a já jsem ho měl na této cestě doprovázet. Pokud bych odmítl jít, měl jsem být spoután řetězy a násilně odstraněn. Byl jsem tímto návrhem

¹²⁵ Národní vůdce nebo říšský vůdce byla druhá nejvyšší politická pozice v nacistické straně (NSDAP), podřízená pouze úřadu Führera. RS

¹²⁶ Arthur Seyss-Inquart byl právník, nacista, rakouský spolkový kancléř a později říšský místodržící obsazeného Rakouska a komisař Říšského komisariátu Nizozemsko. V roce 1946 byl v Norimberském procesu odsouzen k trestu smrti. RS

¹²⁷ Lutz hrabě Schwerin von Krosigk, narozený jako Johann Ludwig von Krosigk[1] (22. srpna 1887, Rathmannsdorf – 4. března 1977, Essen) byl německý nacistický politik, který byl v letech 1932 až 1945 německým ministrem financí a v květnu 1945 krátce posledním předsedou vlády (faktickým kancléřem) „Třetí říše“. RS

¹²⁸ Ferdinand Schörner (12. června 1892, Mnichov, Bavorsko – 2. července 1973, taktéž „Krvavý Schörner“) byl od prosince 1941 generál a od dubna 1945 polní maršál. RS

hluboce znepokojen, protože celý projekt byl nedomyšlený a odporoval mým astrologickým prognózám.

Nyní jsem byl požádán, abych prozkoumal problémy, které přinesl plán Obersalzburg; tento úkol mě na nějakou dobu zaměstnával. Mezitím, 19. dubna, Felix Kersten dorazil do Hartzwalde v doprovodu Masura. Místo aby přišel vyjednávat se samotným Himmlerem, poslal Storch Norberta Masura, aby zastupoval zájmy Světového židovského kongresu. Masur pocházel z hamburské podnikatelské rodiny, která opustila Německo v roce 1938. Kersten a Masur letěli ze Stockholmu do Kodaně švédským letadlem a poté přestoupili do německého letadla na druhý úsek svého letu do Berlína-Tempelhofu. Kersten ve svých pamětech zdůraznil význam této nebezpečné cesty a s tím spojená rizika. Protože Kersten nebyl nijak zvlášť hrdinský a Rusů se velmi bál, byla tato jeho cesta skutečně pozoruhodná. Sotva by to podnikl, kdyby Švédové věděli, jak daleko Rusové postoupili na německé východní frontě; Kersten nevěděl, že ruské jednotky obsadily řadu berlínských předměstí. Masurova cesta do Berlína a Hartzwalde byla považována za přísně tajnou, protože kdyby byl Himmler odsouzen, Bormann nebo Hitler by pak mohli zasáhnout a nechat Masura zatknout. Masur měl cestovat inkognito. Himmlerův osobní lékař Dr. Brandt pro něj vystavil speciální průkaz totožnosti, který mu také zaručoval bezpečný návrat do Stockholmu. Masur byl pověřen Storchem, aby zahájil osobní jednání s Himmlerem o programu vypracovaném Světovým židovským kongresem.

Felix Kersten a Norbert Masur dorazili do Hartzwalde pozdě odpoledne. Toho rána došlo k těžkému náletu na Oranienburg. Velké oblasti severního předměstí Berlína už byly zničeny, takže na své cestě procházeli ulicí za ulicí kouřící ruiny. Většina silnic byla natolik ucpaná troskami, že jejich vozidlo – jeden z Himmlerových osobních aut, který dodal jeho oddíl motorové dopravy – muselo objíždět a přijelo velmi pozdě. Bylo to poprvé, co Masur – a pravděpodobně i Kersten – kdy viděli takové panorama hrůz. Do Hartzwalde dorazili vyděšení a vyčerpaní svým znepokojujícím zážitkem. Masur, malý, štíhlý muž s úzkou hlavou a inteligentními očima, zezelenal a stál a zděšeně se na nás díval. Když jsem ho pozdravil, neměl slov. Kersten také ztratil svěží pleť, ale rychle se vzpamatoval a zeptal se, zda dorazil Schellenberg. Kerstenova sestra Elizabeth a jeho sekretářka pak vzaly návštěvníkům zavazadla. Poté, co se

vzpamatovali, mě Kersten představil Masurovi. Nebyl jsem samozřejmě prezentován jako Himmlerův astrolog, ale jako „sanskrtský badatel“, v souladu s Himmlerovými obecnými pokyny. Kvůli své neznalosti jsem se styděl a snažil jsem se věci napravit tím, že jsem se označoval za „studenta sanskrtu“, protože jsem zdaleka nebyl odborníkem.

Mezitím se doslova snesla tma, protože v důsledku těžkých náletů na Oranienburg a Berlín toho rána byly zničeny elektrické a trafostanice a velké části nadzemních drátových vedení. Seděli jsme bez světla a rádia. Pouze A-Leitung (přímá telefonní linka) do Himmlerových ubikací byla stále v provozu. Spánek nepřicházel v úvahu.

Masur zahájil rozhovor popisem svých dojmů z cesty z Tempelhofu do Hartzwalde. Stále byl velmi otřesen hroznými scénami, kterých byl svědkem. Podíval se nejprve na Kerstena, pak na mě a řekl: „Pánové, my“ - tím měl na mysli Židy – „jsme všichni rovni s Němci. Nebudeme se snažit pomstít se. Nacistický režim byla velmi špatná investice pro Německo.“ Kersten mi již řekl, že Hillel Storch zastával podobné názory.

Ale rozhovor se nikdy pořádně nerozběhl. Dostal jsem rozkaz držet se a Kersten napjatě čekal na telefonát z Himmlerova velitelství. Schellenberg poslal zprávu, že dorazí odpoledne, a chtěl se mnou před diskusí konzultovat určité astrologické záležitosti. Tento ale nedorazil.

Ve 2:00 20. dubna Schellenberg konečně dorazil do Hartzwalde. Následná diskuse se nesla při slabém světle svíček. Kersten okamžitě vzal Schellenberga stranou a ukázal mu jeho agendu a žádosti švédské vlády o propuštění jednotlivých vězňů. Schellenberg vypadal vyčerpaně a mluvil velmi málo. Nespál celé dny. Stáhl jsem se, abych jeho a Kerstena nerušil. Následně jsem se od Schellenberga dozvěděl, že byl velmi naštvaný na Kerstenovy požadavky. Kersten o tomto rozhovoru řekl velmi málo, ale došel jsem k závěru, že Reichsführer nebyl ochoten udělit Švédům žádné velké ústupky, dokud nebylo stanoveno datum setkání mezi ním a Eisenhowerem.

Himmlerova osobní situace byla velmi prekérní a události se začínaly jako sněhová koule. Schellenberg se pokusil přesvědčit Kerstena, že je v zájmu Německa přesvědčit Švédy, aby německým silám umístěným v Norsku udělili

tranzitní práva přes Švédsko, aby mohla být posílena východní fronta. Poté rozhovor brzy skončil, protože Schellenberg byl velmi unavený a šel spát.

Druhý den ráno byl Schellenberg představen Masurovi. Masur poté uvedl své požadavky a Schellenberg s nimi za určitých podmínek souhlasil. Jejich diskusi ale nečekaně přerušily dva prudké výbuchy. Ačkoli o tom vědělo jen velmi málo návštěvníků Hartzwalde, v blízkosti panství se nacházel muniční sklad a jednotka na likvidaci bomb. Strach na tvářích Kerstena a Masura, když došlo k explozi, bylo něco, co bylo vidět; mysleli si, že panství bylo napadeno! Vše, co se dělo, bylo, že muži na likvidaci bomb měli co do činění s několika docela malými nevybuchlými bombami. Mezitím se ze směru od oderského předmostí ozvalo dunění děl.

Schellenberg mi řekl, že se netoužil připojit k oslavám narozenin „blázna“¹²⁹ a raději přijel do Hartzwalde. Později, řekl, musel jít do Himmlerova ústředí ve Wüstrow a požádal mě, abych odpověděl na některé otázky, které mu položil Reichsführer. Kromě dotazů na Bormanna, Seyss-Inquarta, Schwerina von Krosigk a Schörnera chtěl Himmler vědět, kdy Hitler pravděpodobně zemře (to ho velmi znepokojovalo); zda se Himmlerovi podaří dosáhnout příměří; zda by v Hartzwalde probíhala nějaká vojenská činnost, a pokud ano, zda by to bylo způsobeno blízkostí muničního skladu; zda by lidé v Hartzwalde měli být evakuováni; astrologické profily generála SS Ericha von dem Bach-Zelewskiho,¹³⁰ von Alvenslebena,¹³¹ Waltenhorsta,¹³² profesora Kurta Blomea¹³³ a Baldera von Schiracha.¹³⁴

¹²⁹ Narozeniny Adolfa Hitlera. RS

¹³⁰ Erich von dem Bach-Zelewski (1. března 1899 Lauenburg in Pommern, dnes Lębork – 8. března 1972 Mnichov) byl veterán první světové války, pozdější válečný zločinec a vysoký důstojník Waffen-SS a Policie za druhé světové války v hodnosti SS-Obergruppenführer und General der Waffen-SS und Polizei (Generál zbraní SS a Policie). RS

¹³¹ Ludolf-Hermann Emmanuel Georg Kurt Werner von Alvensleben (17. března 1901 – 1. dubna 1970) byl funkcionář Schutzstaffel (SS) nacistického Německa. Zastával funkce velitele SS a policie v okupovaném Polsku a Sovětském svazu. RS

¹³² Reinhard Traugott Stanislaus Walkenhorst (17. března 1868 – 16. listopadu 1954) byl prominentní generální důstojník. RS

¹³³ Kurt Blome (31. ledna 1894 – 10. října 1969) byl vysoce postavený nacistický vědec před a během druhé světové války. Byl zástupcem vedoucího říšského zdravotnictví (Reichsgesundheitsführer) a zmocněncem pro výzkum rakoviny v Říšské radě pro výzkum. RS

¹³⁴ Baldur Benedikt von Schirach (9. května 1907 Berlín – 8. srpna 1974 Kröv an der Mosel) byl členem NSDAP a politikem v době národního socialismu v Německu. Zastával funkci říšského vůdce mládeže (Reichsjugendführer). RS

Když jsme domluvili, šli jsme se Schellenbergem dolů do pracovny, kde jsme našli extrémně rozrušeného Kerstena.

Den předtím byl dr. Brandt informován, že jednání s Masurem proběhnou 20. dubna, ale od té doby nebyly žádné další zprávy a stále jsme s jistotou nevěděli, zda a kdy Himmler dorazí. Kersten zuřil, když Schellenberg zmínil možnost setkání s Bernadottem. „Jaký jsem blázen,“ řekl. „Domluvil jsem schůzku mezi Bernadottem a Himmlerem a teď můžu jen sedět a čekat!“. Masur zůstal v pozadí a byl velmi tichý. Atmosféra mi přišla naprosto nepříjemná a odešel jsem do svého pokoje, abych mohl pokračovat ve své práci.

Těsně před druhou hodinou ranní 21. dubna dorazil Himmler. Nejprve mluvil s Kerstenem v soukromí. Himmler chtěl vědět, zda Švédové povolí vojskům umístěným v Norsku průchod přes své území. O tomto projektu se diskutovalo několik týdnů. Kersten se toho měl ujmout ve Stockholmu a využít svých konexí k ovlivnění Gunthera, švédského ministra zahraničí. Ministr zahraničí ale jeho žádost odmítl. Švédská vláda byla připravena pouze internovat německé jednotky umístěné v Norsku, neudělit jim tranzitní práva. A tak Himmler opět prohrál, protože pouze Hitler mohl vojákům nařídit, aby složili zbraně.

V této fázi panovala vojenská shoda, že všechny jednotky, které by mohly být ušetřeny z Norska, Dánska a Holandska, by měly být co nejrychleji staženy a poslány na východní frontu. Ale vojenský génius, Adolf Hitler, měl jiný názor. Jeho rozkazy byly pevné. Nesměl se vzdát ani yard půdy.

Nyní se ukázalo, že Kersten neměl žádné spojení s Eisenhowerem a nebyl schopen zajistit mírová jednání mezi Himmlerem a západními spojenci. Himmler stále věřil, že německá a spojenecká armáda by se měly spojit, aby pokračovaly v boji proti bolševikům. Toho rána Kersten prohlásil: „Tato válka je stejně jejich jako naše.“ Ale vztahy mezi Kerstenem a hrabětem Bernadottem byly napjaté a Bernadotte byl jedinou osobou ve Švédsku, která mohla navázat spojení se spojenci. Kersten to vysvětlil Himmlerovi, kterému se ulevilo, když to slyšel. Znamenalo to, že on sám může být stále schopen vyjednávat s Eisenhowerem nebo Montgomerym prostřednictvím Bernadotta. Kersten se

den předtím mýlil, když předpokládal, že se Bernadotte a Himmler již setkali. Jejich setkání bylo domluveno na ráno následujícího dne v Hohenlychenu.¹³⁵

Na konci svého rozhovoru s Kerstenem Himmler řekl: „Možná brzy dojde ke změně vedení.“

Té noci došlo k dalšímu těžkému náletu na Berlín. Z balkonu domu v Hartzwalde jsme viděli v dálce hořet město. Na obzoru byly vidět husté černé mraky protkané spirálami kouře stoupajícího z explodujících bomb. Znělo to však, jako by několik našich protiletadlových baterií stále střílelo.

Celou tu dobu Masur tiše čekal. Pak Himmler, který zmasakroval více Židů než kdokoli jiný v historii, uspořádal tajnou schůzku se zástupcem Světového židovského kongresu, aby vyjednal propuštění židovských vězňů a projednal šance na příměří! Masur zůstal chladný a odtažitý.

Během večera musel Himmler slíbit Masurovi, že nebude plnit Hitlerův rozkaz nechat vyhladit všechny židovské vězně v koncentračních táborech. Dodržel slovo a propustil většinu vězňů na Kerstenově seznamu, pokud je bylo možné vysledovat. Navíc Himmler nenechal vyhladit žádné další Židy. Na konci této diskuse měl Kerstenovi říci: „Nejlepší lidé v národě zahynou s námi; ti, kteří zbyli, nás nezajímají! Spojenci si mohou s těmi, kdo zbyli, dělat, co chtějí!“.

Za úsvitu se Himmler a Masur procházeli na čerstvém ranním vzduchu v areálu Hartzwalde, než se rozloučili. Himmler, řezník Židů, šel bok po boku s Norbertem Masurem, zástupcem Světového židovského kongresu. Himmler řekl: „Víte, kdybychom se setkali o deset let dříve, Herr Masure, k této válce by nikdy nedošlo!“. Himmler pak nasedl do auta a vyrazil se Schellenbergem do Hohenlychenu.

Během několika příštích dní Dr. Brandt, který zůstal v Hartzwalde, vyhotovil všechny dokumenty a předal Kerstenovi a Masurovi potřebná povolení a dokumenty pro Židy, kteří měli být propuštěni. Dr. Brandt se pak odebral do svého pokoje, kde jsme s ním diskutovali o událostech onoho památného dne. Nedlouho poté - asi v 11 hodin - Kersten a Masur opustili Hartzwalde, aby se vrátili do Stockholmu. Kersten se na mě zlobil, protože jsem

¹³⁵ Setkání uspořádal Kersten na Schellenbergův popud, když Bernadotte navštívil koncentrační tábor Neuengamme, aby zajistil stravu a evakuaci vězňů.

nebyl ochoten zneužít své astrologické znalosti k propagaci jeho osobních projektů. Nepřišel se rozloučit.

Kersten a Masur odletěli zpět do Stockholmu přes Kodaň s dobrým důvodem být spokojeni se svým úspěchem. Heinrich Himmler jim nezkřivil ani vlas. Kersten byl Himmlerem bohatě odměněn za veškerou pomoc a fyzioterapii, kterou mu během let poskytoval. Byly doby, kdy Schellenbergovi připadalo trapné a nepříjemné získávat velké sumy peněz ze svých devizových účtů a z Reichsbank, které Himmler poté dal Kerstenovi. Ale Kersten o těchto mrzutostech nic nevěděl, a kdyby věděl, nic by si o nich ani nepomyslel. Podle něj byla operace k zajištění propuštění Židů přímočarým a výnosným obchodem ve velké politické hře.

XIV. kapitola: Poslední rozkazy Heinricha Himmlera

V časných ranních hodinách 24. dubna 1945 jsem obdržel telefonát z Lübecku, za který jsem vděčil – jak jsem se krátce poté dozvěděl – Schellenbergově inteligentní a diskrétní sekretářce. Sám Himmler byl na druhém konci linky a byl nesmírně rozrušený. Chtěl, abych okamžitě přijel do Lübecku a přinesl horoskopy, které jsem sestavoval pro různé členy vlády. Byl jsem poněkud na rozpacích, když jsem tomuto rozkazu porozuměl, protože SS byla na úplném ústupu a žádná vozidla nebyla k dispozici. Himmler mi pak řekl, že právě dostal zprávu z Hartzwalde, že uprchlíci a zaměstnanci na panství jsou v nebezpečí ze strany postupující ruské armády. Chtěl, abych tyto informace astrologicky prozkoumal a své poznatky mu sdělil telefonicky. Chtěl vědět, jestli je lepší Hartzwalde evakuovat, nebo nechat Kerstenův štáb tam, kde byli. Dříve Kersten vždy vedl Himmlera k přesvědčení, že Rusové jsou „neškodní“, a tvrdil, že pokud dá zaměstnancům svého panství pokyn, aby vyvěšovali švédskou vlajku, nikdo by tam nepřišel k žádné újmě. Mezitím však lidé v Hartzwalde museli mít určité obavy, protože jim uprchlíci z východních oblastí řekli, jaké zmatky Rusové během svého postupu způsobili.

Tuto otázku jsem již obšírně probíral s doktorem Brandtem 21. dubna, když navštívil Hartzwalde. Brandt souhlasil s mým návrhem, aby bylo Hartzwalde evakuováno, protože i já jsem se z osobního rozhovoru s Masurem dozvěděl o nepořádném chování Rusů v Polsku, Slezsku a Východním Prusku. Uprchlíci, kteří přišli do Švédska z těchto oblastí, vyprávěli strašlivé příběhy.

Masur řekl, že ve stejné pozici určitě okamžitě odejde a přesune se na západ, než aby padl do rukou Rusů. Ve světle těchto informací jsem požádal Himmlera, aby zařídil okamžité vyslání nákladáků do Hartzwalde, aby přepravily zaměstnance a uprchlíky na panství do Hamburku nebo Šlesvicka-Holštýnska. V té době nebyly k dispozici žádné německé nákladáky, ale existovala šance, že Švédy, kteří vyslali velké množství nákladáků a autobusů Červeného kříže k evakuaci vězňů a uprchlíků, by mohli přesvědčit, aby se vydali na cestu. V Lübecku, kde švédský Červený kříž zřídil své hlavní sídlo a kde se nyní nachází Himmler, by bylo poměrně jednoduché uvést tuto operaci do pohybu.

V důsledku těchto iniciativ dorazil 25. dubna večer po dlouhé a nebezpečné cestě do Lübecku konvoj nákladních aut naložených uprchlíky a členy štábu Hartzwalde. Poblíž Schwerinu, kde byl konvoj napaden nízko

letícími letadly, byli zabiti tři švédští pracovníci a několik vozidel bylo poškozeno. Po příjezdu byli uprchlíci ubytováni v ubikacích zařízených Švédským Červeným křížem.

Tento relativně nedůležitý incident je významný v jednom ohledu, protože to bylo poprvé, co Himmler, který si vždy velmi dával záležet na bezpečnostních opatřeních, vydal příkazy přes veřejnou telefonní síť. To už byla situace tak zmatená, že už nebyl schopen používat své vlastní tajné linky. Sám Himmler byl také zmaten. Z našich telefonických rozhovorů jsem usoudil, že panující nervozita a napětí už na něj zapůsobily.

Setkání mezi hrabětem Bernadottem a Himmlerem se odehrálo, když se Kersten setkal s Masurem.

Během setkání s Bernadottem požádal Schellenberg hraběte, aby kontaktoval Eisenhowera a projednal možnost příměří na západní frontě. Tato vznesená žádost, když byla Třetí říše ve své smrtelné agónii, byla vůči hraběti skutečně drzost. Himmler si s oblibou představoval, že poté, co nechal uplynout jeden a půl roku, aniž by se pokusil o převrat, budou spojenci ochotni s ním vyjednávat a dělat společnou věc proti Rusům.

Himmler věděl o vážných rozdílech mezi Churchillem a Stalinem a spoléhal na ně. Ale příměří by bylo možné pouze v případě, že by byl Hitler odstraněn, a ani tehdy by západní mocnosti nikdy nenapadlo dovolit Himmlerovi pokračovat v úřadu. Nejvíce mohl doufat, že mu bude dovoleno řídit záležitosti národa během krátkého přechodného období, dokud bude nastolen mír.

Byly doby, kdy si toho byl Himmler vědom. Ale z jeho věčného kolísání bylo jasné, že nikdy nebyl dost státník, aby pochytil celou politickou situaci. Jinak by udělal to, co bylo dlouho nutné: požadovat Hitlerovu rezignaci, v případě potřeby i silou, a zahájit mírová jednání. Himmler však neustále váhal a ospravedlňoval se nevhodnými protesty loajality. Zcela si nebyl vědom své obrovské odpovědnosti vůči německému lidu, jinak by zcela jistě použil svůj stroj SS, který byl stále neporušený, aby ukončil katastrofu, která zachvátila celý národ. 27. dubna západní mocnosti informovaly Himmlera prostřednictvím Bernadotteho, že nemůže dojít k žádnému jednání.

Schellenbergovi se mezitím konečně podařilo přesvědčit Himmlera, aby napsal osobní poznámku hraběti, kterou měl on – Schellenberg – předat hraběti. Později švédská vláda obratně prozradila obsah nóty zahraničnímu tisku, čímž zajistila zveřejnění těchto mírových iniciativ. To postavilo Schellenberga do obtížné pozice. Himmler se znovu pokusil použít někoho jako loutku, aniž by se odhalil. Pokud by jednání mezi Bernadottem a Schellenbergem měla pozitivní výsledek, Himmler by byl velkým mužem, který přinesl světu mír. Pokud by naopak neuspěli, Schellenberg by musel zaplatit pokutu a možná by musel počítat i s možností, že bude Himmlerem zlikvidován. Vždy stejné staré metody! Ale při této příležitosti selhaly.

Než předal nótu Švédům, zeptal se mě Schellenberg, zda konstelace jsou takovému podniku nakloněny, zda má nyní pokračovat ve vyjednávání a zda existuje nebezpečí, že by ho Himmler mohl nechat zastřelit. Jeho horoskop byl k dispozici do vyčerpávajících podrobností. Schellenberg v tuto chvíli nehodlal zemřít, a tak jsem mu mohl s čistým svědomím poradit, aby navázal další kontakt se Švédy. Později mohl očekávat šťastné období, což znamenalo, že mu zprávy v zahraničním tisku nemohly uškodit, i když ho Himmler pravděpodobně obviňuje, že zašel ve svých jednáních příliš daleko.

Do Lübecku jsem dostal rozkaz 28. dubna 1945. Přivezli mě vojáci SS a Schellenbergův osobní řidič Buchwald v karmínovém mercedesu. Cesta do Lübecku byla jako na frontě. Na hlavních silnicích jsme viděli vyhořelá vozidla, která byla napadena nízko-úrovňovými útoky. Zranění muži, kteří z těchto vozidel utekli, leželi na kraji silnice nebo se vlekli, dokud se nad nimi projíždějící řidiči neslitovali a nezvedli je.

Těsně před nádražím v Ahrensburgu na cestě do Oldesloe byly koleje roztrhané a vlaky vykolejily. Bombardovaná a rozstřílená auta se válela ze všech stran. Výbuch rozmetal kusy železa a ležely na polích vedle trati. Jarní slunce ozářilo hrůzostrašnou scénu.

Do Lübecku jsme dorazili pozdě odpoledne. Buchwald mě vysadil v hotelu Danziger Hof, který poskytoval dočasné ubytování členům VI. oddělení a zaměstnancům Schellenbergovy kanceláře. Tam jsem potkal Schellenbergova pobočníka Franze Goringa. S velkým rozrušením mi vyprávěl o škodách způsobených Královským letectvem v okolní čtvrti a také jsem se dozvěděl, že

několik švédských konvojů nákladních aut bylo zasaženo při útocích z nízké úrovně.

Bylo to několik hodin, než Schellenberg dorazil. „Ujistěte se, že mě Himmler pošle do Stockholmu. Máte s sebou všechny soubory?“. To byla slova, kterými mě Schellenberg pozdravil. Vypadal velmi unaveně a vyčerpaně; třásl se, když mě vzal za ruku a usmál se, aby skryl svůj strach. Potom jsme se posadili do starých proutěných křesel se špinavými polštáři, které vrzaly pokaždé, když jsme se pohnuli. Místnost, ve které jsme seděli, byla zatuchlá, neuklizená a slabě osvětlená. Ponurá atmosféra nás ještě více upozornila na bídu kolem nás.

Schellenberg byl hluboce sklíčený a teď jsem zjistil, že to byl on, a ne Himmler, kdo mě nechal přivést do Lübecku. Nikdo z oddělení nevěděl o problémech jeho šéfa. Bylo to zřejmé z rozhovoru, který jsem měl se Schellenbergovým tajemníkem Franzem Goringem a různými dalšími členy jeho týmu. Všude v hotelu se muži spěšně balili, nosily se zásoby jídla a všemi směry pobíhali pobočníci, vojáci SS a zřízenci, když mi Schellenberg vyprávěl o svých problémech:

„Západní mocnosti stále odmítají jednat s Himmlerem a příměří založené na bezpodmínečné kapitulaci Wehrmachtu je nepřijatelné. Jak máme pokračovat? Veřejnost v zahraničí byla prostřednictvím agentury Reuters informována o našich kontaktech se Švédy a o Himmlerově nótě. Co mám teď říci Reichsführerovi?“. Když jsem ve svých souborech hledal astrologické informace, které jsem potřeboval k zodpovězení těchto otázek, Schellenberg pokračoval: „Himmler mě obviní, že jsem ho uvedl do extrémně obtížné situace, protože Hitler ho nyní zbaví jeho úředních funkcí. Všechno se hroutí!“.

Schellenbergovi nevyšlo ze rtů ani slovo o jeho vlastním osudu nebo osudu jeho rodiny, jeho atraktivní manželky a malých dětí. Když jsem otevřel toto téma, odpověděl krátce a nervózně: „Co se se mnou stane, není tak důležité. Pořád mám šanci. Pokud mě Reichsführer vyšle do Stockholmu, abych vyjednal stažení našich jednotek v Norsku, pokusím se s Bernadottem něco domluvit. Kersten už pravděpodobně nebude mít žádný zájem o naše záležitosti, takže nemá smysl ho kontaktovat.“ Řekl to s velkou hořkostí. Schellenberg mi pak řekl, že Himmler se mnou bude o tomto projektu

diskutovat, protože stále hledal cestu ven. Mohl jsem jen odpovědět, že je malá naděje, že něco změním, a že jediné, co jsem mohl udělat, bylo pronést pár slov útěchy k Reichsführerovi. „Ale pokusím se s ním projednat zastavení bojů v Norsku a Dánsku,“ řekl jsem, „a pak možná budete moci vést jednání o evakuaci našich jednotek v Norsku.“

Schellenberg litoval, že Švédové zatím odmítali udělit tranzitní práva přes jejich území, a dodal, že Himmler doufal, že by se po Hitlerově smrti ještě mohlo najít příznivé řešení. To bylo samozřejmě jediné řešení, které by Himmlera nic nestálo a které mu mohlo umožnit setrvat ještě chvíli v úřadu jako Hitlerův nástupce, a vnést tak do záležitostí národa „stabilizační faktor“, jak sám řekl.

Ač to zní neuvěřitelně, zdá se, že Himmler si stále myslel, že dokáže přesvědčit západní mocnosti, aby se s ním spojily proti Rusům: že byl do sebe stále tak zahleděný, že věřil, že ho západní mocnosti přivítají s otevřenou náručí.

Vždy poukazoval na to, že Eisenhower četl jeho časopis SS *Die Schwarzerkors* a tvrdil, že vrchní velitel spojeneckých sil je dobře nakloněn své organizaci a jednotkám SS. Prohlášení tohoto druhu nebyla optimistická, byla přímo hloupá a prozrazovala naprostou mylnou představu o vojenské a politické situaci po Jaltské konferenci. Přestože se Schellenbergovi podařilo domluvit schůzku mezi Bernadottem a Reichsführerem a – navzdory naprosto negativnímu výsledku jejich rozhovorů – byl připraven experiment zopakovat, ve skutečnosti to nebylo nic jiného než uklidňující gesto, které dával Himmlerovi stejným způsobem, jakým lékař pronáší slova útěchy umírajícímu člověku. Bernadotte měl zájem pouze o využití Himmlera, aby Červený kříž mohl splnit své závazky. Nikdy to Bernadottovi nevstoupilo do hlavy, aby se ho pokusil zachránit.

Když Schellenberg domluvil, navrhl jsem, že bych si měl na hodinu odpočinout, abych si v klidu a pohodě prostudoval různé horoskopy a zjistil odpovědi na jeho otázky. Před setkáním s Himmlerem jsem si také chtěl zapamatovat nové konstelace, které se objeví v bezprostřední budoucnosti. A po všem vzrušení a vypětí posledních několika dní, kdy jsem byl neustále v pohybu, byly mé duševní a fyzické síly tak nízké, že jsem nutně potřeboval

hodinu samoty. Asi o hodinu později jsem Schellenbergovi vysvětlil své návrhy. V jeho horoskopu nebyly žádné náznaky, že by byl tehdy v ohrožení života, ale byly tam známky nadcházející cesty. Tak jsem mu mohl poradit, aby se připravil na cestu do Švédska a aby si rozmyslel, kdo ho bude doprovázet. Poté, co jsme si dali lehké jídlo, Schellenberg nařídil svému řidiči, aby nás odvezl na Himmlerovo velitelské stanoviště.

Když jsme procházeli hotelovým foyer, zasáhla nás teplá, zatuchlá vlna potu z nemytých těl mužů, kteří museli mít na sobě celé dny stejné oblečení. Vyčerpaní uprchlíci seděli s hlavami položenými na stole a snažili se spát, zatímco jiní dřepěli na svých zavazadlech a čekali na transport, který je odveze na cestu. Uprostřed této bídy poddůstojníci štekali rozkazy. Byla to scéna naprostého zmatku.

Jeli jsme stejnou cestou jako před pár dny, když za volantem seděl Himmler. Při té příležitosti byli pasažéři ve voze extrémně naladěni, protože Himmler právě nařídil generálu Steinerovi riskovat útok, což Schellenberga vyděsilo. Protože neměl žádný vojenský výcvik, jeho názor měl malou váhu. Ale vojenští experti v SS a Himmlerův vojenský pobočník se všichni shodli, že další krveprolití nemůže být k ničemu.

Během naší cesty mi Schellenberg řekl, že Hitler byl několik hodin ve velmi kritické situaci. Byl úplně odříznutý od okolního světa a nikdo nevěděl, zda je ještě naživu. „V horoskopu jste uvedl, že zemře na konci dubna,“ řekl Schellenberg. „Podle posledních zpráv je jak fyzicky, tak psychicky oslabený. Ale lidé v jeho bezprostředním okolí stále slepě plní jeho příkazy.“

Hermann Göring už nepředstavoval nebezpečí; jeho konstelace byla bídná. Už jsem to zjistil před nějakou dobou a radil jsem to Himmlerovi prostřednictvím Dr. Brandta. V té době byl Göring vězněn na Hitlerův rozkaz. Ale byl to příliš lhostejný muž, než aby v každém případě přijal rázná opatření.

Jak jsem již napsal, zpráva agentury Reuters o Himmlerových jednáních s hrabětem Bernadottem vzbudila celosvětovou pozornost. Mohlo být jen otázkou času, kdy bude o těchto událostech informován Hitler. Dnes z

vyprávění Hanny Reitsch¹³⁶ víme, že když se dozvěděl o Himmlerově zradě, Hitler řádil jako šílenec.

26. dubna jsem byl nejprve Schellenbergovou kanceláří a poté Brandtem pověřen, abych zjistil, zda Hitler opustí Berlín. Ve skutečnosti byly vytvořeny pohotovostní plány pro Hitlera, který měl být letecky převezen z Berlína do Berchtesgadenu, nebo alternativně pro tankovou divizi SS prolomit nepřátelské linie a dopravit ho tam po pevnině. Stejně jako všechna ostatní opatření, která se v té době vyvinula, byly tyto plány, které se zrodily z naprostého zoufalství, značně nepraktické a musely být opuštěny.

Poté, co jsme projeli různými ulicemi na okraji Lübecku, prošli jsme labiryntem vozidel, silničních svodidel a chatrčí a nakonec jsme zastavili před vjezdem do jedné z nich. Vstoupili jsme a šli spoře osvětlenou úzkou chodbou, která vedla středem chatrče. Z pokojů po naší levici jsme slyšeli hlasy diktující; zprava se ozval zvuk vzrušené debaty promísený s rachotem nádobí a sklenic. V chatě bylo nesnesitelné horko, protože kvůli zatemnění nebylo možné otevřít okna. Zřízenec nám pak otevřel dveře. Po všech čtyřech stranách místnosti se táhly dřevěné lavice, obložení stěn sloužilo jako opěradlo; pod okny byly dokonce lavičky. Nalevo od oken stálo několik postelí. V zadní části místnosti byl velký dubový stůl, rovněž obklopený lavicemi. Posadili jsme se na jednu z nástěnných lavic. Schellenberg prošel body, které bylo třeba projednat s Himmlerem. O půlnoci se rozezněla siréna. Zdálo se, že Schellenberg nabyl sebevědomí a zahodil sklíčenost, která ho dříve toho večera pronásledovala.

Najednou se otevřely dveře a Himmler s doutníkem v ústech a doprovázený generálem Grothmannem,¹³⁷ svým vojenským poradcem, vstoupil do místnosti a pozdravil nás. Byl jsem představen generálovi. Generál řekl několik slov Himmlerovi a pak odešel z místnosti. Himmler nás požádal, abychom se posadili. Sám se posadil do čela stolu. Seděl jsem po jeho levici a Schellenberg po jeho pravici. Himmlerův obličej byl oteklý a zrudlý; měl odřená víčka. Právě se najedl a byl cítit kořalkou.

¹³⁶ Hanna Reitschová (29. března 1912 – 24. srpna 1979) byla německá zkušební pilotka, držitelka železného kříže. RS

¹³⁷ Werner Grothmann (23. srpna 1915 – 26. února 2002) byl od roku 1940 až do Himmlerovy smrti v roce 1945 velitelem Waffen -SS nacistického Německa a pobočníkem vedoucího SS Heinricha Himmlera. RS

S velkým zájmem jsem ho sledoval. Nejprve požádal Schellenberga, aby podal zprávu. Uvědomili jsme si, že Himmler byl z článku agentury Reuters docela rozrušený a byl přesvědčen, že ho Hitler zbaví funkce a nechá ho zatknout. Zeptal se mě, co na to říkají jeho konstelace. Moje dokumenty a nástroje ležely na stole. Rozložil jsem Himmlerův horoskop a tabulky, které jsem potřeboval k zodpovězení této otázky. A pak se stalo něco, co mi přišlo neuvěřitelné a co mohu popsat jen srozumitelně, stejně jako se to stalo. Himmler mě oslovil hlasem, ve kterém se mísilo vzrušení s lítostí: „Nyní si uvědomuji, Herr Wulffe, že tím, že jste mě nabádal k zatčení Hitlera a zahájení mírových jednání prostřednictvím Angličanů, jste mi dával upřímné rady. Teď už je pozdě. Minulý rok, když jste mě varoval, čas dozrál. Myslel jste to dobře.“

Himmler pak byl stále více a více rozrušený, až nakonec hlasem plným strachu řekl: „Teď mě Hitler nechá zatknout.“ To mi dalo podnět k probrání Schellenbergova plánu odjet do Švédska, což byl hlavní bod diskuse, pokud jde o nás. Ale Himmler, který byl přepracovaný a smrtelně bledý, mi nedal šanci promluvit. Znovu a znovu opakoval: „Co se stane? Co se stane? Je po všem!“

Prolistoval jsem jeho horoskop, přerušil jsem ho a poukázal na to, že má ještě šanci, pokud pošle Schellenberga do Švédska, aby vedl nová jednání s Bernadottem a švédským ministrem zahraničí, a po obdržení předem domluvené zprávy od Schellenberga by se mohl dočkat útěku ze země sám.

Existovala ještě další možnost: Jistá hraběnka, napůl Finka a napůl Italka, kdysi naznačila, že v případě potřeby by se Himmler mohl ukrýt ve Finsku nebo Laponsku. Hraběnka byla hluboce zavázána Himmlerovi, který zachránil jejího syna před popravou. Měl ji rád a při mnoha příležitostech jí pomohl při jednání s cizími úřady. Tento kontakt lze nyní sledovat. Třetí návrh byl podobný: Jeden z Himmlerových podřízených, jistý Falschlein, byl schopen a ochoten Himmlera ukrýt na panství v okrese Oldenburg v severním Německu, kde mohl být vydáván za zemědělského dělníka. Ale Himmler, věčný prokrastinátor, nebyl schopen rozhodnout ve prospěch žádného z těchto návrhů. Když jsem mu tlumočil jeho konstelace, jednoduše řekl: „Je to všechno?“.

Schellenberg poté začal vysvětlovat svůj projekt a hovořil o nových příležitostech, které by se objevily, kdyby se mu podařilo uzavřít zvláštní dohodu se Švédy jménem Himmlera, která by německým jednotkám v Norsku

udělila práva na tranzit. Také by se mu mohlo podařit přesvědčit Bernadotteho, aby uspořádal schůzku mezi Himmlerem a Eisenhowerem. To byl samozřejmě totální klam, protože v té době už bylo příliš pozdě pomýšlet na vyjednávání. Snažil jsem se přimět Himmlera, aby si uvědomil, že poté, co selhal v souladu s mými dřívějšími interpretacemi a návrhy, budou nyní muset události nabrat svůj směr a Třetí říše se pohne směrem ke své nevyhnutelné zkáze. Ale stále lpěl na šílené myšlence, že poté, co přísahal věrnost Vůdci, musí tuto přísahu dodržet, a pak pokračoval v opakování litanie, které pronesl v Hohenlychenu v březnu. Na tváři se mu leskly kapky studeného potu a jeho tělo se třáslo potlačovanými vzlyky. Ve své třesoucí se ruce držel velký doutník, který nervózně posouval z jedné strany úst na druhou, pak jej položil na popelník, aby jej znovu zvedl a zběsile vrátil do úst. Na okamžik to vypadalo, jako by Himmlera moje vysvětlení uklidnila. Cestou na toto setkání jsem se rozhodl mu vytknout a vštípit mu, že si za současnou situaci může sám.

„Nyní vidíte, pane Reichsführere, kam vás vaše prokrastinace zavedla,“ začal jsem. „Hitler vás za vaši věrnost neodmění.“ Schellenberg se mnou souhlasil a poukázal na to, že Hitler už možná ani nežije.

I když to na minutu vypadalo, jako by se Himmler vzpamatoval, ve skutečnosti byl stále docela mimo kontrolu. Křičel na mě: „Co se bude dít? Je po všem, už se nedá nic zachránit!“. Pak tiše zašeptal: „Musím si vzít život, musím si vzít život! Nebo co si myslíte, že bych měl dělat?“. A když jsem mu neodpověděl, zakřičel na mě svým hrdelním rodným mnichovským dialektem: „Proč mi to neřeknete? Řekněte mi, co mám dělat!“. A křičel stále dokola to samé.

Odpověděl jsem mu tiše: „Utečte ze země. Doufám, že máte všechny potřebné dokumenty.“

Schellenberg pak zasáhl a vysvětlil mi, že Dr. Brandt přijal nezbytná opatření pro každou možnost. Neřekl ale, jaká tato opatření byla.

„Řekněte mi, co mám dělat, prosím, řekněte mi, co mám dělat!“, opakoval Himmler, když stál přede mnou jako vyděšený školák před rákoskou, střídavě si hryzal nehty a třesoucíma se rukama zvedal doutník ke rtům. „Co mám dělat, co mám dělat?“, šel dál. A pak v odpovědi na jeho vlastní otázku: „Musím si vzít život; nic jiného nemohu dělat!“

Himmler ve skutečnosti nedělal žádné plány. Prostě přišel ke smutku. A v této zoufalé situaci, z níž nebylo východiska, se očekávalo, že astrolog, který byl pronásledován nacisty a nucen žít v jejich věznicích a temných celách jako zadržený, bude radit svému mučiteli.

Himmlerovy potlačené vzlyky nakonec utichly, ale stále si nervózně kousal nehty. Pak se na mě najednou podezřívavě podíval a zeptal se: „Co navrhuje udělat, pokud Schellenbergova mise selže?“.

„Zítra se vrátím do Hamburku,“ odpověděl jsem, „a počkám, až Angličané vstoupí do města. Jejich zbraně už slyšíme na druhé straně Labe.“

Schellenberg se poté vrátil ke svému projektu, který nakonec získal Himmlerův souhlas.

„Nechám vyhotovit potřebné dokumenty, abyste se mohl vydat na cestu, Schellenbergu,“ řekl. Potom zavolal zřízence a řekl mu, aby dal pokyn své sekretářce, aby vypracovala potřebná oprávnění. Řekl mu také, že si přeje mluvit s generálem Grothmannem. Vypadalo to, jako by byl Schellenberg zachráněn. Ale sotva bylo toto rozhodnutí přijato, Himmler se jej pokusil zvrátit a udržet Schellenberga po svém boku. Doslova lpěl na muži, který se ze své strany stále snažil se značným nebezpečím pro sebe a bez myšlenky na osobní výhodu ulehčit osudu německého lidu. Nyní jsem musel použít všechny své přesvědčovací schopnosti a poskytnout relevantní astrologické informace, abych Himmlerovi vštípil, že Schellenbergova cesta do Švédska je naprosto zásadní.

Himmler věděl něco o astrologických technikách. Byl obeznámen se základními principy horoskopu a věděl, jak je aplikovat. Po další hodině rozhovoru pochopil astrologickou nezbytnost Schellenbergovy mise a nakonec ji schválil. Himmler si pak prostudoval můj výklad horoskopu a díky aspektům Jupiter-Saturn, které tam našel a ke kterým přistoupil živými gesty, se postupně uklidnil. Kritika, které jsme ho podrobili, ho ani v nejmenším nerozzlobila.

Vzhledem k jeho příležitostem k akci měl Himmler v politickém vývoji posledních let velmi špatnou figuru. Celý jeho postoj byl špatný. A nyní, i když ho Schellenberg svým ukvapeným chováním během diskuse s Bernadottem na dánské hranici postavil do rozhodně nebezpečné pozice, stále váhal.

Té noci jsem si uvědomil, že jsem pro Himmlera úplná záhada a že nikdy pořádně nerozuměl mým jasným astrologickým výrokům. Překroutil je tak, aby vyhovovaly jeho vlastním požadavkům. Už jsme viděli, že Himmlerova nabídka západním spojencům, aby se vzdali všech jednotek pod jeho velením, byla zveřejněna v zahraničním tisku 25. dubna. Nabídka byla učiněna bez Hitlerova souhlasu, i když jen stěží by bylo možné ji získat prostřednictvím zmateného německého komunikačního systému. Himmler ani nedostal od spojenců uznání. Tuto nabídku Reichsführera a vrchního velitele SS raději ignorovali. Jeho nabídka přišla rozhodně pozdě v noci. To už bylo spojenecké vítězství jisté.

Nyní, na poslední chvíli, se Himmler držel svých přátel. Pokud byl Himmlerův zdravotní stav v Hohenlychenu špatný, bylo to nyní jednoznačně politováníhodné. Bez Kerstena postrádal fyzickou i duchovní útěchu. V té době byl Kersten bezpečně doma ve Stockholmu, pravděpodobně seděl před svým psacím stolem a pohrával si s bankovkami, které nedávno získal. Zajímalo by mě, jestli v tu chvíli myslel na svého dobrodince Heinricha Himmlera. Admirál Dönitz byl ve Flensburgu a vykonával své povinnosti Hitlerova zástupce. Té noci ho drželi v posteli, protože musel podepsat dokumenty, které Schellenberga opravňovaly ke jmenování velvyslancem. V té době byl Schwerin von Krosigk jmenován ministrem zahraničí. Schellenberg ho vřele doporučil Himmlerovi.

Dokument povolující Schellenbergovu cestu do Švédska mu dal plnou pravomoc zahájit zvláštní jednání ohledně kapitulace německých jednotek umístěných v Norsku a Dánsku. Vypracoval jej baron Steengracht von Moyland,¹³⁸ státní sekretář pod novým ministrem zahraničí, a byl nesmírně důležitý pro Schellenbergovu misi a pro jeho jednání s hrabětem Bernadottem. Schellenberg už představil hraběte Bernadotteho důstojníkovi SS Eichmannovi.¹³⁹ Kromě rozsáhlého oficiálního rejstříku vězňů držených v koncentračních táborech existoval ve Třetí říši pouze jeden soukromý rejstřík, a to Eichmannův. Jeho rejstřík obsahoval všechny vězně a všechny politické vězně z cizích zemí s uvedením tábora, ve kterém byli drženi, nebo zvláštní oddělení,

¹³⁸ Gustav Adolf Steengracht von Moyland (narozen 15. listopadu 1902 na zámku Moyland , okres Kleve; 7. července 1969 v Kranenburgu (Dolní Porýní) byl německý nacionálně socialistický diplomat a státní tajemník na ministerstvu zahraničí pod vedením Joachima von Ribbentropa. RS

¹³⁹ Otto Adolf Eichmann (19. března 1906 Solingen – 1. června 1962 Ramla) byl německý nacistický funkcionář, SS-Obersturmbannführer a válečný zločinec. RS

pro které pracovali. Eichmann znal přesné místo pobytu většiny těchto vězňů a hrál důležitou roli při hledání vězňů během závěrečné fáze nacistické vlády.

Poté, co byla otázka Schellenbergovy cesty definitivně vyřešena, měl Himmler náhle nový nápad. Chtěl letět k armádní skupině generála Schörnera, která právě dorazila do Československa z východu, a čekat na události tam. Zeptal se mě, co si o tomto plánu myslím. Dr. Brandt mi již řekl o plánech generála Schörnera protlačit se z Československa do jižního Německa během našeho rozhovoru v Hartzwalde 14. dubna. Požádal mě, abych tento projekt podrobil astrologické analýze a také určil, která část Německa zůstane neobsazena! Poté jsem prošetřil obě tyto záležitosti a poskytl Brandtovi písemné zprávy. V odpovědi na Himmlerovu otázku jsem nyní vzal ze své složky vlastní kopii zprávy o plánu generála Schörnera a předal ji Himmlerovi. Jeho obsah nebyl vypočítán tak, aby ho povzbudil v jeho podniku.

V té době byly dvě armádní skupiny ještě neporušené a schopné odporu. Generál Schörner, který velel první z nich, byl nedávno v Hitlerově bunkru v Berlíně, kde diskutoval o vojenské situaci. Jeho jednotky byly neporažené a plně vybavené. Himmler si ve svém klamu představoval, že po připojení ke Schörnerovi se mu podaří spojit se s druhou z těchto dvou armádních skupin, která byla umístěna na jihu a vedená polním maršálem Kesselringem,¹⁴⁰ a pokračovat ve válce až do podzimu 1945. Tři čtvrtiny bojových sil na jihu byly stále schopné odporu, ale byly špatně umístěny pro obranu buď východu, nebo západu. 22. dubna se stále zdálo možné použít tyto armádní skupiny k odložení konečné katastrofy, protože to byla jediná věc, která nacistické vůdce zajímala; chtěli si prodloužit život na co nejdelší dobu. Mezitím se situace zásadně změnila.

Dříve Himmler měl myšlenku letět do Berlína za Hitlerem v jeho bunkru. Přestože si Schellenberg myslel, že se mu ho od tohoto projektu podařilo odradit, 25. dubna se mě zeptal, zda z astrologického hlediska považují za pravděpodobné, že se Himmler přesto pokusí tento plán uskutečnit. Jeho první pokus o to se ukázal jako neúspěšný, protože po dosažení Nauenu se vrátil do Plönu nebo Flensburgu.

¹⁴⁰ Polní maršál Albert Konrad Kesselring byl vysoký německý důstojník Luftwaffe a Heereswaffe, který se ve druhé světové válce proslavil při bojích o Středomoří. Často byl označován přezdívkou Usměvavý Albert. RS

15. dubna v Hartzwalde se mě Schellenberg také zeptal, zda si myslím, že by se měl zúčastnit oslav Führerových narozenin, a naléhal na mě, abych využil svého vlivu na Brandta v naději, že by mohl Himmlera od účasti odradit; oba jsme cítili, že osobnímu setkání mezi Himmlerem a Hitlerem je třeba za každou cenu zabránit, kvůli riziku, že by Himmler mohl být unesen svým pocitem loajality k Führerovi. Ale následujícího dne Brandt přišel do Hartzwalde se zprávou, že Himmler se přece jen zúčastní oslav Hitlerových narozenin. Od té doby byl mezi těmito dvěma jediným kontaktem telefon. To pokračovalo až do 27. dubna.

V tomto bodě rozhovoru mě Himmler požádal, abych mu řekl o řadě soukromých záležitostí z jeho horoskopu. Z větší části se to týkalo jeho rodiny, dětí a milenky Liesel Potthasové. Potom mluvil o našem „přátelství“ a řekl, že Schellenberg, Kersten a my dva musíme držet spolu. Poté Himmler vstal a připravil se, že nás propustí. Když jsme odcházeli, zeptal se mě, jestli tu noc bude další nálet. Schellenberg, který znal můj žlutý seznam denních planetárních aspektů, odpověděl, že ne. Pro tu dobu nebyly uvedeny žádné nebezpečné aspekty.

Pro Schellenberga byl výsledek tohoto rozhovoru velmi uspokojivý. Himmler ho posílal do Švédska. Přišel za Himmlerem se špatným svědomím, protože už postupoval v jednání se Švédy o co nejrychlejším ukončení katastrofy. Nyní Schellenberg cestoval s Himmlerovým vědomím.

Himmler nyní opustil místnost a Schellenbergovi bylo řečeno, že za hodinu obdrží své povolení. Poté jsme se vrátili do hotelu Danziger Hof. Naše návrhy na zastavení bojů v Norsku a Dánsku byly schváleny. Schellenberg se stal sebevědomějším a z tohoto rozhovoru získal novou naději. Pokud jde o Himmlera, ten čekal na smrt Führera, o níž ještě nepřišly zprávy.

Pak jsem řekl Schellenbergovi, že se chci okamžitě vrátit do Hamburku. Když jsem čekal v jedné z dočasných kancelářských místností přidělených oddělení VI na auto, které mi mělo být dáno k dispozici, slyšel jsem různé důstojníky SS, jak spolu mluví; jejich součástí byl pobočník Fälschlein. Po spojení se skupinou důstojníků z oddělení VI ve Wesselburenu se Fälschlein zeptal, zda by pro něj nebylo možné najít ubytování v Lübecku. On a jeho muži se drželi Schellenberga. Všichni věděli, že generál má důležité styky se zahraničím. Když

se Fälschlein zeptal Himmlera, co by měl dělat později, bylo mu řečeno, aby se skrýval, dokud nebude bezpečné znovu vyjít na otevřené místo. Fälschlein a Kirrimayer byli jediní lidé, s nimiž Himmler měl „úzké“ vztahy; byli to „pokrevní bratři“. Mezitím dorazilo moje auto SS a řekl jsem řidiči, aby se vrátil do Hamburku po hlavní silnici, a ne po dálnici. Tohle byla moje poslední cesta ve voze SS a tentokrát jsem dával rozkazy já.

Cestou zpět do Hamburku jsem přemýšlel o tomto posledním rozhovoru s Himmlerem. Skutečně si stále ještě dělal iluze, že by generál Schörner mohl vydržet proti spojencům. To byl úplně poslední záblesk naděje v jinak naprosto bezvýchodné situaci. Heinrich Himmler, Reichsführer SS, který svým podřízeným tvrdil o hrdinství starých Germánů; Himmler, postrach koncentračních táborů, Židů a všech pronásledovaných za politické názory, se chtěl odplazit jako zahnaný had a s armádou generála Schörnera se schovat v horách jižního Německa. Byl to jen drobný byrokrat se skrupulemi, ale stejně jako jeho nižší důstojníci byl věrný své vlajce a své přísaze. Jeho jedinou další spásou byla ekonomika. Pokud jde o finance, vyrovnal své knihy do posledního feniku.

Nyní, v posledních dnech Hitlerovy říše, byl tulákem v nepřátelském světě, stejně jako jeho Führer, který čekal na konec v bunkru říšského kancléřství v Berlíně. Když bylo vše ztraceno a on byl v bezpečí před Hitlerovou pomstou, vzdal se své věrnosti. Pak, stejně jako Hitler, Himmler unikl pozemské spravedlnosti tím, že spáchal sebevraždu poté, co byl zatčen Angličany v létě 1945. Boj mezi svastikou a zodiakem byl rozhodnut. Národní socialismus byl rozbit a zmizel ze scény. Astrologie v Německu, i když desítky let pozadu, zůstala.

1944 March.	Under	2.	His imprisonment in April or May 1942 with threat of extreme danger.
Prophecies of the Astrologer WULFF and his meeting with HIMMLER.	related in March Berlin for a	3.	If nothing materialized then, position might improve in 1947 or 1948.
	Which	4.	After reading through the two first mentioned horoscopes, SCHULLENBERG advised WULFF to keep the following three points in mind in his relations with HIMMLER.
	out the horoscopes passed on	1.	The strength of SCHULLENBERG's position.
	HITLER, WULFF period around	2.	His influence over HIMMLER.
	ness in November	3.	That HIMMLER had to end the war and liquidate HITLER.
	demise before		At this meeting with WULFF which occurred during the next two days SCHULLENBERG showed the greatest interest in WULFF's forecasts. Thereafter, SCHULLENBERG claimed to have had little difficulty in setting SCHULLENBERG's influence on HIMMLER which he attributes entirely to the work of WULFF.
	point of fact		

Některé z oficiálních dokumentů zaznamenaných Schellenbergem týkající se Wulffových předpovědí